VICTORIA LEIGH

Dragoste de soră

Traducerea și adaptarea în limba română de

CARMEN BRÂNDUȘA BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

– Gata, Mifmif!

Mica Helena era considerată suficient de sofisticată de către părinții ei pentru a participa la orele lui Brit, dar totuși prea tânără pentru a fi răbdătoare. Evident, în secret, orele acelea o plictiseau și pe Brit.

– Mifmif, spuse Helena din nou, privind ceasul de perete.

– Da, dragă, spuse Brit. Încă puțin. Urmează vântul, fetele, foșnetul frunzelor...

Tuturor le plăcea secvența aceea, mai ales, după părerea lui Brit, pentru că era cea finală. Dar puteau să greșească pentru că erau prea nerăbdătoare să plece.

Brit privi pozițiile fetelor. Marcia Plump era puternică, vânjoasă, în stare să doboare ușile, Leonore era delicată ca o briză, Janette...

– Gata, Mifmif! spuse Helena triumfător, când lecția se termină în sfârșit.

Fetele de la St. Hilda se pregăteau să plece acasă, pentru că orele de poziții de balet luaseră sfârșit.

Cât învățaseră oare din ce le predase ea? Brit ridică din umeri în timp ce-și făcea bagajul pregătindu-se de plecare. Fusese îngrijorată la început, pentru că așa era firea ei, dar domnișoara Asquith, șefa, zâmbise indulgent.

– Draga mea, părinții nu cer rezultate notabile. Vor ca fetele lor să profite de ocazie ca să se întâlnească. Vorbește cu domnișoara Pidcock...

Domnișoara Pidcock era maestru muzical.

– ... că de cele mai multe ori fetele nu se întorc pentru orele ei, dar atâta timp cât ea poate să cânte la pian *Fluturii Lunii* sau *Sănius de Iarnă,* părinții sunt mulțumiți. Suntem o școală modernă, așa că scutește-te de mustrări de conștiință.

Brit se scutise, dar niciodată nu reușise să îndrăgească slujba aceea, decât pentru banii buni pe care-i câștiga. Și-ar fi dorit să obțină și rezultate. Îi plăceau copiii și voia să-i învețe ceva, nu doar să le ofere un mijloc de petrecere a timpului liber. Totuși, câștiga bani, iar banii îi trebuiau... Carei.

Se întunecase deja, când Brit termină de completat raportul școlar zilnic și plecă de la St. Hilda. Când avea să ajungă la apartamentul lor din suburbie, va fi noapte. Speră ca măcar de data asta sora ei, Cara, să-i fi lăsat lumina de afară aprinsă. Pe timp de iarnă, când se întuneca atât de devreme, avea nevoie de puțină lumină. Dar Cara era probabil învelită cu pătura electrică și-și făcea unghiile cu ojă, uitând desigur de cină. Iar dacă Brit i-ar fi spus ceva de lumină, Cara i-ar fi replicat dulce: „Dar Brittie, tu întotdeauna îmi spui să economisesc bani”.

Brit știa că deseori așa se întâmpla. Și era nevoită să facă economii. Era bine plătită, dar salariul ei ajungea cu greu pentru două persoane. Cara era înscrisă la o școală de balet scumpă și exclusivistă. Dar tot Cara îi promisese că într-o zi, ea va fi aceea care le va scoate pe amândouă din sărăcie.

Și, pe lângă asta, Cara avea un zâmbet atât de dulce... Iar mami și tati își doriseră întotdeauna ca ea să reușească.

Să-i ofere Carei o șansă. Nu că sora ei ar fi fost în stare de un asemenea devotament. Dar Brit nu mai vedea nimic atunci când venea vorba de sora ei mai mică.

Brit fusese o dezamăgire pentru părinții lor. Știuse asta încă de la vârsta de șase ani. Fusese un copil mult mai deștept decât Cara la aceeași vârstă. Și acum își amintea cu claritate vorbele părinților ei:

– „Willis..." Willis era tatăl lor... „îți pierzi timpul cu asta" spunea mama ei.

– „Da, Edith, ofta tatăl lor. Am sperat să-ți moștenească talentul."

Brit știa la ce se referea tatăl său, când vorbea de talentul mamei ei. Edith fusese dansatoare. Se căsătorise cu Willis după succesul avut cu baletul *Hinterland*, succes care deși fusese mare, nu depășise granițele Australiei, succes pe care nu-l mai repetase după ce se căsătorise cu Edith. După căsătorie, Edith rămăsese însărcinată cu Brit, se îngrășase și nu-și mai continuase cariera. Și ea nu-i moștenise talentul. Iar tatăl ei îi repeta lui Edith zi de zi acest lucru. Brit, fiind fetiță deșteaptă, înțelegea de fiecare dată.

Asculta aceste discuții din spatele ușilor închise. Apoi, într-o zi, o auzise pe mama sa, spunându-i tatălui ei că ar fi

bine să încerce să mai facă un copil, care să le continue succesul. Și Brit fusese atât de fericită, încât o iubise pe Cara înainte ca ea să se nască.

Iar când Cara se născuse, o idolatrizase pur și simplu. De mică sora ei își dezvăluise talentele de dansatoare, iar Brit încercase din tot sufletul s-o ajute.

Doar că... șansa ei se lăsa așteptată. Brit avea aproape douăzeci și șase de ani, iar Cara avea deja nouăsprezece. Și era frumoasă. Nu cum fusese ea la nouăsprezece ani... „un fluture de noapte"... așa cum îi spunea adesea tatăl ei, bătând-o părintește pe cap.

– „Ești un fluture de noapte, draga mea."

Poate că n-o jignise de bunăvoie. Poate dorise s-o alinte. Dar Brit se simțise – așa cum fac adesea adolescentele nesigure pe ele – o ființă urâtă, nedorită și nesuferită.

După ce murise mama lor, mătușa Truda venise să locuiască cu ei. Și deseori obișnuia să spună, privind-o cu adorație pe Cara:

– „În casa asta nu poate străluci decât o singură stea!"

Apoi murise tatăl lor. Și în urmă cu câteva luni și mătușa lor, Truda.

– Cred că ar trebui să-mi găsesc o slujbă, spusese într-o zi cu nefericire în glas Cara, văzând că veniturile lor se micșoraseră simțitor.

Iar Brit se simțise nevoită să spună:

– Draga mea, tu trebuie să-ți continui studiile ca să ajungi cineva.

Îi dăduse Carei o șansă.

Autobuzul ajunse în apropierea blocului lor. Brit apăsă pe butonul de oprire și coborî. Stația era la cincizeci de metri de casă, iar Brit putea să vadă încă din acel loc întunericul în care era scufundat blocul lor. Cara uitase să-i aprindă lumina. Și probabil cinase fără ea.

Inima începu să-i bată mai repede când văzu mașina lui John parcată în fața blocului lor. Deci, John le făcea o vizită în seara aceea. Măcar atâta bucurie avea și ea!

Urcă scările cântând de fericire.

Cara nu-și făcea unghiile cu ojă. Studia niște partituri pe care i le adusese John. Acesta era puțin mai mare decât Brit și alesese aceeași carieră pe care o avusese tatăl lor.

Brit zâmbi când capul blond al băiatului se întoarse spre ea radios.

Da. Poate că Brit era atât de naivă încât să creadă că John Ferris simțea ceva pentru ea. Dar îi rămăsese speranța. Măcar atât! Ea era fericită și așa.

– Cred că n-ai avut o zi prea grea, spuse Cara indignată văzând schimbul radios de priviri dintre cei doi. Pari proaspătă ca o floare. Doamne, și eu cât m-am plictisit!

Brit își privi sora cu compătimire. Se simțea prea plină de dragoste pentru amândoi ca să se supere pe micile răutăți ale surorii sale.

– Ai venit la noi la cină? îl întrebă ea pe John.

– Așa de târziu cinați voi două?

– Dacă e drăguță Cara să ne gătească ceva...

– Eu? Nu pot! Am stat pe poante toată ziua.

Și Brit stătuse în picioare, fusese drăguță, nu se enervase pe nimeni toată ziua!

– Glumeam, Cara. Știu că ai muncit toată ziua. O să pregătesc eu ceva. Mie nu mi-e foame. Am mâncat destul la prânz, la școală.

În timpul cinei, John le povesti subiectul operei lui, intitulată *Crucea Sudului.* Cara se ridică la un moment dat și interpretă spontan pentru el. Era talentată!

În timp ce se învârtea și se unduia, cei doi făcură o liniște mormântală. Profilată pe fundalul ferestrei, de unde se vedeau luna și stelele, Cara arăta ca o nimfă, părea ireală, fantastică.

Probabil același lucru îl simțise și John, pentru că o privea fascinat. Apoi se uită la Brit cu ochi strălucitori de mulțumire, iar ea aprobă mândră din cap.

– Cred c-ar trebui să evoluezi în Europa, spuse John. Acolo ți se vor oferi nenumărate șanse.

– Așa cred și eu, spuse Cara cu entuziasm.

– Dar, draga mea, protestă Brit, trebuie să existe și aici o șansă pentru tine. Talentul e recunoscut oriunde în lume. Dacă destinul tău este să fii vedetă – și nu mă îndoiesc – vei ajunge vedetă.

– Dar de ce să nu plec? protestă Cara fără prea multă convingere. Alte fete de ce pleacă?

Da. Cara era nehotărâtă. Putea să flămânzească într-o mansardă, că tot nu făcea nimic până nu venea cineva la ea ca s-o salveze.

– Baletul câștigă teren și aici, spuse încet Brit.

– Câștigă teren? făcu Cara cu îndoială.

– Și eu simt că așa se întâmplă, spuse John ridicându-se în picioare. Dar eu nu mai am timp. Ar trebui să-mi încerc norocul în Europa. Acum trebuie să plec. S-a făcut târziu. Mulțumesc pentru masă, Brit.

– Mie nu-mi mulțumești pentru interpretare? întrebă Cara alintându-se.

– Știi bine că da, zâmbi John, dar nu la fel cum îi zâmbea lui Brit, și Cara știa asta.

După ce John plecă, ea puse cu voce acră:

– Muzica lui nu-i bună de nimic.

– Credeam că promite, spuse Brit uimită.

– Nu ți-ai dat seama?

– Nu am urechea formată, așa ca tine, draga mea, zâmbi Brit.

Brit știa că sora ei răsfățată văzuse privirile dintre ea și John, așa că-i înțelegea resentimentele.

Cara își privi sora speculativ. Brit nu fusese niciodată frumoasă, dar avea farmec, era dulce, bună și calmă. Cara se foi neliniștită. Din experiență, știa că bărbații erau mai atrași de farmec decât de frumusețe. Și cu siguranță John nu făcea excepție de la regulă. Văzuse strălucirea din ochii lui atunci când o privise pe Brit.

Se uită la sora ei mai mare cu ochi critic. Odată, fusese încântată de maturitatea suavă a lui Brit, chiar de la vârsta de șase ani. Știa că e mult mai sofisticată decât ea. Și acum, la douăzeci și șase de ani, era la fel de proaspătă ca la optsprezece!

– Unele eleve ale tale nu te suportă, spuse Cara.

– Sper că nu e vorba de Helena, râse Brit. Știi că-mi spune Mifmif?

– Cum le suporți pe scroafele alea mici?

– Hei, nu vorbi așa despre ele! Nu merită. Uneori sunt impertinente, dar, ce vrei? Vârsta. Nici eu nu mă las călcată în picioare.

– Ai dreptate, câștigi bani, spuse Cara repede.

Cara nu voia ca sora ei să-și schimbe slujba cu una mai prost plătită. Banii îi amintiră de altceva.

– Ai primit niște facturi prin poștă. Bani, bani, bani. Peste tot trebuie să arunci bani!

Brit dădu cu înțelegere din cap. Luă primul plic și-l deschise obosită. Era o factură destul de piperată, care o anunța data limită a plăților orelor Carei. Iar cea de-a doua...

O scrisoare de la mătușa lor, Truda, care murise. Ce ciudat! Să primești scrisori de la oameni care nu mai sunt...

„Draga mea Brit, citi ea în gând, când vei primi scrisoarea aceasta vei ști că nu mai sunt. Am dat indicații să ți se trimită scrisoarea după ce voi... muri. N-am fost o femeie bogată, după cum știi. Dar aveam mai mulți bani decât a crezut tatăl tău."

Bani de la mătușa Truda? Poate că bătrâna strânsese câțiva bănuți pe care voia să-i lase nepoatelor sale, bănuți cu care puteau să-și plătească cheltuielile pe o lună.

„Am început cu puțini bani, dar sfătuită de niște oameni competenți și binevoitori, am ajuns să am o mică avere."

O mică avere? La ce se referea?

„ Nu cred c-a fost frumos din partea mea să nu-l ajut pe Willis, mai ales că am stat în casa lui. Dar am preferat ca banii aceștia să ajungă pe mâinile cui îi merita cu adevărat."

Mătușa Truda îi lăsa ei bani? Dar nu spunea că „În casa asta nu poate străluci decât o stea"? De ce nu-i dădea banii Carei?

„Cara, continua ea, va fi capabilă – și trebuie să fie capabilă, să-și poarte singură de grijă. Are talent și nu-și pierde timpul irosindu-și-l. Dar tu, sărăcuța de tine, s-ar putea să nu ajungi undeva niciodată. De asta m-am gândit să-ți las suma de..."

Brit reciti cifrele de trei ori.

„Voiam să las ordine în legătură cu felul în care să te folosești de ei. Dar sfătuitorii mei mi-au spus că la vârsta ta nu mai ai nevoie de așa ceva. Sun bătrână, și poate din cauza asta îmi place să dau sfaturi. Cred că ar fi mai bine să lași pe cineva să-ți spună ce să faci cu ei. Cu toate astea, eu îți las banii ca pe un dar. Las la latitudinea ta să alegi calea corectă. Știu că vei face ce va fi mai bine. Suma îți aparține în totalitate.

Știu că tu ai crezut mereu că nu te iubesc. Dar n-a fost așa. Poate că n-am procedat corect. Dar iartă-mă și gândește-te la mine cu înțelegere.

Adio, dulcea mea nepoată. Cu dragoste, mătușa Truda."

Brit puse scrisoarea deoparte. Cuvintele pe care le citise păreau ireale. Văzându-i privirile pierdute, Cara îi luă scrisoarea și începu s-o citească.

Capitolul 2

După ce termină de citit scrisoarea, Cara o privi cu neîncredere, așa cum făcuse și Brit. La fel ca sora ei, recitise de trei ori suma pe care mătușa Truda i-o lăsase moștenire.

– Bătrână nebună! spuse Cara cu năduf.

– Cara! o admonestă Brit.

– Așa era, să știi. Eram sigură că are bani! Dar întotdeauna a fost o zgârcită nesuferită.

– Cara! oftă Brit.

– Iartă-mă, dragă. Adică, iartă-mă, moștenitoareo! Pentru că asta ești, nu-i așa? Mamă, câți bani ți-a lăsat!

– Da... e o sumă frumoasă.

– E o comoară! De ce m-o fi dat bătrâna la o parte? Nu înțeleg. Părea că mă iubește. Ți-am spus eu că-i nebună!

– Ai citit scrisoarea, Cara. Motivul pentru care nu ți-a lăsat bani, este că a avut încredere în tine. Și e mult mai important...

– E nedrept! Eu nu văd așa lucrurile. Nu ți se pare că ești cam idealistă? Dacă n-o să reușesc niciodată? E ca și cum aș fi aruncată ca un pui de pisică în apă și mi s-ar spune: „Învață să înoți!"

– Dar, gândește-te, Cara. Mătușa Truda ar fi putut să doneze banii ăștia unor organizații de binefacere și nici una dintre noi n-ar fi profitat de ei și nu s-ar fi gândit că ea a avut bani. E ușor să judeci oamenii.

– Da. Poate că ai dreptate, spuse Cara frecându-și mâinile. Deci ești bogată!

– Nu chiar.

– Eu aș putea face o grămadă de lucruri cu banii tăi.

– Ca de exemplu?

– Mi-aș cumpăra o mașină cu care să mă plimb prin oraș, pe la magazine.

– Serios? Cara, dar cariera ta?

– Glumeam, își reveni ea repede. Bine, tot cu mașina m-aș putea plimba prin oraș să-mi găsesc ceva de lucru.

– Dar asta o poate face și un agent.

– Dar un agent nu poate să fie la fel de convingător ca mine.

– Așa e, spuse Cara privind cu dragoste chipul frumos al surorii sale. Ce ți-ai mai cumpăra?

– Haine. Dar nu din astea, ieftine. Brit, mă înțelegi, nu-i așa? Nu pot să arăt ca o sărăntoacă. Nu mă bagă nimeni în seamă așa.

– Înțeleg.

– Hainele te fac remarcată.

– Dar tu ești și așa frumoasă, Cara.

– Frumoasă! pufni ea. Dar tu, Brit, ce ai de gând să faci cu ei?

– Mai întâi plec de la St. Hilda.

– Crezi că-i bine? La urma urmei, de acolo ai un venit sigur și substanțial...

– Da, am un salariu bun, dar n-o să mai am nevoie de el.

– Nu. Așa e. *Tu* n-o să mai ai nevoie.

– Nu mai fi așa de sensibilă, dragă. St. Hilda mă omoară cu zile. Am urât postul ăsta din prima zi în care m-am angajat. Amintește-ți că tata voia să continuu într-un fel tradiția familiei, iar Link Wayland voia să-mi ofere o slujbă bine plătită. Dar nimeni nu s-a gândit la ce mi-ar fi plăcut mie cu adevărat să fac.

– Link, spuse Cara gânditor. N-am mai auzit de el de ani de zile... Ce mai face?

– Am auzit că o duce bine, de când a plecat din oraș.

Lui Brit nu-i plăcuse niciodată de Link Wayland. Privirile lui enigmatice o făcuseră întotdeauna să se simtă prost. Dar când îi oferise slujba de la St. Hilda, îi mulțumise.

Când familia Smith se stabilise în Winfield, Link Wayland îl sunase pe Willis ca să facă un reportaj despre compozitorul măreței opere *Hinterland*, pentru ziarul *Winfield Times* la care lucra. Willis fusese foarte încântat de idee și-i prevăzuse tânărului jurnalist un viitor strălucit.

Indiferent dacă tatăl lor fusese perspicace sau flatat, avusese dreptate în legătură cu Link. Jurnalistul evoluase de la ziar la ziar și acum își conducea propria editură.

Dar Brit mai știa că Link Wayland păstra un interes intim și personal pentru familia lor. Îi vizita și coresponda, mai

ales cu mătușa Truda, care-i spunea ultimele noutăți despre ei. După ce Link plecase din Winfield, Brit nu mai auzise prea multe despre el.

Ultima oară când vorbise cu el, fusese atunci când tatăl ei îi spusese că Link Wayland îi găsise un post la St. Hilda. Domnul Smith fusese încântat că fiica lui avea o slujbă onorabilă și bine plătită.

Brit avea pe atunci douăzeci și unu de ani. Doamne, și preda orele acelea plictisitoare de cinci ani!

– Brit, îi spusese tatăl ei, domnul Wayland s-a străduit din răsputeri să-ți găsească slujba asta.

– Sunt convinsă, răspunsese ea, încercând să-și ascundă nemulțumirea.

– Ei, Brit...?

– Mulțumesc, domnule Wayland. Nu știu cum m-aș putea revanșa pentru efortul pe care l-ați depus. Sunt mișcată până la lacrimi.

– Domnișoară Smith, ești o dansatoare bună, dar niciodată n-ai putea să fii o bună scriitoare, spusese cu glas domol bărbatul masiv, care după înfățișare arăta mai degrabă ca un îngrijitor de cai, decât ca un jurnalist. Ești mai grăitoare atunci când folosești mai puține cuvinte.

– Dar nu sunt dansatoare, protestase Brit.

– În schimb predă foarte bine, spusese tatăl ei împăciuitor. O să le fie de mare ajutor elevelor ei.

– Între șase și doisprezece ani, completase Brit. O să le învăț pe aceste fetițe pozițiile esențiale.

– Poate că nu-ți dorești slujba asta, îi spusese încet Link.

– Ba da, protestase ea, știind că mersese prea departe. Vă mulțumesc încă o dată, domnule Wayland.

După acea întâlnire nu mai vorbiseră niciodată. Îl mai văzuse prin oraș, dar de fiecare dată preferase să treacă pe trotuarul celălalt.

Mătușa Truda vorbea adesea despre el. Se întâlneau, iar Link întreba întotdeauna de Brit.

– E un adevărat domn, spunea mătușa.

– Da, spuse Brit, Link Wayland m-a adus la St. Hilda.

– Link, zâmbi Cara.

Brit își privi sora, știind la ce se gândește. Link Wayland era un bărbat atrăgător. Era autoritar și plăcea mai ales tinerelor. Dar deși Brit fusese foarte tânără când îl cunoscuse, nu-l plăcuse.

– Are dinți albi, puternici, și trăsături aproape sălbatice, spuse gânditor Cara. Interesant. Mda. Și dacă pleci de la St. Hilda, ce vrei să faci?

– Nu știu. E prea devreme ca să mă gândesc la asta acum.

– Europa?

– Nu. Poate în excursie. Cara, nu am chiar așa de mulți bani cât să trăiesc în Europa.

– Dar o excursie n-ar strica.

– Hai mai bine să nu mai visăm cu ochii deschiși. Du-te să te culci. Mâine ai ore.

– Ore, da...

Mai târziu, după ce Cara adormi în camera alăturată, Brit veni la ea ca s-o mângâie și s-o sărute de noapte bună.

– Cara înseamnă dragă, îi explicase tatăl ei într-o zi, și nu grijă. Și tu mi-ești dragă, deși mă coști cam mult și mă îngrijorezi, spusese el râzând.

Da. Cara fusese întotdeauna cheltuitoare și Brit nu se aștepta ca ea să se schimbe tocmai acum. Acum avea să apară și șansa ei. Era ca un boboc în floare. Și ce floare frumoasă avea să fie!

Brit se trezi a doua zi în zori și strigă:

– Sunt liberă!

Dar mai întâi trebuia să treacă pe la St. Hilda și să le dea o săptămână de răgaz ca să-și găsească o înlocuitoare.

Cara intră în bucătărie în timp ce Brit făcea cafeaua.

– Am visat? întrebă ea luând o felie de pâine unsă cu unt din farfuria lui Brit.

– Nu. O să-i anunț pe cei de la St. Hilda chiar azi.

– Nu te gândești decât la St. Hilda?

– De azi încolo nu mă voi mai gândi, zâmbi Brit.

– Cred că ți-e ușor să le spui: *„De azi am scăpat de voi”*.

– N-o să le spun așa.

– Știi ce vreau să zic.

– Da, draga mea. Dar tu trebuie să-ți continui studiile.

– E plictisitor!

– Până termini...

– De fapt, Brit, cred că am terminat. Cred că și doamna crede la fel, pentru că mă tot întreabă dacă nu mă gândesc să predau. Închipuiește-ți! Eu! Să predau!

Brit tăcu.

– Ce bine de tine, că scapi de muncă!

– Nu scap chiar de azi.

– Să nu-mi spui că ai de gând să rămâi!

– Nu. Dar trebuie să le dau un preaviz.

– Sigur! Dulcea Brit, maica Tereza ce ești!

– Nu mai fi așa de impulsivă.

– Sunt cum vreau. Pe mine nimeni nu mă cumpără. Vezi, ai grijă să nu-ți cheltuiești toată averea astăzi.

– De ce spui „să-ți”?

– Pentru că-i a ta.

– Nu-i adevărat. Atâta timp cât e a mea, e a noastră. Ce, crezi că o s-o cheltuiesc singură?

– Da, spuse Cara după un moment de tăcere. Ești o dulce. Nu știu cum reușești.

– Mulțumesc, draga mea, râse Brit. Îți promit că n-o voi cheltui astăzi. Nici n-aș putea. Mai întâi trebuie să ridic banii.

– După câte am înțeles din scrisoare, poți să-i ridici în orice moment.

– Dacă mi se acceptă demisia, mă duc chiar azi să ridic banii.

Nu-i acceptară demisia. Domnișoara Asquith o privi dezorientată.

– E ciudat, murmură ea.

– Știu, domnișoară Asquith, dar n-am de gând să plec azi. O să vă ajut să găsiți pe cineva în locul meu.

– Serios?

Cum putea altfel? Brit?

În dimineața aceea constată că orele nu mai păreau chiar atât de plictisitoare. Fetele erau mult mai receptive. Își permise chiar să le învețe câteva poziții noi.

– Mifmif, îmi place azi, îi spuse micuța Helena zâmbind.

– Mulțumesc, draga mea.

– Și tu îmi placi azi, Mifmif.

– Mulțumesc, draga mea, spuse Brit din nou.

În seara aceea, în drum spre casă, cumpără o sticlă de șampanie ca să sărbătorească evenimentul. Când ajunse în fața blocului văzu mașina lui John și se întrebă dacă sora ei îi povestise deja despre moștenire.

Când intră în apartament, îi găsi pe amândoi studiind niște partituri. John se ridică în picioare și îi strânse mâna.

– Felicitări, spuse el rânjind.

Comportamentul lui John îi displăcu lui Brit. Ar fi vrut să-l vadă mai relaxat, mai entuziasmat, mai surprins, mai încântat...

Dar John părea cam rigid.

– Voiam să-ți spun de ce am trecut azi pe la voi, zise John.

De ce se justifica? Niciodată nu-și explicase motivele vizitelor. O făcea pur și simplu de plăcere. Sau cel puțin așa bănuia Brit. Ori poate că era naivă.

– Da, spuse Brit fără entuziasm.

Uneori își găsea cu greu cuvintele.

– Voiam să-ți spun că am de gând să-mi lansez *Crucea Sudului* în Europa. Acolo va avea un succes garantat.

– Da, zise Brit, neștiind ce să spună.

– Și tu?

– Eu?

– Presupun că-ți schimbi adresa, spuse el aruncând o privire rapidă și plină de dispreț prin micul lor apartament.

– Cred că da.

– Eu trebuie să plec...

– Cum? Nu vrei să cinezi împreună cu noi?

– Am o întâlnire, spuse el stânjenit.

Brit îi evită privirile. Pur și simplu nu se putea uita în ochii lui.

– Ne mai vedem, spuse el.

– Da, spuse Brit.

Cara tăcu. Își vopsea unghiile, dar Brit știa că nu scapă nici un cuvânt.

După ce se închise ușa, spuse:

– Nu-i place să-și ia adio.

– Ce vrei să spui? întrebă Brit.

– N-o să-l mai vezi niciodată pe John.

– De ce să nu-l mai văd?

– O să-l mai vezi, dar după ce se întoarce din Europa. De fapt, nu se știe sigur. A spus că nu se întoarce decât bogat.

– O să se întoarcă și sărac...

– Nu, Brit. John e mândru. E genul acela de bărbat de modă veche, care vrea să fie capul familiei, să aibă grijă de soția lui, să nu-i lipsească nimic.

– Dar nu-mi lipsește nimic! spuse impulsiv Brit.

– Câștigi mai mult decât el.

– Acum.

– Acum și nu se știe cât timp de acum înainte. Oricum, e foarte jenant pentru John, așa cum e și pentru mine.

– Cara!

– Știu că pentru tine nu contează asta și că vrei doar să fim o familie. Dar pentru un bărbat contează. Și pentru mine contează.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Brit, Cara alergă în camera ei. Oh, nu. Nu și Cara... Era destul că John...

În noaptea aceea Brit nu reuși să adoarmă.

A doua zi de dimineață, Cara părea ea însăși.

– Uite, Brit, asta e a ta, spuse ea întinzându-i felia de pâine prăjită cu unt, pe care o lua de obicei din fața surorii ei fără s-o mai întrebe. Brit, de ce m-ai lăsat până acum să beau toată cafeaua?

Brit era deja bulversată de comportamentul straniu al surorii sale. Apoi, ajungând la școală, se întâlni cu domnișoara Asquith, care o ameți și mai tare.

– Am găsit pe cineva care să te poată înlocui, spuse domnișoara.

– Vreți să rămân până la sfârșitul săptămânii, sau pot să plec acum?

– La sfârșitul săptămânii? întrebă absent domnișoara Asquith. Nu știu... Domnul Wayland...

– Domnul Wayland? Ce-i cu el? întrebă Brit uimită.

Apoi își aminti că el îi găsise slujba la St. Hilda. Probabil făcea parte din comitetul de binefacere al școlii.

Ce mai făcea oare Link Wayland? Probabil că se căsătorise și avea o fiică pe care o înscrisese la St. Hilda. Brit se strădui să-și amintească dacă auzise vreodată de vreo fetiță pe nume Wayland.

– Domnul Wayland? Face parte din comitetul de binefacere, răspunse domnișoara Asquith.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare...

– Ce întrebare? Ah! Da, poți să pleci de azi.

– Mulțumesc. Sau ar trebui să-i mulțumesc domnului Wayland?

– Da, da. Lui ar trebui să-i mulțumești, spuse domnișoara Asquith grijuliu.

Era ciudat să plece de la St. Hilda în mijlocul dimineții. Înainte să iasă pe porțile școlii se întâlni cu Helena.

– Trebuie să plec la dentist, spuse fetița scuzându-se.

– Da?

– N-o să întârzii.

– Nu contează, dragă. Eu trebuie să plec.

– Nu facem ore astăzi?

– Nu. Plec definitiv.

– Oh! Dacă ar fi plecat și domnișoara Pidcock... Dar, Mifmif, mie-mi place de tine. Chiar trebuie să pleci de tot?

– Adio, draga mea, spuse Brit simțind că-i vine să plângă.

Acum nu mai trebuia să privească în urmă. O aștepta o viață nouă. Stabili o întâlnire cu Murgatroyd și Mason, administratorii contului, care-i spuseră că e liberă să facă ce vrea cu banii.

Chiar și cu cecul în mână, Brit își simțea inima îndurerată. După întâlnirea din seara trecută cu John, simțea că are sufletul pustiu.

– Sunteți o tânără norocoasă, spuse domnul Murgatroyd. Puțini sunt cei care moștenesc o asemenea avere la vârsta dumneavoastră.

– Da, este o sumă importantă, spuse și domnul Mason.

– Dar nu sunt decât bani, zise Brit.

– Câtă inocență, zâmbi domnul Mason cu simpatie. Vă sfătuiesc să aveți totuși grijă. Sunteți o femeie frumoasă și puteți fi păcălită ușor.

– Aveți un prieten, un logodnic? întrebă domnul Murgatroyd.

– Nu. Nu mai am... Uneori, chiar și femeile frumoase sunt părăsite. Deși nu cred că sunt așa de frumoasă. Ar trebui s-o cunoașteți pe sora mea.

– Oricum, aveți grijă. Și felicitări.

Bani. Banii însemnau libertate. Atunci de ce se simțea nefericită?

Când se întoarse acasă își aminti de șampania pe care uitase s-o desfacă. Nu uitase. Dar pur și simplu nu găsise un motiv pentru care s-o facă. John plecase și Cara fugise în camera ei.

Când ajunse în fața blocului, nu văzu mașina lui John. Dar găsi lumina aprinsă pe hol.

– Bună, dragă, spuse Cara dulce.

Din bucătărie venea un miros îmbietor de cartofi prăjiți.

– Ghici, ce am făcut azi? I-am spus doamnei că accept să iau o clasă.

– Dar, Cara, protestă Brit, acum nu mai e nevoie...

– Ba e. Banii îți aparțin. Trebuie să-i folosești. Călătorește, cumpără-ți un apartament, ceva... Da, Brittie, așa trebuie să faci.

– Dar noaptea trecută spuneai că...

– Regret ce-am spus astă-noapte.

– Și eu, și eu, spuse ea și se duse în camera ei.

Izbucni în plâns, dar nu putu să nu remarce faptul că formau un cuplu de surori de pomină. Acum venise rândul ei să se închidă în cameră. Câte conflicte provocau niște bani! Nu erau mai fericite înainte?

Nu. Problema trebuia tratată altfel. Acum, că aveau bani, nimic nu le mai putea sta în calea fericirii. Trebuia să înceapă să trăiască. Trebuia să înceapă să iubească din nou, acum că John nu mai era.

În noaptea aceea Brit reuși să adoarmă.

Capitolul 3

În dimineața următoare, Cara se purtă la fel de dulce și de frumos cu Brit ca seara trecută.

– Brittie, să nu mai faci așa niciodată, niciodată.

– Cum anume, Cara?

– Să-mi închizi ușa în nas!

– Dar c-o seară înainte și tu ai făcut același lucru.

– Ai dreptate. Sunt iresponsabilă. Sunt răsfățată și rea și asta din cauza mamei, din cauza lui tata și din cauza ta. Voi m-ați făcut așa...

– Dar nu-mi pare rău. Ești atât de frumoasă și de talentată... Meriți să fii răsfățată.

Cara plecă la școală fără să se mai tânguie, așa cum obișnuia să facă deseori. Brit o privi cu admirație. Avea pielea de culoarea mierii, părul roșcat și avea niște ochi superbi.

Cu siguranță Brit părea un fluture de noapte în comparație cu ea.

Cara încercase să spele vasele, dar Brit o oprise. Acum, stând în fața chiuvetei, luă un polonic pe care abia îl șter-

sese și se privi în el ca-ntr-o oglindă. Avea părul negru, ochii căprui, o piele asemănătoare cu a Carei, dar nu la fel de strălucitoare. Și nu era la fel de suplă ca sora ei, dar avea o anumită grație. Gânditoare, puse polonicul la o parte.

Apartamentul lor părea foarte tăcut. Era pentru prima oară când Brit stătea acasă într-o zi lucrătoare. Bine, nu avea de gând să facă din asta o regulă. Moștenirea nu era atât de mare încât s-o scutească de muncă toată viața. Nici nu i-ar fi plăcut să stea degeaba, să fie casnică.

Căsătorită, ar fi fost altă poveste. Începu să facă planuri, așa cum îi plăcea ei. Și-ar fi dorit doi băieți care să semene cu... John. Și două fetițe care să semene cu Helena. Nu i-ar fi plăcut două Cara, pentru că nu știa dacă mai avea răbdare cu copiii răsfățați. Da. Două mici Helena pe care să le învețe balet.

Dar își pierdea timpul visând. Se hotărî să facă curățenie prin casă. Se duse în camera Carei și constată cu uimire că sora ei catadicsise să-și facă patul.

După ce termină treaba, se duse în oraș ca să se plimbe, bucurându-se de vacanța neașteptată pe care și-o permitea datorită moștenirii. Când sosi vremea să se întoarcă acasă se hotărî să ia un taxi.

Cara o văzu coborând din mașină și nu ezită s-o înțepe.

– Ai început să-ți cheltuiești banii. Dar văd că-i arunci pe prostii. Nu-ți mai place autobuzul?

– Îmi pare rău, dragă. Știu că ți-a fost greu să vii acasă în înghesuială. Dar stai să vezi ce am cumpărat.

Cara se așeză pe podea împreună cu Brit, care despachetă pachet după pachet.

– Interesant, spuse Cara acru în timp ce privea cu admirație ascunsă o rochie scumpă. Dar păcat că nu-i măsura ta. Tu porți paisprezece și asta e doisprezece.

– Se poate, zâmbi Brit misterios. Dar mi se pare mie, sau ție ți s-ar potrivi perfect?

– Serios? făcu Cara ochii mari ridicându-se în picioare și învârtindu-se prin casă fericită. E pentru mine? Brittie, ce dulce ești!

Lui Brit îi plăcea să privească bucuria din ochii surorii sale. Uneori, banii aduceau fericirea.

– Încearcă-le pe toate, spuse ea zâmbind.

– Dar, Brit, toate sunt numai pentru mine? Ție nu ți-ai cumpărat nimic?

Își cumpărase fericirea de a-și vedea sora veselă și strălucitoare.

– Mi-am cumpărat o pereche de cercei. Nu sunt foarte valoroși, dar uite cât de drăguți sunt!

– Oh, Brit! Și în plicul ăsta ce e?

– Piesa de rezistență. O călătorie în Europa pentru două persoane.

– Vrei să spui... îngăimă Cara pierzându-și glasul.

– Da. Ne ducem în Europa ca să studiezi acolo. Ce părere ai?

Cara plângea de fericire.

– Și tu ce o să faci în Europa?

– O să te aștept acasă cu cina caldă.

– Draga mea, dulcea mea soră... De ce?

– De ce, ce?

– Nu contează, spuse ea trăgându-și nasul și privind cu interes broșurile.

– Mergem în Europa nu numai pentru orele tale de balet. Vom vizita o mulțime de locuri. Opera de la Viena, Budapesta, Praga...

Pe John...

– Da, spuse Cara ascultând-o din ce în ce mai încântată.

– Dar știi ceva? Am uitat să cumpăr de mâncare. Și nu mai avem nimic prin frigider decât cartofi și o sticlă de șampanie.

Cara strâmbă din nas.

– Nu sună prea tentant, nu-i așa?

– M-am săturat de atâția cartofi...

– Aunci, uite cum facem. Cinăm în oraș.

– În Winfield? Unde?

– Nu știi că s-a deschis de curând un restaurant select? Rembrandt se numește. Numai că nu e în Winfield. E în suburbie.

– Cine mănâncă într-un restaurant de suburbie? strâmbă Cara din nas.

– O să fie frumos, ai să vezi. Am uitat să deschidem șampania pe care am cumpărat-o, dar nu-i nimic. În seara asta vom fi servite cu șampanie de către un ospătar.

– O să mă îmbrac cu rochia pe care mi-ai cumpărat-o.

– Perfect. Este exact ținuta pentru un restaurant ca Rembrandt.

– Dar n-am accesorii.

– Nici n-ai nevoie. Ești frumoasă și așa.

Brit se îmbrăcă într-o fustă lungă de mătase și o bluză de dantelă. După ce se privi în oglindă se declară mulțumită. Arăta bine.

Dar când o văzu pe Cara, i se tăie respirația.

– Trebuie să luăm un taxi, declară Brit.

Dar uită să sune la Rembrandt ca să rezerve o masă. Localul era plasat în suburbie, dar era select și niciodată nu puteai găsi o masă liberă. Directorul le spuse pe un ton plin de regret că mesele se rezervă cu o zi înainte.

Carei îi venea să plângă de ciudă. Brit, cunoscându-și sora, știind cât de sensibilă era, insistă să rămână până când avea să se elibereze o masă.

Un picol se apropie de director și-i șopti ceva la ureche, după care le conduse pe cele două fete printre mesele elegante, până într-un loc, foarte aproape de scena pe care evolua o orchestră.

Înainte ca Brit să se poată bucura de ocazia neașteptată, îl văzu pe Link Wayland. Privi derutată în jur, căutând scăpare, dar toată lumea le privea pe cele două surori cu o admirație plină de curiozitate. Se văzu nevoită să se așeze la masă cu el.

– Hei, uite-l pe Link! exclamă fericită Cara. Bună seara.

– Bună seara, domnișoarelor. Ai crescut, Brit, spuse Link privind-o în felul acela misterios.

– Da, am crescut.

– Și cât de frumos ai crescut, remarcă el.

– Ce coincidență, spuse Cara. Tocmai vorbeam despre tine.

Sprâncenele lui Link se ridicară întrebător.

– Oh, nu, râse Cara. Nu vorbeam de rău. Doar că Brit te învinuia pentru slujba de la St. Hilda.

– Așa, Brit?

Ea se înroși.

Apoi veni chelnerul și le turnă vin în pahare. Toastară și băură în tăcere. Link privi undeva în spatele lui Brit și-i zâmbi unui tânăr care veni imediat la ei la masă. După câteva minute, tânărul o invită la dans pe Cara.

– Acum e în elementul ei, spuse Brit privindu-și cu mândrie sora.

– O iubești mult, constată Link făcându-și o țigară.

Gestul părea nepotrivit într-un asemenea local și-i amintea lui Brit de tatăl ei, care obișnuia să-și facă singur țigările. Foșnetul familiar al foiței de țigară o făcu să-l privească pe Link cu fascinație. După ce el își aprinse țigara, o privi pe sub sprâncene cu aceiași ochi misterioși.

– Ai prins ideea? întrebă el făcând-o pe Brit să roșească.

Încercă să-și ia privirea de la el, dar îi era greu. Ochii lui negri și enigmatici erau greu de înfruntat. Brit reuși să-și îndrepte atenția asupra paharului cu vin rubiniu. Fumul albăstrui al țigării lui Link o învăluia misterios.

– Nu te-am mai văzut prin Winfield, spuse el în cele din urmă spărgând tăcerea.

– Am lucrat la... St. Hilda. Adică... știi, spuse ea timid, trecându-și degetele prin păr.

Sprâncenele negre se ridicară întrebător.

– Parcă ai fi un șoricel care caută o gaură în care să se ascundă.

– Tata mă compara cu un fluture de noapte.

– Da... Willis Smith. Ce operă măreață a compus!

– A murit. Cred că știi...

– Da, am auzit. Chiar am scris un articol atunci când s-a întâmplat nenorocirea.

Brit citise articolul lui Link și fusese plăcut impresionată de cuvintele lui apreciative, dar nu-i spuse.

– Și mătușa mea a murit. Cred că ai cunoscut-o.

– Sigur, spuse el cu voce caldă.

Link se întoarse o clipă spre ringul de dans și spuse:

– Sora ta e o făptură incredibilă. A meritat?

– Ce să merite?

– Sacrificiul tău.

– Nu știu la ce te referi.

– I-ai oferit Carei o șansă, spuse el laconic scuturând scrumul cu un gest scurt.

Brit îl privi cu suspiciune. De unde știa Link despre șansa pe care se străduia ea să i-o ofere Carei?

– Da, spuse ea ferm. A meritat.

– Atunci de ce te mai chinuiești?

– Mă chinuiesc?

– Nu ți-a plăcut niciodată să lucrezi la St. Hilda.

– Nu.

– Atunci de ce naiba nu mi-ai spus de la început?

– Să-ți spun? Am uitat că faci parte din comitet. Sau că ai o fiică acolo.

– Nu am. Sunt burlac și n-am copii.

– Atunci de ce St. Hilda?

– Îmi place să ajut oamenii. Fac parte din comitetul de binefacere de la St. Hilda și de la un spital.

– Îți permiți, ești bogat. Dar îți meriți banii. Muncești mult și ești talentat. Probabil de asta obișnuiești să cinezi în restaurante luxoase.

– Aici? Am venit ca să mă întâlnesc cu tine.

Brit zâmbi. Link îi făcuse un compliment frumos, dar mințea. Apoi îi zâmbi Carei care se întorcea la masă împreună cu tânărul.

Un timp discuția decurse normal. Mark Gilmour, partenerul Carei, era interesat de tipărirea unui ziar peste hotare.

Brit privi în jur cu plictiseală. Remarcă o mulțime de fotografi celebri. Era sigură că a doua zi avea să apară în ziare alături de Link, cu un comentariu de genul: „La lumina lumânărilor... cina romantică..."

Link le făcu semn fotografilor spre Cara, care poza cu nonșalanță.

– Îi place la nebunie asta, comentă Brit privindu-l pe Link. Mulțumesc.

– De ce îmi mulțumești? O fotografiază pe Cara, nu pe tine.

– Mă pricep la mulțumiri. Îți amintești când mi-ai oferit postul la St. Hilda?

– N-o să uit niciodată întâmplarea aceea.

– Oricum, aveam un salariu bun.

– Aveai?

– Am plecat de acolo.

– Sigur. Ai primit moștenirea.

– De unde știi?

– Vorbeam des cu mătușa ta, explică el.

– Da, știam. Îmi povestea despre tine cu admirație.

– Spre deosebire de nepoata ei.

– Sunt obligată să-mi placă un bărbat doar pentru că are succes?

– Nu. Ai făcut ce ți-a spus mătușa ta? Ai acceptat să depui banii într-un fond?

– Mătușa mea nu m-a obligat să fac așa ceva. Doar mi-a sugerat.

– Și? Ce ai făcut?

– Nu-i problema ta.

– Nici a ta?

– Uite, domnule Wayland...

– Repet. Nici a ta?

– Nu! spuse Brit enervată de insistențele lui.

– Nu ești doar imatură și naivă, ci și proastă.

– Sunt banii mei și fac ce vreau cu ei, protestă ea.

– Nu știu ce să cred...

– La ce te referi?

– Nu știu dacă ai idee ce ar trebui să faci cu ei. Mătușa ta...

– Știu ce vrei să spui. E posibil ca mătușa mea să-i fi strâns special pentru mine. Și eu m-am gândit la asta. Nu sunt chiar așa de lipsită de inimă.

– N-am spus niciodată că ai fi lipsită de inimă. Ești doar lipsită de minte.

– Poate că încă nu am hotărât ce am de făcut.

– Să nu faci vreun pas fără să te sfătuiești cu mine.

– Domnule Wayland...

– Mă cheamă Link. Ne cunoaștem de atâta timp, ce naiba!

– Domnule Wayland...

– Doamne, Brit, ești imposibilă! Deocamdată nu mai vorbim despre asta. Se întoarce Cara... O să mai avem ocazia să stăm de vorbă în seara asta.

– Sau în altă seară.

– Sau în altă zi.

– În orice zi.

– Gata, acum taci.

Cara se apropie de masa lor, la brațul lui Mark. Brit nu mai avu ocazia să vorbească cu Link. Cara fu în vervă toată seara.

Mark era un tânăr drăguț, dar nu se compara cu Link. Și probabil că nici nu câștiga cât el. Link trebuia să fie foarte bogat. Când ești bogat, ai toată lumea la picioare și toți vor să te mulțumească. Dacă n-ar fi stat la masă cu el, probabil că nimeni n-ar fi băgat-o în seamă.

– Chiar și fără Link, fotografii te-ar fi asaltat, Cara, o asigură Brit.

– Cât de bogat este, dragă, suspină Cara.

Se duseră la culcare gândindu-se fiecare la problemele lor. Cara – încântată de succesul avut, de Mark și de averea lui Link, Brit – frământându-se îngrijorată de sfaturile ziaristului. Nu reuși să doarmă toată noaptea. Bine că nu trebuia să se trezească devreme ca să se ducă la St. Hilda!

A doua zi de dimineață, Brit o rugă pe Cara s-o sune pe doamnă, ca s-o scutească de ore în ziua aceea, dar Cara spuse că nu începuse încă munca. Brit ridică nedumerită din umeri, dar nu făcu nici un comentariu. Nimic nu putea s-o oprească pe Cara să ajungă la Sydney ca să aleagă o rută, o dată și o variantă de transport spre Europa.

– Du-te tu. O să te descurci mai bine decât mine, dragă, îi spuse Brit mângâind-o pe creștet.

– Ai putea să vii și tu, spuse Cara cu condescendență.

Ar fi putut, dar Brit aștepta un semn de viață de la John.

Cara se întoarse seara, încărcată cu cadouri și informații. John nu apăruse.

Capitolul 4

John sună la sfârșitul săptămânii. Fusese cea mai lungă săptămână a lui Brit. Presupuse că i se păruse așa din cauză că nu mai fusese la serviciu și se străduise să umple orele libere. Totuși, aștepta cu nerăbdare data plecării. Atunci ce avea? Probabil că era supărată din cauza despărțirii de John.

Când îi văzu mașina parcată în fața blocului, inima îi tresări de bucurie. John venise însoțit de Cara. Probabil că se întâlniseră în oraș și sora ei îl convinsese să treacă pe la ele. Brit privi cu drag de la fereastră oamenii pe care-i iubea cel mai mult pe pământ.

John venise cu o veste bună. Primise invitația unui canal de televiziune din Europa de a-și prezenta în premieră compoziția.

– Poate să nu însemne nimic, spuse bosumflat tânărul compozitor. Dar, cine știe? Dacă am noroc...

Brit apăru cu sticla cu șampanie.

– O aveam mai de mult, spuse ea cu entuziasm. Dar nu sosise clipa s-o desfacem. Acum e o ocazie perfectă.

– Nu acum, Brit, spuse John. Poate data viitoare.

– Te rugăm, se alintă Cara.

– Bine, acceptă John cu îndoială, deschizând sticla.

După ce toastară, John își recăpătă buna dispoziție. Ocazia care se ivise în Europa părea a fi șansa vieții lui. Își plătise deja biletele de călătorie și acum nu-i mai rămânea decât să aștepte data plecării. În rest, lucrurile n-aveau cum să meargă decât bine.

– Dar, John! exclamă Brit amintindu-și de prorpia ei călătorie în Europa. John...

Cara îi sesiză intenția și o opri la timp.

– Să aduc cafelele, spuse ea ducându-se la bucătărie.

Brit o urmă.

– De ce nu vrei să-i spunem? întrebă ea.

– O să fie o surpriză plăcută pentru John să ne întâlnească acolo.

– Ai dreptate, spuse Brit gânditor. Dar crezi că-l vom găsi?

– Ai uitat că ne-a spus numele companiei care l-a sponsorizat?

– Ah! La Salle, sau ceva de genul ăsta, nu?

– Exact.

– Bine, Cara. Cum spui tu. O să fie o surpriză plăcută.

Brit își imagină întâlnirea cu John în romantica Europă. Era o schimbare interesantă după întâlnirile anoste din micul lor apartament.

– Tu, Cara, râse Brit. La toate te gândești! Îți promit că nu-i suflu o vorbă lui John.

Se întoarseră în cameră cu o tavă cu cești pline de cafea, râzând și dându-și coate.

John era atât de încântat de plecare, încât nu observă privirile complice pe care și le aruncau cele două surori.

– Când o să plecați și voi în Europa, începu John.

Brit îi aruncă o privire rapidă Carei.

– Ce vrei să spui? întrebă Brit.

– Presupun și sper că o să ajungeți și voi în Europa, o dată, nu?

– Probabil, spuse Brit cu îndoială analizându-i atent privirea stânjenită. Ce voiai să spui?

– Voiam să spun că o să-mi înțelegeți emoția.

Momentul de tensiune trecu repede, dar la fel de repede sosi și vremea despărțirii. John le strânse în brațe pe cele două surori, fără să facă o diferență între ele, după cum observă Brit.

După ce el plecă, Cara rămase cu privirile pierdute pe fereastră.

– Ce ai, dragă? întrebă Brit.

Cara era foarte tăcută în ultimul timp.

– Nimic. Doar că mă doare puțin capul. O să-mi treacă. Am avut o zi agitată.

– Mâine o să te ajut și eu la treabă. Îți promit.

– Nu-i nevoie, Brit.

– Dar nu mă deranjează, Cara.

– Dar o să mă deranjeze pe mine, i-o întoarse aceasta.

– Cara!

– Iartă-mă, Brit. Emoția plecării m-a epuizat.

Brit o crezu pe cuvânt. Cara părea palidă și lipsită de energie.

– O să trebuiască să ne facem cecuri de călătorie, spuse Cara oftând.

– De ce?

– Am vrut să-ți spun de când am venit, dar era John și...

– De ce să nu transferăm banii într-un cont în Europa?

– Agentul m-a sfătuit să ne facem cecuri de călătorie, pe numele uneia dintre noi. E vorba de niște formalități. E mai simplu așa.

– Dar dacă tu îți dorești ceva și eu nu sunt prin preajmă? Cum e mai bine să facem?

Cara tăcu câteva clipe, iar când vorbi, tonul ei era mieros și prudent.

– O să le fac pe numele meu, dragă. Oricum, dacă tot mă ocup eu de plecare...

– Ce sumă vrei să depui?

Cara îi spuse și Brit fu de acord.

– Și restul de bani?

– O să mă sfătuiesc cu agentul. Tu nu trebuie decât să-mi dai cecul.

Se făcuse târziu. Fusese o zi lungă pentru amândouă. Brit se simțea amețită.

– Bine, Cara. Faci cum știi tu că-i mai bine. Îți mulțumesc pentru ajutor. A început să mă doară și pe mine capul. Crezi că e din cauza vaccinului pe care l-am făcut ieri?

– S-ar putea. Dar, asta e. Vrem să ajungem în Europa – suferim puțin. Du-te să te culci. A, dă-mi acum cecul în alb. Nu vreau să te mai deranjez mâine de dimineață.

Brit o ascultă și apoi se duse la culcare. Capul o durea din ce în ce mai tare și se simțea foarte amețită. Dar era fericită.

Dimineața se simți mai bine. Poate că sora ei avea dreptate. Era din cauza vaccinului. Se duse la bucătărie, dar Cara deja plecase. Brit nu bănuise niciodată cât de hotărâtă era sora ei să plece în Europa. Zelul ei dovedea un entuziasm ieșit din comun.

În cursul dimineții primi un telefon ciudat.

– Domnișoara Smith? întrebă vocea de secretară de la capătul firului.

– La telefon.

Când își dădu seama cine putea să fie, trânti receptorul.

Link Wayland.

Abia după câteva secunde realiză ce prostie făcuse. Se purtase copilărește. Apoi telefonul sună din nou, dar de data asta se hotărî să nu mai răspundă. Nu știa de ce, dar nu putea vorbi cu omul acela.

Într-un târziu, după al treilea apel, telefonul rămase tăcut. Brit răsuflă ușurată și începu să se plimbe prin apartament. Ce voia Link de la ea? Și mai ales de ce nu putea ea să-l sufere?

Privi pe fereastră și îngheță. În fața blocului parca o mașină luxoasă și din ea coborî Link Wayland. Omul ăsta nu voia să se dea bătut? Doamne, cât îl ura!

Îl privi cu atenție îndreptându-se spre scara blocului. Părea într-o discordanță totală cu peisajul. Avea figură tipică de cowboy. Părea genul de bărbat obișnuit cu caii, cu munca dură, cu aerul liber, cu câmpiile nesfârșite ale Vestului Sălbatic.

Se opri să-și facă o țigară. Brit nu putea să audă foșnetul foiței, dar aproape că-l simțea în urechi. Limba lui care atinse marginile hârtiei o tulbură.

Alergă la ușa de la intrare și rămase acolo cu urechea lipită de lemnul rece, și cu respirația tăiată.

Link ciocăni imperativ.

Brit rămase nemișcată.

Apoi Link bătu în ușă cu putere. Știa că e acasă? Lui Brit îi era teamă ca sora ei să nu apară tocmai atunci și să-i deschidă ușa dușmanului. Chiar că s-ar fi făcut de râs. Se uită repede împrejur, căutând un loc în care să se ascundă.

De ce se purta așa, prostește?

– Brit, deschide naibii ușa asta sau o sparg! Știu că ești acasă.

Brit îngheță.

– Proastă mică și inconștientă ce ești! Faci cum vrei! Te sfătuiesc însă să-mi deschizi. O fac pentru binele tău.

Link mai așteptă câteva minute, apoi Brit îi auzi pașii coborând pe scări.

Răsuflă ușurată.

Ce voia Link să-i spună? Pentru binele ei? Nu mai înțelegea nimic.

Se duse la bucătărie tremurând și-și făcu un ceai.

După câteva ore apăru Cara și o găsi cu privirile pierdute în ceașca cu ceaiul răcit.

– Și tu ai avut o zi proastă? întrebă Cara.

– Da. De ce? Tu ce ai pățit?

– Nimic. Sunt doar... dezamăgită.

– De ce?

– După toată emoția plecării...

– Ce plecare? întrebă Brit confuz.

– Brit? Cum care plecare? Peste ocean... Nu te simți bine?

– Scuză-mă. Continuă, te rog.

– Am așteptat ziua asta cu atâta nerăbdare, și acum...

– Acum, ce?

– N-ai să crezi... Ne-au amânat plecarea. Nu mai sunt locuri la zborul ăsta. Vom mai aștepta încă o săptămână.

– Oh, nu! exclamă Brit speriată, amintindu-și de Link.

Voia să fugă cât mai departe de el.

– Credeam că tu nu ești la fel de nerăbdătoare ca mine să pleci, spuse Cara uimită.

– Nu-i vorba de asta, se domoli Brit. Dar, vorba ta. Am așteptat atâta plecarea, ne-am pregătit...

– N-avem ce să facem.

– Ai dreptate.

– Hai să ne culcăm.

– Așa devreme?

– Mai sunt multe de făcut. Dar sunt prea obosită ca să mai fac ceva astă-seară. Apropo. Am rezolvat problema cu cecurile. O să ți le arăt mâine, bine?

– Cum vrei tu. Dacă ești obosită...

Brit își privi sora cu compătimire. Sărăcuța Cara. Era atât de palidă și parcă mai slăbise. Era dezamăgită. Voia cu atâta disperare să plece în Europa, unde știa că o așteaptă șansa ei.

Se duse și ea la culcare, dar nu reuși să adoarmă decât foarte târziu. Gândul îi stătea la Link și la sfaturile lui. Nu știa ce voia de la ea, dar, oricum, n-avea încredere în el. Îi inspira teamă.

Se trezi a doua zi târziu. Era ora nouă. Se duse la bucătărie și nu mai găsi pâinea prăjită și cafeaua pe care obișnuia Cara să i le lase în ultimul timp. Probabil că se trezise și ea târziu și se grăbise să plece.

Observă pe masă un bilet pe care-l luă și-l citi:

„Dragă Brit, iartă-mi graba. Te-am mințit în legătură cu plecarea. Dar am făcut-o pentru mine și pentru John. Iartă-mă că sunt atât de brutală, dar dacă am fi plecat toți trei, n-am fi reușit. Mai mult ne-ai fi încurcat. Noi doi trebuie să reușim. Tu ai fi venit în Europa doar pentru distracție. Și era posibil să nu ne ajungă banii. M-am gândit mult. Așa e mai bine. Dacă ți-aș fi spus, n-ai fi acceptat varianta asta. Îmi pare rău pentru bani. Știu că sunt ai tăi, dar îți promit că faci o investiție bună. John își va prezenta opera în Europa și eu voi dansa pentru el. Formăm o pereche de aur, la fel cum au fost mama și tata. Simt asta. La fel simte și John. Sper ca și tu să-ți dai seama că așa e cel mai bine. Cât despre tine, nu-mi fac griji. Întotdeauna te-ai descurcat. O să te căsătorești și o să fii fericită chiar înainte să ajungem noi în Europa. Pentru noi e mai greu, nu pentru tine. Și noi vrem să ne căsătorim, dar nu cunoaștem formalitățile de peste ocean. Cât despre bani... Ți-am lăsat rochiile minunate pe care mi le-ai cumpărat, deși mi-ar fi plăcut să le iau cu mine. M-am gândit că poți să-ți iei banii înapoi pe ele. Cred că valorează destul de mult. Asta-i tot, Brit. Te rog, iart-o pe sora ta mai mică, Cara."

Capitolul 5

Brit auzi portarul făcându-și drumul pe coridoarele tăcute, fluierând și mormăind. În fiecare zi, la ora zece dimineața, obișnuia să verifice apartamentele locatarilor.

Așa, Brit își dădu seama că rămăsese nemișcată, cu scrisoarea în mână, aproape o oră.

Mai târziu îl auzi pe poștaș aducând corespondența. Era ora unsprezece și jumătate. Niciodată Brit nu stătuse atâta timp degeaba. Din negura gândurilor îi încolți o idee. Dacă sora ei glumise? Dacă primea acum o scrisoare de la ea prin care-i spunea: „Te-am păcălit!"

Dar poștașul nu avea nici o scrisoare pentru ea. Îi adusese doar niște broșuri pe care le comandase cu o săptămână în urmă.

„Vizitează Florența... vizitează Capri... vizitează Roma... vizitează Londra... vizitează..." Brit nu avea să mai viziteze nimic. Doar Cara și John se vor bucura de acele locuri.

O durea sufletul. „ Vrem să ne căsătorim...” Nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat. Oamenii nu se căsătoreau dacă nu simțeau pasiune unul pentru celălalt. Și Brit simțise pasiune din partea lui John. Sau poate își imaginase singură o pasiune inexistentă. Mintea ei romantică plăsmuise o poveste frumoasă și acum, realitatea o năucea.

Își dădu seama de ce Cara n-o lăsase să-i spună lui John că urmau să vină și ele în Europa. El și sora ei discutaseră despre călătoria lor, pe la spatele ei. Cara se temuse ca John să nu se dea de gol. Și dacă-și amintea bine, John avusese o clipă de ezitare la un moment dat.

John o iubea pe sora ei? Normal că John se îndrăgostise de Cara. Ea era sora cea frumoasă. Ea era cea talentată. Cara dansase pentru el, pe muzica compusă de el. Ea era sora potrivită pentru John.

La ora douăsprezece Brit își făcu mecanic un ceai. Se gândi că trebuia să mai și mănânce. Dacă nu mânca putea să moară. În cât timp murea dacă nu mânca? Nu știa. Știa doar că unui vis nu-i lua mult ca să moară.

Ceaiul o învioră puțin. Încă mai considera scrisoarea Carei o glumă. Înainte să facă ceva – orice – mai bine verifica de două ori. Se duse la telefon.

Secretara de la Agenția de turism Tressider, de unde cumpărase Cara biletele, îi spuse direct:

– Domnișoara Smith a anulat rezervările ieri.

– Ieri?

– Da. Mi-amintesc foarte clar pentru că ne-a creat ceva probleme.

– Înțeleg. Dar nu v-a dat nici o explicație?

– Spuneau că aleg altă cale de transport.

– Aleg? Domnișoara Smith era însoțită?

– Da. De ce?

– N-are importanță, spuse Brit pe un ton sfârșit, punând încet receptorul în furcă.

Formă numărul de telefon al unei companii aeriene. Aceasta nu făcuse nici un fel de rezervare pe numele Smith.

– Nici Ferris?

– Nu.

– Mulțumesc.

La fel stăteau lucrurile și la celelalte două companii cu care puteau să plece. Dar la a patra...

– Domnișoara Smith?

– Da.

– Avem mai multe Smith.

– Cara Smith?

– Da. Există o domnișoară Cara Smith. Și mai este cineva...

– Ferris?

– Da. John Ferris. Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc, spuse Brit copleșită.

Își lăsă capul în palme. Nu era o glumă. De fapt era un fel de glumă, dar una sinistră. Încercă să plângă. Voia să plângă, dar nu reuși. Rămase acolo, pe scaun, cu capul plecat până târziu, când îi auzi pe vecini venind de la serviciu.

Întunericul umplu camera. Vizavi, începură să se aprindă luminile în apartamente. Gospodinele se întorseseră de la muncă și pregăteau mâncarea soților.

Unde erau acum Cara și John? Oare ce făceau ei în acel moment? Se bucurau că scăpaseră de ea? Că erau împreună? Că plecau în Europa? Că aveau viitorul în față? Se gândeau la ea? Dar ce mai conta?

Își făcu un ceai și încercă să mănânce o felie de pâine. Apoi se duse în camera Carei. Își lăsase patul nefăcut și ușile dulapului deschise. Pe umerașe mai atârnau câteva rochii. Rochiile pe care Brit i le cumpărase cu atâta dragoste surorii sale. Să le returneze? De ce? Nu mai avea importanță. Ceea ce pierduse nu avea să mai câștige niciodată, și anume încrederea.

Se întoarse în camera ei și rămase pe întuneric până târziu. În minte îi veni problema banilor. Oare în egoismul ei Cara îi luase toți banii? Nu. Cara n-ar fi lăsat-o fără nici un ban. Dar de unde să înceapă să caute? Nu se pricepea la conturi. Pe cine să întrebe?

Oricum, trebuia să-și găsească o slujbă. Dar nu voia să se întoarcă la St. Hilda. Nu din cauza copiilor. Îi iubea. Nici măcar din cauza serviciului plictisitor. Ci numai din cauza lui Link. Nu mai voia să dea ochii cu el. Nu mai putea.

Link încercase s-o avertizeze în legătură cu ceva. Oare despre asta era vorba? Dar de unde știa el ce avea să se întâmple? Simțise? Auzise ceva?

În cele din urmă, bântuită de gânduri negre, adormi. După un somn agitat se trezi în zori, la fel de singură. Oare Cara și John ajunseseră la destinație? Se duse să-și pregătească un mic dejun frugal. Mâncarea îi trezi simțurile.

Cecul în alb pe care i-l dăduse surorii sale nu avea trecut pe el nici un nume. Probabil Cara transferase o sumă frumoasă pe numele ei, în cecuri de călătorie. Dar moștenirea

era încă pe numele lui Brit. Așa că, dacă mai rămăseseră ceva bani, ar fi putut să-i ridice.

Dar de ce i-ar fi lăsat Cara bani? Plecase din Australia cu gândul că nu se va mai întoarce.

Așteptă cu înfrigurare ora deschiderii băncilor și după câteva telefoane, Brit își dădu seama că sora ei o lăsase fără nici un ban.

Zilele următoare trebuia să plătească chiria, telefonul, întreținerea. Trebuia să se mai și hrănească. Cu ce? Căută prin geantă și nu găsi decât câteva monede. Atât!

Nu. Și o scrisoare.

„Du-te la St. Hilda. Într-o zi o să-mi mulțumești că mi-ai dat șansa să plec. Te asigur că investiția ta e profitabilă."

Profitabilă? Doamne! Îi dăruise Carei nu o șansă, ci tot sufletul și toată încrederea.

Nu putea să se întoarcă la St. Hilda. Dar avea de ales? Ce știa să facă? Să coasă? Piața era plină de croitorese mai bune decât ea. Și nici măcar nu avea o mașină de cusut. Să facă menajul? Abia se descurca cu apartamentul ei mic. Să aibă grijă de copii? Avea nevoie de niște cursuri de specializare. Nu putea să riște să se ocupe de copiii mici. Să vândă într-un magazin? Nu știa să facă nimic. Și era atât de lipsită de talent încât nu putea decât să-i învețe pe alții câteva poziții de balet.

N-avea de ales. A doua zi trebuia să se întoarcă spășită la St. Hilda ca s-o roage pe domnișoara Asquith să-i înapoieze postul. Dacă mai era vacant.

Prima persoană pe care o întâlni încă din fața porții fu Helena.

– Hei, Mifmif! sări fetița în sus de bucurie. Ce faci?

– Bine.

– Dar tu nu mai lucrezi aici.

– Poate că o să mai lucrez.

– Oh...

– Nu vrei?

– Ba da, dar orele tale...

– Poate că ai noroc și nu mă mai vor înapoi.

– Poate, spuse fetița cu speranță.

Nici măcar micuței Helena nu-i plăceau orele ei. Și nici măcar nu-i foloseau.

După ce îi dădu niște explicații domnișoarei Asquith, aceasta spuse:

– Nu știu cum să-ți zic, dar... Am renunțat la orele de poziții de balet.

– Poftim? De ce? Și nu puteți să le reînființați?

– Le-am înlocuit cu dansuri moderne.

– Chiar nu aveți nici un post vacant? Pot să predau orice. Am nevoie de o slujbă.

– Îți pare rău acum, nu-i așa? o întrebă cu reproș domnișoara Asquith. Ar fi trebuit să te gândești mai bine la asta, când ai renunțat.

– Acum regret. Am fost o proastă.

– Mi-e teamă că și eu regret. Dar nu te pot ajuta cu nimic.

– Dar școala mă poate ajuta?

– Eu reprezint școala. Dar...

– Da, domnișoară Asquith. Vă ascult, spuse ea cu speranță.

– Așteaptă puțin. Mă duc să dau un telefon.

La domnișoara Asquith, „puțin" însemna mult. Brit avu timp să se gândească la situația ei. Clopoțelul sunase de mult și domnișoara apăru abia la sfârșitul orei de curs.

Nu era singură. Era însoțită de ultimul bărbat pe care Brit ar fi avut chef să-l vadă.

– Bună ziua, spuse Link încruntat intrând în birou.

– Luați loc, domnule Wayland, îl invită amabil domnișoara Asquith, după care ieși discret din birou.

– Deci șansa Carei te-a costat toată moștenirea, începu el.

– Nu mă interesează banii.

– Atunci de ce ai venit aici? întrebă prompt Link.

Spre surprinderea ei, Brit începu să plângă. În ochii lui Link era atâta compasiune încât ea nu mai rezistase. Primul semn de bunătate pe care-l primise în ultimul timp.

Link se ridică în picioare, îi întinse o batistă și o conduse afară. Brit nu se împotrivi. Se îndreptară spre o mașină luxoasă, parcată în fața școlii.

Link conduse în tăcere și nu se opri decât la marginea unei păduri.

– Aici poți să plângi cât vrei. Nu te aud decât vrăbiile.

Dar Brit tăcu și ascultă foșnetul foiței de țigară.

– Nu mai pot să plâng, suspină ea.

– Perfect. Lacrimile sunt bune, dar nu îți oferă soluții. Acum îmi dai voie să te ajut?

– Da. Dar n-am vrut să mă ajuți tu. M-am dus la domnișoara Asquith ca să-mi recapăt slujba.

– Dar cine ți-a oferit-o?

– Am uitat că ai un cuvânt de spus în școala aia.

– Nu. Am un cuvânt de spus în ceea ce te privește.

– Pe mine? De ce?

– Crezi că ți-am obținut ușor postul?

– Nu știu. Ai influență.

– Nu. Am bani. Ți-am plătit postul.

– Nu pot să cred...

– Chiar și salariul pe care-l câștigai.

– Nu! De ce?

– Tatăl tău m-a întrebat dacă am vreo slujbă potrivită pentru tine. Mi-am dat seama că potrivită pentru tine însemna potrivită pentru el.

– Ai dreptate, râse Brit.

– Da.

– Dar tot nu înțeleg. De ce ai făcut-o? Doar pentru că te-a rugat tatăl meu?

– Bună întrebare.

– Ai și un răspuns la întrebarea asta bună?

– Da. Voiam să te am sub ochi. Te-am dorit de la început.

– Eu?

– Nu eu, ci pe mine. Asta e formularea corectă. Ca ziarist trebuie să știi gramatică.

– M-ai dorit? Ca ce?

– Ca soție.

– Cui?

– Mie. Dacă mă întrebi a cui, îți răspund, a mea.

– Îmi ții o lecție de gramatică?

– Dacă vrei...

– Nu vreau. Vreau doar să-mi răspunzi. N-am înțeles prea bine. Încă de la început ai dorit să fiu soția cui? A ta?

– Da. Cred că m-am exprimat destul de clar. Vreau să fii soția mea.

Capitolul 6

– Aștept să-mi spui: „Ești nebun!”.

Brit tăcu. Exact asta voia să spună. Îi stătea pe limbă, dar tăcu.

– Nebun, spuse el, și conform romanelor de dragoste, nebun după tine.

– Conform romanelor...

– Da. Conform romanelor.

– Dar nu ești nebun după mine.

– Nu.

– Atunci?

– Atunci, ce?

– De ce faci asta?

– Am ajuns la o fază a carierei mele în care căsătoria e necesară.

– Nu pot să cred că n-ai alte variante.

– Surprinzător, nu? Ei bine, n-am.

– Vorbeai de o fază a carierei, schimbă Brit subiectul. La ce te refereai?

– Dacă n-aș fi modest, aș spune că am devenit un scriitor internațional. Dar sunt modest, așa că-ți spun că sunt o figură sud-americană în devenire.

– Sud-americană? Interesant...

– Negociez cu un ziar important din Brazilia.

– Și cum te descurci cu spaniola?

– Cu portugheza, vrei să spui? întrebă el zâmbind.

– Așa?

– Da.

– Ei, portugheză, spaniolă... E același lucru, spuse ea ridicând din umeri.

– Nu e chiar așa.

Brit se simți ignorantă și imatură. Îi venea să intre în pământ de rușine.

– Am nevoie de o soție când voi pleca la Rio, continuă el. Cei care încheie contractul cu mine sunt de modă veche și se așteaptă ca un scriitor bun să aibă o soție pe măsură.

– Dar eu nu sunt pe măsura ta, protestă ea.

– Vei fi.

– Dar n-am reușit niciodată, protestă ea.

– Ai reușit să mă prinzi pe mine.

– Nu cumva te pripești?

– Vrei să spui că eu te-am prins pe tine?

– Nu!

– Bine. O vom lua de la început. Mai întâi trebuie să ne cunoaștem. Eu, Brit, întotdeauna am știut ce vreau de la viață. După ce părinții mei s-au despărțit, m-a crescut bunica mea, care întotdeauna îmi spunea: „Link, tu poți să ai tot ce-ți dorești”.

– Și vrei să spui că așa a fost și-n cazul meu?

– Mă crezi sau nu, așa a fost.

– Dar de ce? Eu nu sunt ca...

– Sora ta, Cara? Niciodată n-am dorit-o pe Cara. Te-am dorit doar pe tine. Tu ești cea care te potrivești cu mine.

– În ce privință?

– Îmi place firea ta liniștită, naivitatea amestecată cu înțelepciune. Ca scriitor, am nevoie de așa ceva. Îmi place cum arăți, cum te porți, cum mergi, cum privești...

– Ăsta e rezultatul orelor de poziții de balet, zâmbi ea amar.

– Nu, Brit. Nu mai fi dură cu tine. Ești o adevărată doamnă în devenire.

– O señorita, râse Brit.

– Exact, spuse el serios. Vei fi señorita mea.

– *Ești* nebun!

– Poate. Ce spui, Brit?

– Spun nu, desigur, pufni ea.

– Desigur? Te grăbești. Ne vom căsători, spuse el hotărât. Dacă bunica mea ar trăi, ți-ar explica faptul că n-are rost să te împotrivești.

– Pentru că „Link, tu poți să ai tot ce-ți dorești"? Apropo, cum te cheamă de fapt? Lincoln?

– Nu. Link. Am încredere în numele meu, Link (legătură). Când ne vom căsători, va fi pentru totdeauna. Legăturile nu se vor rupe niciodată.

– De ce insiști? Nu înțelegi? Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu vreau să mă mai căsătoresc niciodată.

– Atunci ce ai de gând să faci? N-am atins problema esențială, dar hai s-o facem acum. Ești falită, nu-i așa?

– Așa e, recunoscu ea cu surprindere. De unde știi?

– De ce te-ai fi întors la St. Hilda?

– Ai dreptate. Ești logic. De asta ești un scriitor bun.

– Câți bani ai pierdut?

– Totul.

– Totul? Dumnezeule! Ce șarpe ai încălzit la sân? Cum s-a întâmplat toată nenorocirea?

Brit îi povesti pe scurt.

– I-ai dat un cec în alb? Ești nebună?

– Se pare că da.

– N-ai bănuit nimic?

– Era sora mea...

– Ești naivă. Spui că totul s-a întâmplat acum câteva zile. Ce ai făcut de atunci?

– În prima zi am stat și m-am gândit. Apoi m-am dus să verific dacă e adevărat.

– Te-ai frământat cam mult. Te-a dărâmat chiar așa de mult ideea că ai pierdut atâția bani?

– Nu. Dar am fost dezamăgită de sora mea.

– Mai e ceva ce nu-mi spui?

– Nu înțeleg. În afară de faptul că m-a furat?

– Da.

– Nu, de ce?

– Simt că mai e ceva, spuse el luându-i mâinile într-ale lui.

Brit se smulse înfuriată.

– Nu mai fi așa de impulsivă. Povestește-mi.

Brit oftă, tăcu câteva secunde și îi povesti despre John.

– Este compozitor, continuă ea, la fel ca tata. A primit o invitație din partea unui post de televiziune european ca să-și prezinte opera, *Crucea Sudului.*

– Și sora ta?

– Nu. Ea n-a primit invitație. Pur și simplu a plecat să-și caute norocul.

– Împreună cu John.

– Ți-am povestit despre scrisoare.

– Bine, dar tu ai acceptat finalul?

– Care final?

– Că John o iubește pe Cara?

– N-o iubește, protestă Brit.

– Așa crezi tu. Așa vrei să crezi.

– Ești rău!

– Sunt bun pentru că sunt cinstit. L-ai pierdut, Brit.

– Nu l-am avut niciodată.

– Atunci de ce te plângi?

– N-o să înțelegi niciodată. Tu nu înțelegi decât cuvintele. Aici nu era vorba de cuvinte.

– Sigur, zâmbi el. Era vorba de ceva profund, nu-i așa? S-a văzut...

– Nu trebuie să fii ironic. Nu cunoști povestea. De-aia te amuză.

– N-am o experiență bogată, dar îmi dau seama când cineva e îndrăgostit cu adevărat.

– Ai fost prea preocupat să-ți găsești succesul ca să mai cauți altceva.

– Adică dragostea. Ai dreptate. Dar să știi că învăț repede.

– Sigur. Crezi că ai răspuns la toate.

– Acum nu-mi doresc decât răspunsul tău.
– Răspunsul meu e nu.
– Nu-ți place de mine?
– Nu. Nu-mi placi.
– Și lăsând asta la o parte?
– La ce te referi?
– Ai putea să...?
– Nu.
– Atunci o luăm de la capăt, oftă el.
– Nu. Domnule Wayland, nu înțelegi? Îți pierzi timpul.
– Ce ai de gând să faci în continuare?
– Să-mi găsesc o slujbă.
– Ca ce?
– Nu știu. Pot să fac orice. Sau măcar să încerc.
– Chiar nu ți-a mai rămas nimic în cont?
– Nimic.
– N-ai strâns nici un ban lucrând la St. Hilda? Câștigai bine.
– Știu și-ți mulțumesc. Dar școala Carei mă costa mult. Cara era...
– Cheltuitoare.
– Da.
– Continuă.
– Nu mai am nici după ce să beau apă.
– Îmi vine să te bat! Cum ai putut fi atât de proastă?
– Ei, asta e! Ce-a fost a fost. Nu pot să schimb nimic. Nici măcar tu nu poți.
– Ți se pare că scapi așa ușor? Cum ai de gând să-mi răsplătești eforturile pe care le-am făcut pentru tine?

– Dar am muncit pentru banii pe care i-am câștigat, se apără ea.

– Lăsând asta la o parte. Cum rămâne cu banii mătușii Truda?

– Banii mătușii? Ce-i cu ei? I-a strâns singură.

– Poate, dar eu am fost acela care a sfătuit-o cum să-i investească. Și, mai mult decât atât, eu i-am spus să ți-i lase ție. Oricum, mătușa Truda te iubea foarte mult.

– Vrei să spui că o mare parte din banii mătușii erau ai tăi?

– Da. Dar asta nu mai contează. Important e că acești bani nu mai sunt. I-ai pierdut.

– Nu i-am pierdut.

– Nu tu. Sora ta, Cara, i-a pierdut. Încă mai speri că ai făcut o investiție bună?

– Poate.

– Dar eu voiam să investesc acei bani în tine, nu în Cara.

– Dacă tu consideri că ai pierdut investiția, mă voi angaja, voi câștiga bani și ți-i voi returna.

– Bine. Dar datoriile tatălui tău?

– Poftim? La ce te referi?

– Regret că trebuie să-ți dezvălui acum toate problemele familiei tale. N-aș fi făcut-o dacă ai fi fost înțelegătoare.

– Înțelegătoare!?

– Brit, m-am oprit asupra ta cu mulți ani în urmă. N-am regretat decizia și n-o să încep s-o fac acum. Când te vei căsători cu mine, promit că toate problemele tale se vor rezolva.

– Nu pot să mă căsătoresc cu tine! spuse Brit cu exasperare.

– Apoi, continuă Link liniștit, mă voi gândi și la alte probleme. De exemplu cum s-o găsim pe Cara.

– Cara s-a căsătorit cu John, spuse Brit pierdută în gânduri.

– Doamne, Brit! Nu înțelegi nimic! Nu mă interesează Cara. Vreau doar să vorbesc cu ea.

– Asta n-o să te ajute cu nimic.

– Dar o s-o ajute pe ea.

– S-o ajute? Din contră. Oh, nu! strigă ea dându-și seama de intențiile lui Link. Te rog să nu-i faci asta. Nu e drept. Cara trebuie să-și atingă scopul. E tânără. Nu și-a dat seama că...

– Brit, tare prostuță mai ești! Tot la șansa ei te gândești, după toate câte ți-a făcut? Tatăl tău, mama ta, tu, toți v-ați zbătut ca ea să ajungă undeva. Nu, Brit. Nu mai ține.

– Dar, Link, asta o va distruge pe Cara. E artistă, temperamentală, emotivă.

– Continuă. Văd că nu mai ai mult și începi să plângi de mila ei.

– Știu că e răsfățată, dar nu e vina ei. Așa a fost obișnuită de mică. Cum s-o dezvăț acum?

– Brit, dă-mi un motiv mai bun, zâmbi Link.

– E sora mea.

– Altceva?

– O iubesc.

– Și pe John?

– Cred că da, spuse ea sincer. Deși niciodată n-a fost ceva concret între noi doi.

– Încă o mai susții pe Cara după ce ți-a furat banii și iubitul?

– Da. E sora mea mai mică. Ea n-are nici o vină.

– Sigur. Doar că te-a adus în starea asta.

– Încă o mai iubesc, insistă Brit.

– Dragostea! pufni Link cu dezgust.

– Da, dragostea există, domnule Wayland! Știu că nu poți s-o înțelegi, dar crede-mă pe cuvânt că n-a murit.

– Atunci dovedește-mi că există. Arată-ți dragostea față de sora ta. Știi ce vreau să spun?

– Să mă căsătoresc?

– Da.

– Cu tine?

– Exact.

– Și cu ce mă aleg din asta?

– Ai încredere în mine.

– Știi că nu țin la tine.

– Da.

– Nu te-aș putea iubi niciodată.

– Poate.

– Nu-mi place deloc de tine.

– Poate chiar mă urăști, o încurajă el.

– Bine, te urăsc. Și, ce?

– Nu-mi pasă. Încă vreau să te căsătorești cu mine. Nu te rog, ci ți-o cer.

– Și dacă nu accept, ce faci? Te duci după Cara și-i ruinezi șansa?

– Sună puțin dramatic, dar cam asta-i ideea.

– Mă șantajezi. Asta ai de gând, nu? Să știi că John e un bărbat onorabil, spuse ea înroșindu-se. O să-ți plătească totul, până la ultimul bănuț.

– Cum?

– Prin muzică. Și asta o implică și pe Cara.

– Căsătoria ți-ar putea aduce și alte avantaje. John ar putea să-și dea seama ce greșeală a făcut.

– Cum adică?

– Și-ar da seama cât de mult te iubește.

– Dar nu vreau să-și dea seama așa.

– Cum vrei. Oricum, știi ce ai de făcut.

O perioadă căzură pe gânduri, rămânând în tăcere. O mașină trecu pe lângă ei spărgând liniștea.

– Ce fel de... căsătorie? întrebă Brit cu timiditate.

– Sunt mai multe feluri?

– Tu ar trebui să știi. Părinții tăi...

– Nu așa, spuse el aspru. În nici un caz nu mă refer la o căsătorie de conveniență. Nici un cuplu de pe pământ nu poate trăi fără să... trăiască. Mă urmărești, Brit?

– Da.

– O să trăim. Ca bărbat și femeie.

– Să trăim sau să ne iubim?

– O să trăim. Vreau copii. În schimb, tu vei fi iubită, protejată și îi vei da o șansă surorii tale.

– O să trăim, n-o să ne iubim, repetă Brit.

– Unul dintre noi se poate răzgândi.

– Să trăim și să ne iubim?

– Da.

– Poți să-mi dai timp de gândire?

– Trebuie să te gândești?

– Da.

– Cum dorești, acceptă el. Dar vreau să pleci din apartamentul ăla. Vreau să stai la un hotel, să mănânci bine, să nu depinzi de tine.

– Bine, Link, spuse ea docil.

Nici măcar lui nu-i venea să creadă. Îi aruncă o privire plină de suspiciuni, apoi porni motorul și se întoarse spre oraș.

O lăsă pe Brit în fața blocului și-i spuse să fie gata până ce el avea să se întoarcă de la birou.

– Dar nu-ți pot da răspunsul până atunci, protestă ea.

– Vreau doar să fii gata de plecare. Răspunsul îl vreau până dimineața.

– Nu prea îmi dai timp...

– Așa sunt eu.

– Știu. Mi-ai mai spus.

– Și tu ești ca mine, deși poate încă nu-ți dai seama. De fapt, semeni mult cu bunica mea.

– Avea părul negru? Era un fluture de noapte?

– Era... șopti Link, dar Brit nu mai auzi.

Vocea lui fu acoperită de zgomotul motorului. Îl privi câteva momente îndepărtându-se, până dispăru din raza ei vizuală.

Îi mai rămăsese o oră.

Capitolul 7

Brit nu reuși să facă multe într-o oră. Încă mai privea bagajele pe care nu le despachetase, bagajele cu care ar fi trebuit să plece în Europa, când sosi Link. Cât de repede trecuse ora!

– Nu-ți iei toate hainele? întrebă Link.

– Astea sunt ale Carei, protestă Brit privind rochiile noi pe care i le cumpărase chiar ea.

– Oh, deci n-a luat chiar totul. Nu-i nimic. Poți să le sortezi la hotel.

– Și vesela, seviciile de ceai?

– Lasă-le pentru data viitoare. Ești gata?

– Ești un tip tare hotărât, constată ea.

– Cred că da.

Link o cază la un hotel într-o zonă mai liniștită a orașului.

– Ți-am comandat cina și micul dejun în cameră. Tot ce-ți rămâne de făcut e să...

– Mă decid?

– Da. La revedere, Brit. Pe mâine.

O privi intens, îndelung și apoi plecă lăsând-o singură.

Brit se duse la fereastră privind absent forfota străzii. Trebuia să ia o decizie. Ce decizie putea să ia? Link o șantajase. Nu putea să-i distrugă Carei șansa. Nici măcar acum, după toate câte i le făcuse. Pur și simplu se obișnuise s-o iubească necondiționat.

Iar cu Link Wayland nu era de glumit. Vorbise serios când spusese că avea s-o caute pe Cara. Și pe John. Pe cei doi oameni pe care-i iubea Brit cel mai mult.

Obiceiul dragostei. Da. Asta era. Se obișnuise s-o iubească pe sora ei, de nouăsprezece ani. „Ai o surioară frumoasă, Brit. Mânuțele ei, piciorușele, mișcările ei sunt atât de grațioase. Uită-te la ea. E făcută să fie iubită. Eu, mama și tu, îi vom da fetiței noastre șansa ei. Șansa să ajungă cineva, așa cum îi e scris", îi spusese tatăl ei încă din ziua în care se născuse Cara.

Cara greșise, dar cât reprezenta vina ei și cât a celor din jur? Toată lumea o răsfățase. Toată lumea îi dorise binele. Toată lumea își dăduse sufletul pentru ea. Numai mătușa Truda o exclusese din planurile ei. Și Cara nu făcuse altceva decât să-și ia porția.

Doar Link o citise pe sora ei. Ghicise adevăratul ei caracter. El era doar un spectator care vedea limpede cum stăteau treburile. Dar nu cunoștea adevăratele rădăcini ale comportamentului Carei.

Își aminti de vorbele lui: „Vom trăi".

Brit se cutremură.

Asta își dorea și ea. Să trăiască. Dar niciodată nu trăise cu adevărat. Și asta era probabil șansa ei. Îi era teamă, dar trebuia să încerce. Îi era teamă de Link.

– De ce, John? șopti ea.

Ce frumos era ca John să fi fost cel cu care să-și împartă viața. Dar visele împlinite nu erau pentru ea. Cara îi luase nu numai banii, ci și dragostea.

Mai târziu sosi cina. Cât de repede trecea timpul! Și ea trebuia să se hotărască. Privi hainele aruncate pe pat. Majoritatea erau ale Carei. Dar nu mai conta.

Le aruncă pe podea și se băgă în pat.

Da. Link nu-i lăsase alternativă. Ce să facă? Să se căsătorească cu el? La urma urmei, ar fi fost profitabil.

A doua zi o treziră razele soarelui și ciocăniturile de la ușă. Își puse un halat pe ea și se grăbi să deschidă, bănuind că e camerista cu micul dejun.

Era micul dejun, dar cu Link.

– Și camerista fost surprinsă, râse Link. Sau mai degrabă încântată. A avut dreptate cel care a spus: „Dragostea face pământul să se învârtească".

– Care dragoste? N-ai făcut decât s-o scutești pe cameristă de un drum în plus.

– Cât de rece ești, Brit. Nu simți romantismul? Să înțeleg că ai renunțat? Ah, nu-mi spune. Mai întâi vreau să beau o ceașcă de cafea. Iar tu, să fii bucățica mea de zahăr.

– Credeam că te interesează viața, și nu dragostea.

– Dragostea e pentru nopțile cu lună.

– Link, începu ea hotărâtă.

– După două felii de pâine prăjită unse cu marmeladă, o întrerupse el.

– Nu vrei să afli?

– Vreau mai întâi să am ceva în stomac.

– Dar e de bine. Răspunsul meu e da.

– Ești o fată deșteaptă, spuse el fără s-o privească. Doamne, detest să mănânc de pe tavă. Poți să-mi ungi o felie de pâine cu unt, te rog?

– N-am mai văzut un om atât de calm, spuse ea râzând.

– Mă bucur că ești veselă. Te prinde.

– Și pe tine.

– Atunci trebuie să fim veseli amândoi mai des.

Se priviră o clipă și izbucniră amândoi în râs.

– Când? întrebă ea.

– Nunta?

– Da.

– Nu știu. Într-o zi cu soare. Nu m-am hotărât pentru că nu eram sigur c-o să accepți.

– Ar fi trebuit să fii convins. Știi ce simt pentru Cara.

– Da. Sora ta e asul meu din mânecă. Spune-mi, Brit, cum poate cineva să primească atâta?

– Ce anume?

– Atâta dragoste.

– Obișnuința iubirii... spuse ea vag.

– Dar obișnuința nu înseamnă monotonie?

– Nu știu. Depinde de cel care primește. Știi ce, Link, spuse ea schimbând repede subiectul, trebuie să-mi spui.

– Data nunții?

– Da.

– De ce?

– Ca să mă pregătesc.

– Fizic, emoțional, sau...

– Nu fi ridicol. Nu pot să apar în halat, ca acum.

– N-ar fi o idee rea, spuse el mușcând din felia de pâine. Ne-ar scuti de o problemă.

Brit tăcu.

– Nu te îngrijora, Brit. Nu contează cu ce te îmbraci. Doar dacă nu ești o fată care vrea o nuntă cu rochie albă de mireasă.

– Nu sunt așa.

– Perfect. Nici eu nu-ți cer așa ceva.

– Te mai întreb încă o dată. Când?

– În nici un caz în dimineața asta.

– Normal!

– Ți s-ar fi părut imposibil? Aș fi făcut-o, dacă n-aș fi avut două întâlniri importante, spuse el privind-o cu atenție.

Se ridică în picioare, își frecă mulțumit mâinile și adăugă:

– Te sfătuiesc să-ți umpli timpul cu ceva. Plimbă-te prin parc, pe la magazine, nu știu, fă ceva. Dar să nu te prind că te răzgândești.

– De ce? Ce-mi faci dacă mă răzgândesc?

– Te trag de plete. Știu că ți-ar plăcea. Femeile adoră bărbații dominatori.

– N-o să mă răzgândesc, Link. Nici nu pot. Crezi că pot?

– Din cauza Carei?

– Din cauza cui, altcuiva?

– Altcuiva? întrebă el gânditor.

Se întoarse încet și se îndreptă spre ușă. Se opri câteva secunde și se răsuci brusc pe călcâie, apropiindu-se cu pași mari spre ea.

– Brit, trebuie să-ți smulg o promisiune.

– Ce? întrebă ea pusă în încurcătură.

– Vreau să-mi promiți solemn că ești de acord.

– Ți-am spus că da.

– Solemn!

– Ești ridicol! se enervă ea.

– Așa vreau eu, spuse el privind-o în ochi.

– Link...

– Promite-mi solemn, promite-mi, sau...

– Îți promit, spuse ea trăgându-se doi pași înapoi, intimidată de privirile lui intense.

Doamne, era nebun? Brit deschise gura să-i spună, dar el deja plecase.

Camerista veni și luă tăvile. Privi spre pat și Brit îi spuse să se întoarcă mai târziu, când ea va fi plecată.

Se plimbă pe străzi privind vitrinele magazinelor. La un moment dat văzu o rochie de mireasă care-i aminti că urma să se căsătorească. Dar Link nu voia ca ea să poarte rochie albă. Așa îi spusese.

Atunci ce fel de rochie să-și ia? Cine avea să vină la nuntă? Probabil câțiva apropiați de-ai lui Link, ziariști, reporteri...

Nu avea prea multe haine. Din salariul de la St. Hilda nu apucase să-și cumpere niciodată ceva pentru sine. Apoi, când venise moștenirea de la mătușa Truda... ba nu... de la Link, preferase să-i cumpere rochii Carei.

Se plimbă mult timp prin magazine. Ce să-și cumpere? Și mai ales, cu ce? Nu avea nici un ban. Link o scutise de umilința de a-i mai oferi bani. Probabil bănuia că mai are ceva pus deoparte. Dar ea nu mai avea nimic.

Se întoarse la hotel. Camerista făcuse curat în cameră. Ba chiar îi așezase hainele pe umerașe. Rochiile Carei. Sau ale ei. Cara nici nu apucase să le scoată etichetele. Brit le privi amintindu-și de scrisoarea Carei. Să vândă rochiile... Da, era o idee bună.

Puse rochiile într-o sacoșă și ieși din hotel. Trebuia să ajungă la Simeon. Simeon era un designer renumit din Australia și avea magazine prin toate cartierele luxoase ale marilor orașe.

Se duse la cel mai apropiat magazin „Simeon" și intră timid. Înăuntru nu era nimeni. Se îndreptă spre o rochie de brocart albastră, îmbrăcată pe un manechin.

– Nu, spuse cineva din spatele ei.

Brit tresări speriată.

– Iertați-mă. Nu m-ați văzut? N-am vrut să vă sperii.

Era un bărbat cu un zâmbet plăcut.

– Ați spus nu?

– Nu vi se potrivește.

– Știu. Mi se potrivesc culorile autumnale. Marourile, bejurile, griurile...

– Nu neapărat. Albastrul v-ar veni foarte bine. Dar unul mai vibrant, domnișoară...?

– Smith. Am mai fost pe aici acum câteva zile. Am cumpărat niște rochii pentru sora mea.

– Da, îmi amintesc. Domnișoara Smith...

– Cred că suntem multe domnișoare Smith, zâmbi ea.

– Acum e rândul dumneavoastră?

– Da și nu. De fapt am venit să returnez rochiile surorii mele și să iau altceva în schimb, dacă se poate.

– Sigur. De ce nu?

– Vă deranjează? Adică, preferați să faceți vânzare, nu?

– Domnișoară Smith, scopul meu nu e să vând, ci să mulțumesc clienții. Dacă sora dumeavosatră nu e mulțumită de rochii...

– A fost. I-au plăcut foarte mult. Cui nu i-ar plăcea? Dar a fost nevoită să... plece.

– Aveți la dumnevoastră rochiile?

– Da, domnule...

– Simeon.

– Oh, îmi pare bine. Deci dumneavostră...? Dar ce căutați aici?

– Prefer să trec pe la magazinele mele din când în când, ca să aflu ce-și doresc clienții. Contactul cu publicul mă ajută foarte mult. Mă inspiră.

– Puteți să-l chemați pe asistentul dumnvoastră ca să-mi spună ce măsură mi se potrivește?

– Astăzi sunt singur. Asistentul meu s-a îmbolnăvit.

– Și dumneavostră ați scăpat?

– Slavă Domnului!

– Deci sunteți singur?

– Da. Vreți să vă ajut?

– Dacă nu vă deranjează...

– Se poate? De ce sunt aici? Știu ce măsură vi s-ar potrivi.

– Sunteți priceput.

– Asta mi-e meseria. Veniți cu mine.

Brit îl urmă.

– Ce fel de rochie doriți?

– Pentru o nuntă.

– Dimineața, la prânz, seara?

– Nu știu. Adică...

– Sunteți prietena miresei?

– Sunt... mireasa, ezită ea înroșindu-se.

– O mireasă mai puțin formală, zâmbi el.

– De fapt... nici eu nu mă cunosc prea bine. Nu râdeți de mine.

– De ce s-o fac? Mi se pare normal ca o mireasă să nu se gândească la rochia ei de nuntă, la latura aceasta practică a evenimentului. Gândurile ei trebuie să se îndrepte spre altceva mai romantic.

– Ca de exemplu? întrebă Brit șoptit.

Abia îl cunoștea pe omul acela și simțea că poate discuta cu el despre orice. Chiar despre lucruri pe care se ferise să le și gândească.

– De fiecare dată când el îi zâmbește, să i se aprindă o flacără în suflet. Știți, aș fi vrut să fiu poet. Dar nu sunt atât de talentat.

– Rochiile dumneavoastră sunt adevărate poeme.

– Vă mulțumesc, spuse el privind în gol. Deci rochia este pentru nunta dumneavoastră?

– Da.

– Atunci trebuie să fie ceva special.

– Nu, spuse Brit simplu.

– Iertați-mă, domnișoară Smith.

– Nu, iertați-mă pe mine că am spus-o.

– Cred că asta vi s-ar potrivi perfect, spuse el îndreptându-se spre un raft.

Era o rochie simplă, lungă, din șifon de culoare roz-pal.

– Vreți s-o probați? întrebă Simeon arătându-i cabinele.

– Da. Mi-ar plăcea.

În timp ce Brit trăgea draperia, Simeon spuse:

– Pot să văd cum vă vine?

– Sigur.

Rochia cădea perfect pe trupul lui Brit. Ieși din cabină și așteptă părerea lui Simeon. Acesta o studie îndelung și spuse:

– Da. Vă reprezintă perfect.

– Vă mulțumesc pentru alegere.

– Nu. Eu vă mulțumesc că dați viață creației mele.

– Credeți?

– Cu toată convingerea, spuse el sincer.

Brit se schimbă și se pregăti să plece.

– Dar mai aveți de ales și alte modele, spuse Simeon. Sau doriți să vă restitui banii pe celelalte rochii?

– Nu. Aș dori și alte modele, dar nu am timp să le aleg astăzi. Pot să vin în altă zi?

– Vă rog. Iertați-mi indiscreția, dar de ce rochia nu trebuie să fie specială?

– Nu e o nuntă specială.

– Păcat... De ce o femeie atât de frumoasă nu se bucură de propria nuntă?

– Nu sunt frumoasă, protestă ea.

– Ba sunteți. Sunt nepoliticos. Acum ar fi rândul dumneavoastră să mă întrebați de ce creez rochii în loc să fac altceva. Mulți mă întreabă.

– Și ce le răspundeți?

– Adevărul. Că nu pot să fac altceva.

– Cum ar fi să compuneți poezii?

– Și asta și alte lucruri. Lucruri bărbătești. Din nefericire sunt slab. Dar îmi iubesc munca și cea mai mare satisfacție o am atunci când creațiile mele prind viață așa, ca acum, în cazul dumneavoastră.

– Asta e bine. Aveți satisfacția muncii.

– Din păcate nu foarte des. De ce femei frumoase ca dumneavoastră...

– Aș putea spune pentru bani, îl întrerupse ea dându-și seama ce voia s-o întrebe.

– Dar n-ar fi adevărat?

– Ar fi, într-un fel.

– Atunci căutați banii în altă parte.

– Ca și dumneavoastră...

– Spuneți-mi Simeon, vă rog.

– Ca și tine, Simeon, nu pot să-i găsesc în altă parte.

– Cu grația dumneavoastră... Nu vă cred. Ce sunteți? Balerină?

– Nu, râse ea amar. Predau ore de poziții de balet.

– Vă cred. Vă mișcați precum vântul printre copaci. De ce râdeți?

– Asta am predat ultima oară.

– Acum nu mai predați?

– Nu.

– De ce nu vă găsiți un post de model? Ați fi foarte bine plătită.

– Nu cred că ar fi corect.

– Poate că nu pentru orice casă de modă. Puțini mai caută un model grațios. Acum sunt în vogă tipurile sportive. Dar ați fi ideală pentru Simeon.

Brit îl privi cu interes.

– Da, da, întări el. Rochiile mele au nevoie de un model grațios ca dumneavoastră.

– Mă flatați.

– Deloc.

– Din păcate așa ceva e imposibil.

– Sunteți sigură că e imposibil?

– Foarte sigură, zâmbi ea. Dar dumneavoastră sunteți sigur că sunt ceea ce vă trebuie?

– Cred cu convingere. V-aș putea plăti...

Simeon spuse o sumă.

– Sunt mulți bani, spuse Brit după un moment de tăcere.

– Dar și dumneavoastră sunteți... cum spun tinerii din ziua de azi?... Mă iertați... bună! Sunteți exact cum mi-am dorit să arate modelul ideal.

– Glumiți...

– N-am fost în viața mea mai serios ca acum. Căutam pe cineva de mult timp, domnișoară Smith. Dar n-am vrut să mă grăbesc. Am așteptat doar să apară persoana potrivită. Și ați apărut. N-aș vrea să vă pierd. Poate că v-am luat prin surprindere, dar ăsta-i adevărul. Sunteți perfectă pentru casa „Simeon".

– Nu, nu, nu! Nu pot! Nu pot, repetă Brit îndreptându-se spre ușă.

– Rochia dumneavoastră! strigă Simeon alergând după ea cu o sacoșă mare de hârtie pe care scria numele casei. Nu uitați de creditul deschis pe care-l aveți aici. Vă aștept. Și poate... vă răzgândiți. Totuși, de ce nu vreți?

– O să mă căsătoresc și...

– Multe femei măritate au o carieră de model.

– Poate.

– Și încă nu v-ați căsătorit.

– Nu.

– Atunci...

– Vă rog, spuse ea ieșind aproape în fugă din magazin.

În spatele ei îl auzi pe Simeon strigând:

– Gândiți-vă! Vă rog, gândiți-vă!

Brit trecu grăbită pe lângă vitrinele magazinelor fără să se mai uite nici în stânga nici în dreapta. Nu se mai gândea decât la salariul tentant pe care dorea Simeon să i-l ofere. Dacă ar fi avut atâția bani n-ar mai fi fost nevoită să...

Ajunse la hotel convinsă că asta era șansa ei. Putea să economisească și să-și plătească datoriile pe care le avea la Link. Își putea cumpăra ieșirea din acel coșmar.

Îl ura pe Link Wayland. Aproape reușise s-o manipuleze pentru că el avea mai mulți bani decât putea ea să viseze. Dar acum... Acum putea pune altfel problema.

Alergă pe scări până în fața camerei sale unde găsi ușa de la intrare întredeschisă. Link o aștepta stând pe marginea patului.

– Pe unde naiba ai umblat? întrebă el îngrijorat ridicându-se în picioare. Te aștept de o oră.

– Ce? Sunt prizonieră în camera asta?

– Nici vorbă. Știam că ești în oraș. Chiar eu te-am sfătuit s-o faci. Dar ai stat prea mult.

– M-a căutat cineva?

– Da.

– Cine? Cara? intră ea în panică. A dat vreun semn de viață? Unde e?

– Nu e vorba de Cara, o întrerupse el oftând, ci de logodnicul tău.

– Logodnicul?

– Da. Link Wayland. Ai uitat?

– De ce ai nevoie de mine? întrebă ea dezamăgită.

– Ca să ne căsătorim.

– Când?

– Peste... spuse el privindu-și ceasul de la mână, o jumătate de oră.

– Nu pot să cred, șopti ea ducându-și mâna la inimă.

– Ba da.

– Glumești?

– Deloc! spuse el vesel. Preotul ne așteaptă în... douăzeci și cinci de minute.

– Dar nimeni nu se căsătorește așa – ca și cum ar da o fugă până la magazinul din colț ca să cumpere niște mezeluri. E trivial!

– Grăbește-te, spuse el ignorând-o.

– Nu!

– Iartă-mă, Brit. Poate că doreai ceva mai formal, dar nu pot renunța la binecuvântarea Domnului.

Ea îl privi năucită, neștiind ce să mai creadă.

– Nu-mi doresc o nuntă formală, spuse Brit. De fapt nu-mi doresc nici un fel de nuntă. Link, m-am răzgândit.

– Pe naiba! strigă el țintuind-o cu privirile lui întunecate.

– Vorbesc serios, Link.

– De ce crezi că te-am pus să-mi promiți? Brit, eu nu glumesc.

– Nu mă poți obliga.

– S-o crezi tu!

– O să mă revanșez față de tine. O să-mi plătesc toate datoriile. Nu are rost să ne mai căsătorim.

– Ce mină de aur ai descoperit tocmai astăzi de vrei să renunți la mine? întrebă el aprinzându-și o țigară și suflându-i în față un fum gros.

– Nu-l cunoști. E vorba de un bărbat onorabil care mi-a oferit o slujbă la fel de onorabilă și un salariu incredibil. E vorba de un parteneriat.

– Și cum rămâne cu parteneriatul nostru?

– Noi doi nu vom fi niciodată parteneri. Mai bine îți spun acum decât mai târziu.

– Nu va fi nici un mai târziu, spuse Link liniștit. O să ne căsătorim în douăzeci de minute. Brit, mi-ai promis. Nu poți să-ți încalci promisiunea.

– Dar dacă... începu ea dar se opri.

Link se apropiase de ea și-i acoperise gura cu mâna.

– O să ne căsătorim acum, spuse el printre dinți. Iar dacă te împotrivești o să te iau pe sus. Iar dacă nu vrei să-i răspunzi preotului...

Brit ridică din sprâncene, incapabilă să scoată un sunet.

– Mi-ai promis... insistă el.

– Și cu ce o să te mulțumească dacă o fac forțat? întrebă ea după ce Link îi eliberă gura.

– Nu-mi pasă, atâta timp cât o faci.

– O să țip, îl avertiză ea.

– Nu-mi pasă.

– O să te lovesc.

– Cred că ești o adevărată doamnă, nu poți să te pretezi la așa ceva, spuse el ridicând dintr-o sprânceană.

– În privința asta s-ar putea să te înșeli.

– Ia să vedem...

Link o apucă de braț și o forță să iasă din camera de hotel. Până la urmă Brit se supuse. Într-adevăr, Link avea dreptate. Era o doamnă și nu putea să țipe sau să se bată cu un bărbat într-un loc public.

*

* *

– ... Brit, îl iei în căsătorie... auzi ea ca prin vis.

– Da... răspunse ea cu glas sfârșit.

– ...Link, o iei în căsătorie...

– Da, spuse Link hotărât.

Preotul dădu mâna cu ei sub privirile indiferente ale unor martori anonimi de pe stradă.

Se întoarseră la hotel. În fața ușii Link o ridică pe Brit în brațe. Luată prin surprindere, inima începu să-i bată cu putere. Respirația ei deveni agitată. Pieptul i se ridica într-un ritm rapid. Link o sărută, la început încet, apoi din ce în ce mai intens. Înfometat.

Pe nesimțite deschise ușa și o duse direct în dormitor unde o așeză pe pat.

– John, șopti el cu dispreț, ce domn onorabil... Eu sunt bărbat, Brit. Eu sunt bărbatul tău.

Brit i se împotrivi. Link, bărbatul ei?

– Te urăsc, spuse ea cu năduf.

– De ce-mi tot repeți asta? Prima regulă în jurnalism este să nu te repeți.

– Lasă-mă...

– Nu pot. Ești soția mea. Soția mea, repetă el întinzându-se cu un oftat pe spate.

Rămaseră în tăcere câteva minute. Soția lui? Da. Acum era o femeie căsătorită. Și nu cu orice bărbat, ci cu bărbatul pe care-l ura cel mai mult. Și toate astea pentru Cara. Ca să-i ofere ei o șansă. Șansa... Ce șansă avea acea căsătorie?

Ce șansă avea ea?

Capitolul 8

Rămaseră la hotel. Link îi spusese lui Brit că avea un apartament pe care voia mai întâi să-l decoreze special pentru soția lui.

– Ce e potrivit pentru un burlac, nu e potrivit pentru un bărbat căsătorit. Asta o să-ți dea ceva de lucru.

– Da, fu ea de acord. Vreau să fac ceva.

Apoi plecară s-o viziteze pe domnișoara Asquith de la St. Hilda, unde Link i-o prezentă directoarei pe proaspăta doamnă Wayland.

Acolo îi întâmpină Helena.

– Ce faci, Elena din Troia? o întrebă Link ciufulindu-i părul blond.

– Eu locuiesc în Braefield, nu în Troia, protestă micuța. Mifmif, spune-i...

– Acum n-o mai cheamă Mifmif, ci doamna Wayland, spuse Link.

– Mifmif Wayland, repetă gânditor fetița. Îmi place. Și eu o să mă căsătoresc cu un indian, ca tine.

– Serios, dragă? Când? întrebă Brit.

– Nu l-am cunoscut încă. Dar știu că o să mă căsătoresc cu un indian. Cu o piele roșie... Și cum o s-o cheme pe fetița ta? Lumina Lunii?

– De unde ți-a venit ideea asta?

– Am văzut într-un film.

– Înțeleg, râse Brit fără să îndrăznească să-l privească pe Link.

– De ce râzi, Brit? întrebă Link. Helena vorbește serios.

– Că se căsătorește cu un indian?

– Nu, că ar trebui să avem o fetiță.

– Pe care s-o cheme Lumina Lunii? încercă Brit să glumească.

– Eu vorbesc serios. Să știi că mie-mi plac fetițele. Ține minte asta, Brit.

Ea nu găsi să-i dea nici un răspuns. Tăcu întrebându-se cât de serios vorbise bărbatul acela. Bărbatul ei... Nu părea genul de familist, care să-și dorească copii. Cariera era la el pe primul plan.

Când se întoarseră la hotel Link îi spuse că vor decora apartamentul după ce se vor întoarce...

– Din America de Sud?

– Nu, Brit. Acolo o să plec singur. N-o să stau mult, așa că nu văd de ce să te mai iau cu mine. O să vizităm Brazilia împreună altă dată. Rio e un oraș superb. Nu putem să-l vedem în câteva zile. Și te asigur că o dată ajunsă acolo, n-o să mai vrei să pleci când o să vezi câte pietre prețioase sunt de vânzare la prețuri derizorii...

– Serios?

– Da. Nu știai? Brazilia e țara pietrelor prețioase. Ah! Apropo. Asta-mi amintește că nu ți-am cumpărat un inel de logodnă. Ce piatră prețioasă îți place?

– Nu e ciudat să-mi cumperi inel de logodnă după nuntă?

– N-a fost o nuntă ciudată? Rubin sau smarald?

– Fă-mi o surpriză.

– Așa o să fac, promise el. O să te descurci singură?

– Cum să nu?

– Ți-am pus o întrebare prostească, recunoscu el. Dar nu vreau să par un soț denaturat.

– N-o să pari, râse ea.

– Mă simt mai bine să te știu la hotel. Aici sunt sigur cel puțin că mănânci trei mese pe zi.

– Și te aștepți să nu ies din cameră?

– În nici un caz. Mă bazez însă pe discreția ta.

– La ce te referi?

– Ești o femeie măritată acum, îi aminti el.

– Și tu ești un ziarist de modă veche?

– Sunt un ziarist ca oricare altul. Așa că... mă bazez pe tine, Brit. Când o să mă întorc, dacă ești fetiță cuminte, îți aduc ceva frumos.

– Vrei să spui dacă sunt discretă?

– Dacă ai fi discretă cum aș putea afla? Mi-ai spune? Nu, Brit. Oricum vei fi răsplătită cu o lună de miere.

– O lună de miere? repetă ea cu gândul departe.

– După o nuntă neobișnuită, vom avea o lună de miere neobișnuită. N-am timp acum de așa ceva. Dar sunt de modă veche și vreau s-o facem după ce mă întorc, peste două săptămâni.

– Atâta o să stai în Brazilia?

– Da. Peste două săptămâni plecăm în Hawaii. Ți-ar plăcea?

– Hawaii... da. Dar de ce?

– De ce lună de miere sau de ce Hawaii?

– Amândouă, cred.

– Pentru că niciodată n-am fost în luna de miere și pentru că Hawaii e cel mai exotic loc de pe pământ. Deci peste două săptămâni, Brit, să fii gata.

Link plecă a doua zi de dimineață.

La început Brit se simți ușurată. Era minunat sentimentul că acei ochi negri și scrutători nu-i mai urmăreau fiecare mișcare. Se simțea ca-n vremurile bune, când locuia singură, împreună cu Cara. Ba chiar mai bine decât atunci, pentru că nu mai trebuia să se ducă la serviciu și să facă mâncare. Acum ea era cea servită și răsfățată. Probabil că Link plătise bine personalul hotelului înainte să plece, ca să aibă grijă de ea.

Toți o plăceau și încercau s-o înveselească. Se părea că avea nevoie de așa ceva. Același lucru îl descoperi cu surprindere și Brit într-o dimineață.

Se simțea singură. Îi era dor de Link, deși nu putea să-l sufere. Probabil el fusese o alternativă potrivită sentimentului de abandon pe care-l încercase după trădarea Carei.

Brit nu avea mulți prieteni. Viața ei și-o dedicase în întregime Carei. Nu putea să se mai întâlnească nici măcar cu profesoarele de la St. Hilda. Ultima oară când le vizitase avusese sentimentul că relațiile lor se răciseră. Și asta din cauză că acum era doamna Wayland. Erau invidioase. Toate îl plăceau în secret pe Link și-l considerau un bărbat bine. Ironia sorții era că numai soția lui nu-l vedea în felul acela. Până și Helena îl plăcea. Pentru ea era o „piele roșie" cu care ar fi fost gata să se căsătorească.

Nu. St. Hilda ieșea din discuție.

Nu avea rost să stea și să aștepte scrisori de la Cara. Știa că n-avea să primească nici una. Cele două bilete pe care i le lăsase la plecare fuseseră singurele scrise vreodată de Cara. De fapt chiar Link îi spusese că atâta timp cât nu primește vești de la sora ei, totul e bine. Probabil că John contactase compania La Salle și totul ieșise bine.

Link îi trimisese o carte poștală și asta fusese totul. Oricum, el nu se aștepta ca ea să-i răspundă.

Brit se mai împrietenise și cu camerista, Clare, dar ea era prea ocupată ca să mai aibă timp să stea la povești cu Brit.

Ultima soluție care-i veni în minte fu... Simeon. Așa că într-o dimineață își luă inima-n dinți și se duse la magazin. Asistenții lui se însănătoșiseră și se întorseseră la lucru. Brit fu dezamăgită. Sperase să-l găsească pe Simeon în locul lor.

Brit probă câteva rochii în contul celor pe care le returnase, dar asistenții nu avură nevoie de părerea lui Simeon. Când se pregătea să plece, auzi un glas vesel:

– Hei, doamna Wayland!

Venise Simeon. Brit se înroși. De unde aflase că se căsătorise cu Link? Ziarele nu publicaseră nimic.

– Simeon, îi răspunse ea fericită că-l întâlnise.

– În timp ce domnul Malling vă împachetează rochiile, ce-ar fi să vă răpesc câteva minute? Hai să mergem la mine în birou și să stăm puțin de vorbă.

– Asistenții tăi sunt foarte pricepuți. Au aceleași gusturi cu ale tale. Mi-au fost de mare ajutor în alegerea rochiilor.

Brit aruncă o privire pe pereții biroului lui Simeon, care erau plini de schițe cu modele de rochii.

– Aici se concepe magia? întrebă ea.

– Sau greșelile din care am de învățat.

– Simeon, tu nu cred că faci greșeli.

– Din fericire sunt norocos.

Brit luă o planșă pe care era desenată o fată îmbrăcată într-o rochie ridicată de vânt.

– Spuneai că ai fi vrut să fii poet. Văd că ești...

– Nu sunt.

– Dar desenul ăsta...

– Am vrut să arăt fluiditatea materialului. Mi-e teamă că talentul meu se oprește aici.

– Dar dacă exersezi...

Simeon clătină din cap.

– Arta, spre deosebire de scriere, cere o capacitate fizică specială. Mai pe scurt, în fața unei pânze trebuie să stai drept. Nu știu dacă ați observat, dar sunt handicapat fizic.

Brit observase o ușoară șchiopătare la Simeon.

– Pare mai degrabă o ezitare, spuse ea.

– Mulțumesc. Așa îmi place și mie să cred. Nu mă deranjează, dar mă oprește să fac tot ce mi-aș dori.

– Poliomielită?

– Da. Când aveam șase ani.

– Îmi pare rău.

– Te cred, zâmbi el.

– De unde ai știut că mă cheamă Wayland?

– Bărbatul tău este o celebritate.

– De unde ai știut că am venit? Văd că biroul tău nu are geam la ușă.

– Nu pot să-ți spun. Pur și simplu am simțit.

Și Link simțise când bătuse la ea la ușă și ea nu-i deschisese. Dar cât de diferiți erau cei doi bărbați!

– Soțul tău e în America de Sud...

– De unde...?

– Ah, asta n-am simțit-o, râse el. Am citit în ziare.

– Da. A plecat cu afaceri.

– Trebuie să te simți tare singură.

– Nu. De ce? spuse ea repede, apoi se corectă: De fapt... Mă simt puțin...

– Plictisită?

– Exact.

– Atunci... încercă el... ai putea să faci ceva pentru mine.

– Pentru tine?

– Eu desenez din imaginație, spuse el luând o planșă de pe birou.

– Și o faci foarte bine, zâmbi Brit.

– Dar aș face-o și mai bine dacă aș avea un model.

– Te pot ajuta fetele tale...

– Sunt ocupate. Oricum, nu sunt genul meu. Privește materialul ăsta, spuse el arătându-i o mostră de mătase violet, fluidă.

– E minunat, șopti Brit atingând materialul.

– Te reprezintă, spuse el. Deci, mă ajuți?

Brit privi în jurul ei. Biroul era plin de manechine îmbrăcate în rochii de vis. Și adevărul era că se plictisise de moarte de când plecase Link. Nu avea unde să se ducă, cu cine să vorbească, ce să facă. Ar fi fost o experiență interesantă.

– Da, fu ea de acord.

Rămase toată ziua. Simeon făcu câteva schițe rapide, apoi Brit se duse la asistente și începu să probeze diverse rochii. Datorită ei, Simeon făcu câteva vânzări bune.

La ora închiderii se întoarse la Simeon în birou.

– Hilary mi-a spus că le-ai fost de mare ajutor fetelor.

– Probabil. Oricum, mi-a făcut plăcere.

– Asta e bine. Brit, n-am discutat salariul...

– Oh, nu, protestă ea. Nici nu mă gândesc să-ți cer vreun ban. Ți-am mai spus... A fost plăcerea mea.

– Nici eu nu mă gândesc. Dacă nu accepți bani, mă supăr.

– Atunci rochii, râse ea.

– Poți să le iei pe toate.

– Ești nebun!

– Tu ești...

– Proastă? sugeră ea săgetându-l cu privirile. Fii liniștit. Sunt obișnuită cu asemenea adjective. Soțul meu e un adevărat maestru al cuvintelor apreciative la adresa mea.

– Oh, nu, spuse Simeon lăsându-și privirile în pământ.

Până la urmă stabiliră modalitatea de plată. La sfârșitul săptămânii Brit putea să-și aleagă orice rochii își dorea din colecția lui Simeon.

– Acum pot să te consider angajata mea, spuse Simeon.

– Da. Am bătut palma. La ce oră să vin mâine?

– La ce oră vrei.

– O să vin devreme. Promit.

Brit se ținu de promisiune. Veni la magazin devreme și plecă târziu. Așa se scurse o săptămână. Brit nu mai ajungea să mănânce la hotel decât micul dejun. Obișnuia să prânzească la magazin și să cineze cu Simeon în oraș.

Brit observase că lui îi plăceau aceleași localuri ca și ei – cele liniștite, retrase și mai puțin pretențioase.

– Ne potrivim, îi spuse ea într-o seară după ce terminară de mâncat.

– Așa mă gândeam și eu. Suntem ca albastrul potrivit, cu rozul potrivit.

– Un contrast potrivit, râse Brit.

– Brit...

– Da, Simeon.

– Plec în Hawaii.

Brit făcu ochii mari. Când Simeon pronunță numele insulei, își dădu seama că uitase complet de luna de miere.

– Aș vrea să vii și tu cu mine, spuse el. Am niște idei noi și tu te încadrezi în peisajul acela exotic. Hawaii e fabulos. Ai fost vreodată pe insula aceea încântătoare?

– Nu, dar...

– Aș vrea să mă însoțești. Fii modelul meu. Știu exact în ce loc poți să-mi pozezi, în ce culori, în ce stil...

– Nu pot să te însoțesc, dar... vin, râse ea.

Simeon o privi întrebător.

– Incredibilă această coincidență, spuse ea cu entuziasm. O să mă duc în Hawaii împreună cu Link, imediat ce se întoarce din Brazilia.

– Tu și soțul tău, spuse el încet.

– Da.

– Da, spuse el după câteva clipe. E minunat. O să ne întâlnim acolo. Așa o să ajung să-ți cunosc personal soțul.

– Da, o să-ți fac cunoștință cu Link.

– Crezi că o să se bucure când o să afle că ești modelul meu? întrebă el cu speranță.

– Se poate.

Când plecară din atmosfera intimă a restaurantului, și mai ales după ce Brit primi o carte poștală de la Link, începu să vadă lucrurile într-o cu totul altă lumină.

„După ce termin treburile pe aici, o să plec. Adică mâine la prânz. Asta înseamnă că voi ajunge acasă miercuri la prânz. Sper ca soția mea îndatoritoare să mă aștepte la terminal. Glumesc, Brit, dar sincer, mi-ar face plăcere să mă aștepți. Privește peisajul de pe cartea poștală. Reprezintă Anzii, un loc în care aș vrea să mergem împreună într-o zi. Pe curând, Link."

Miercuri. Miercuri era poimâine. În două zile, Link avea să se întoarcă.

Brit nu știa ce simțea față de întoarcerea lui Link. Faptul că se simțise singură și i se păruse că-i e dor de el în primele zile fusese absolut normal. După ce se împrietenise cu Simeon aproape uitase că e căsătorită. Acum se simțea confuză, nesigură.

De un lucru era sigură. Link nu trebuia să știe că se angajase la Simeon. Nu era nimic greșit în asta. Un om obișnuit s-ar fi bucurat dacă soția lui și-ar fi găsit o ocupație care mai era și foarte bine plătită. Dar Link nu era un om obișnuit.

Dar nici să-l mintă n-ar fi fost înțelept. Link putea să afle din altă parte despre ocupația ei și... Pentru Brit încrederea unui om era cel mai de preț lucru. Oricum, deocamdată nu voia să-i spună despre Simeon, dar știa că într-o zi va fi nevoită s-o facă.

Se hotărî să-i mărturisească totul lui Simeon a doua zi. Probabil că el nu va fi de acord cu hotărârea ei, poate chiar se va supăra. Dar trebuia să-l pună în temă.

Oricum, a doua zi Brit nu mai apucă să-i spună nimic lui Simeon pentru că acesta se îmbolnăvise de gripă.

– E ciudat cum ne doboară pe toți, rând pe rând, spuse Hilary Malling. Sper să n-o iei și tu.

– Acum mă simt foarte bine, spuse Brit gândindu-se cum să facă să afle adresa și numărul de telefon ale lui Simeon.

– Atunci poți să ne ajuți? Acum, când lipsește Simeon, sunt și mai multe lucruri de făcut.

Ce mai putea Brit să spună? Ziua aceea fu atât de ocupată încât ea nici nu mai avu timp să se gândească la Simeon. La sfârșitul programului Hilary îi mulțumi călduros.

– Ești o mană cerească, îi spuse ea înainte ca Brit să plece.

Nu primise nici o scrisoare de la Cara. Nici un semn de la John.

Brit rămase la hotel gândindu-se la Simeon. Ar fi vrut să-i dea un telefon, dar nu putea să-l găsească în cartea de telefon doar după un nume. Simeon erau mulți...

Nu dormi prea bine în noaptea aceea. A doua zi de dimineață se privi în oglindă sperând să arate bine, ca Link să nu-și dea seama că se frământase.

Luă un taxi spre Kingsford Smith și așteptă la terminalul Customs. Încercase să nu ajungă prea devreme, dar oricum știa că avea mult de așteptat. Întotdeauna ora sosirii era imprevizibilă.

Fu surprinsă când, peste doar câteva minute, se deschise ușa și apăru Link. La fel de surprinsă fu și de reacția lui. O ridică în brațe în mijlocul acelei mulțimi de necunoscuți și o sărută pe frunte.

– De ce te rușinezi? întrebă el văzându-i roșeața din obraji. Sunt soțul tău, știi? Mi se pare mie sau nu te simți prea bine? Oricum, m-aș fi supărat dacă lipsa mea ți-ar fi priit.

Brit nu răspunse. După ce Link o lăsă jos, își aranjă preocupată hainele.

– Sper că te-ai pregătit de plecare.

– De ce?

– Păi mâine zburăm spre Hawaii.

– Mâine?

– Da. De ce? Nu te bucuri?

– Nu e cam repede? Atâtea drumuri... Nu te obosesc?

– Pe mine? râse el.

În taxi, în drum spre hotel, Link îi dădu o cutiuță îmbrăcată în catifea.

– S-o deschid acum? întrebă Brit.

– Desigur. E cazul să începi să porți un inel de logodnă.

– Inel de logodnă?

– Deschide-o, Brit.

Se întrebă ce alesese Link pentru ea. Un rubin cald? Un smarald rece? O perlă strălucitoare? Dar Link o surprinse și de data asta. Inelul avea în mijloc o piatră ciudată înconjurată de diamante mici.

– Ce-i asta? întrebă ea privind piatra cu admirație.

– Alexandrit. Îți place?

– Oh, da!

– Și mie îmi place pentru că are mai multe personalități.

– Poftim?

Link îi potrivi inelul pe deget. Culoarea purpurie a pietrei se transformă într-un albastru profund. Ba nu. Într-un verde strălucitor... Ba nu...

– E minunat! exclamă ea.

– Da. E o păcăleală minunată. Am ales special piatra asta pentru că-ți reflectă cel mai bine personalitatea.

– Și eu ce culoare sunt?

– Pentru cine? Pentru John?

– Pentru tine.

Link se înnegură.

– Pentru mine încă n-ai nici o culoare.

Când ajunseră la hotel Brit se duse înainte în cameră. Link rămase să vorbească cu directorul.

Se întoarse o jumătate de oră mai târziu, furios.

– Acum știu de ce arăți atât de rău! strigă Link. N-ai mâncat aproape nimic!

– Ba da...

– Nu mă minți, Brit. Devon mi-a spus că n-ai mâncat decât micul dejun. Ce te-a apucat? Peste cină poți să sari. Dar prânzul e cea mai importantă masă a zilei. Am lăsat instrucțiuni speciale să fii bine hrănită. De ce mi-ai făcut asta, Brit?

– Dacă nu mi-a fost foame... minți ea. Am mai mâncat prin oraș.

– De ce nu ți-a fost foame? Pentru că ți-am lipsit?

– Da, fu ea de acord.

Link o privi cu ochii lui negri și scrutători. Dacă Brit s-ar fi uitat la el în acel moment, ar fi descoperit acolo, de undeva din interior, o altă foame, pe care n-o cunoscuse niciodată.

Dar Brit îi evită privirile. Nu putea să-l mintă în față. Dar nici nu putea să-i spună adevărul. Dacă Link ar fi aflat de Simeon în starea aceea în care era, nu se știa cum avea să reacționeze.

– Brit, spuse el printre dinți strângând-o violent în brațe și sărutând-o cu forță și posesivitate. Brit, fata mea, să nu-mi mai faci așa ceva. Promit că n-o să te mai las niciodată singură.

Brit închise ochii, dar îl simți pe Link ducându-se să închidă ușa și să tragă draperiile.

Apoi se întoarse la ea.

– Niciodată, repetă el.

Capitolul 9

Hawaii era un hibiscus roșu. Hawaii era o plajă însorită, plină de trupuri bronzate și apă azurie. Hawaii era un munte cu vârfuri cărămizii care vegheau casele albe ițindu-se printre palmierii verzi și florile divers colorate. Hawaii era ca atingerea mătăsii.

Copleșită de aceste impresii, Brit își aminti de Simeon. Simeon, care dacă ar fi fost și el acolo, ar fi simțit la fel ca ea.

Trecuse deja o săptămână de când sosiseră. Când coborâseră din avion, îi așteptase un autobuz care-i dusese la vila la care erau cazați și, la fel ca toți turiștii, fuseseră întâmpinați de băștinașe care le atârnaseră de gât ghirlande de flori exotice.

În prima zi nu se odihniseră o clipă. Colindaseră pe la magazine, se plimbaseră pe plaja Waikiki, iar seara cinaseră pe o terasă de pe faleză, lângă o fântână arteziană, la lumina lumânărilor.

În seara aceea Link o ținuse în brațe tot timpul. Apoi, ajunși în camera lor, priviseră împreună din patul cu cearșafuri frumos mirositoare cerul plin de stele până adormiseră.

– Ca doi îndrăgostiți, îi șoptise Link înainte să adoarmă.

A doua zi de dimineață navigaseră în golful Kailua, până la insula Waimea. În noaptea aceea nu se întorseseră la hotel. Luaseră o cameră la un han vechi hawaiian care o încântase foarte mult pe Brit.

A doua zi Link o surprinsese, făcându-i cadou un fel de sarong tradițional.

– Acum ești căsătorită, spusese el. Trebuie să poți acest muu-muu și floarea roșie de hibiscus după ureche.

Brit tresărise amintindu-și că-și pecetluise destinul. Se simțea ca-ntr-o capcană. Dar o capacană dulce, încântătoare.

Așa trecu o săptămână.

Ca în fiecare dimineață, Brit se trezi în brațele lui Link.

– Bună dimineața, spuse el vesel. O zi minunată! Așa se salută localnicii din Hawaii, știai?

– O zi minunată și ție, zâmbi Brit.

Mai târziu, Link îi spuse că avea niște afaceri de rezolvat în ziua aceea și era posibil să lipsească până seara. Deși se bucura că va avea libertate, Brit îl privi cu reproș.

– Trebuie neapărat să lipsești?

– Sunt un bărbat ocupat, nu știai? Oricum, trebuie să câștig bani ca să-ți cumpăr plăcinta de nucă de cocos care-ți place atât de mult, prostuțo.

Da. Prostuțo era un diminutiv pe care Link nu-l folosise până atunci.

– Îți apreciez grija, spuse el. Acum te comporți ca o soție adevărată. Am auzit că soțiile obișnuiesc să se plângă din cauza lipsei de atenție a bărbaților. Fii liniștită. N-o să te plictisești. În Hawaii n-ai cum. Uite, ia niște bani și du-te la cumpărături.

În timp ce Link își rezolva afacerile, Brit se plimbă prin magazine și cumpără suveniruri, gustă specialități locale într-un restaurant rustic, făcu plajă, înotă în apa caldă și vizită insulele Molokai – Insula Prietenoasă – și Lanai – Insula Ananasului.

Link se întoarse seara, și când îl văzu venind, Brit aproape alergă în întâmpinarea lui.

– Ai întârziat, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

– Da. O să-ți povestesc la cină ce am făcut. Pune-ți muu-muu-ul și floarea de hibiscus după ureche. În seara asta mergem să cinăm la Casa Homarului.

Restaurantul Casa Homarului se afla la bordul unei nave eșuate. Masa pe care o alese Link era luminată de o lampă cu abajur roșu. Meniul era format din fructe de mare, crabi, tot felul de pești, icre, calamari, caracatițe și, bineînțeles, homari.

După ce terminară de mâncat comandară cafele și cocteiluri daiquiri.

– Daiquiri? întrebă Brit privind în lumină băutura cu miros plăcut.

– Da. Rom cu lămâi hawaiiene.

După ce-și făcu o țigară Link începu să-i povestească:

– Am întârziat azi, pentru că m-am întâlnit cu un bărbat din Sydney. Nu ți se pare interesant, Brit, cât de mică-i lumea?

– Un bărbat?

– Da.

– Și cum era?

– Genul tău.

– Genul meu? Cum adică?

– Liniștit. Blând.

– Și cu ce se ocupă? E ziarist, ca și tine?

– Nu. Ne-am cunoscut la o cafenea. A venit ca și noi, acum o săptămână.

– În vacanță?

– Da. Am văzut că e un om bun și m-am gândit că, dacă tot e singur și-i lipsește o companie, ar fi bine să ți-l prezint ca să vă omorâți timpul împreună, în vreme ce eu o să-mi rezolv afacerile.

– De ce? întrebă Brit supărată. Poate că eu vreau să fiu singură.

– Draga mea, oricât de idilică e insula asta, într-o zi o să te plictisești.

– Mă descurc, protestă ea.

– Nu fi încăpățânată, Brit. O să-ți placă de el, ai să vezi.

– Nu ți-e teamă c-o să-mi placă prea mult? îl tachină ea.

– Nu. Ești soția mea.

– Ești prea sigur de mine, nu crezi?

– Poate. Oricum, ți-am mai spus că e un bărbat onorabil. O să vizitați împreună insulele Maui, Kauai, Molokai... Eu sunt nevoit să plec pentru câteva zile la L.A. Și te rog să nu-mi arunci privirea aceea plină de reproșuri.

– N-o s-o fac. Mă gândesc că mi-ai promis c-o să-mi cumperi plăcintă cu nucă de cocos.

– Poți să te gândești la orice-ți dorești. Și asta nu-i o amenințare, e o promisiune, spuse el mângâindu-i obrazul.

– Îți mulțumesc pentru libertatea alegerii, spuse ea sarcastic.

– Tot ce vreau e să fii drăguță cu bărbatul acesta.

– Și dacă el nu vrea să fiu doar drăguță?

– Te asigur că Sim nu vrea de la tine nimic mai mult.

– Sim? Adică Simon?

– Nu. Are un nume mai neobișnuit. Simeon.

– Oh... făcu ea gânditor.

– E un domn foarte elegant.

– Și i-ai vorbit despre mine?

– Tot timpul. Sunt genul de bărbat obsedat de soția lui, râse Link.

– Eu nu râd! Nu vezi că mă faci să mă simt prost?

– De ce? Că vorbesc despre tine? Îmi place subiectul ăsta.

– Nu că vorbești despre mine, ci că-mi faci program. Cu tipul ăsta, adăugă ea.

– O să-ți placă de „tipul ăsta”.

– De ce? Pentru că-ți place ție?

– Mi se pare un motiv suficient de bun.

– Mie nu. S-ar putea ca tocmai din cauza asta să nu-mi placă.

– Ei, o să te întâlnești cu el, fie că-ți place fie că nu.

– Și dacă o să-mi placă?

– Ar fi ceva, nu? Până acum, Brit, mi-ai părut mai degrabă un trandafir rece decât un hibiscus roșu.

– Trandafir cu spini?

– Exact, spuse el stingându-și țigara cu un gest scurt. O să plec mâine dimineață. Mă întorc la sfârșitul săptămânii. Dacă te mai interesează, îți spun că după ce mă întorc o să te răsfăț cu plăcintă de cocos.

– Și între timp o să mă întrețin cu domnul Simeon.

Coincidența o frapa și o intriga.

– Simeon White, spuse el.

– Nu știu dacă o să pot...

– Ba o să poți, la naiba!

– De ce? Pentru că așa vrei tu?

– Da.

– Și dacă eu nu vreau?

Brit se ridică de la masă fără să mai aștepte răspunsul lui. Ieși din restaurant și-l aștepta pe Link afară, în aerul călduț al serii.

Privi pe ferestrele mari și-l văzu pe Link stând de vorbă cu chelnerul. După ce primi contravaloarea notei de plată chelnerul îi dădu lui Link o pungă, îi zâmbi și-i spuse ceva.

După ce Link ieși afară, porniră în tăcere spre hotel.

– Știi să vorbești hawaiiana? întrebă într-un târziu Brit.

– Da. Câteva cuvinte.

– Ce ți-a dat chelnerul în punga aia?

– Mâncare pentru câine.

– Pentru ce? Dar noi n-avem câine.

– Nu știi că așa se spune? Când pleci de la un restaurant care se respectă și nu termini de mâncat totul, chelnerul îți pune restul într-o pungă, pentru acasă. Și ca gestul să nu fie jenant, îți spune: „Pentru câinele dumneavoastră". De fapt am luat-o ca dacă mă trezesc cumva la noapte și mi se face foame, să am ce să bag în gură.

– Dar de ce zâmbea când ți-a dat-o?

– Mi-a spus că însoțit de o asemenea doamnă, s-ar putea să am nevoie de mâncare pentru câine după miezul nopții...

*

* *

Se făcuse dimineață și Link nu mai era cu ea. Probabil că Brit dormea când el plecase. Nici nu-și luaseră la revedere. Dar îi lăsase pe pernă un bilet.

„Bună dimineața. O zi minunată. Să mănânci tot!"

Pe masă se afla un mic dejun copios. Lui Brit îi era imposibil să mănânce atât de mult singură – o carafă cu

suc de guava, brioșe cu ciocolată, piept de curcan, ouă prăjite, șuncă, pâine de secară, unt, dulceață și cafea din belșug.

După ce ciuguli din toate câte ceva, Brit se duse pe terasă și privi peisajul gândindu-se la Simeon White. Era o coincidență? Abia aștepta să-l cunoască. Dar cum? Link îi spusese să-și petreacă timpul cu acel bărbat, dar nu-i făcuse cunoștință cu el. Cum să-l recunoască? Unde să-l caute? Sau urma s-o caute el?

Își termină de băut cafeaua și se hotărî să iasă afară. Cum s-o găsească Simeon dacă nu ieșea? Și dintr-o dată o cuprinse un sentiment de panică. Simeon White era chiar Simeon. Coincidența de nume nu putea fi chiar așa de mare. Iar înainte de plecare el îi spusese că urma să vină în Hawaii.

Coborî în goană scările și-l găsi așteptând-o în hol. Era el! Simeon se ridică în picioare și o întâmpină cu brațele deschise.

– Brit!

– Simeon!

– E un vis!

– E un vis adevărat, zâmbi ea.

Capitolul 10

Brit și Simeon se așezară la o masă pe terasa hotelului. Chelnerul curăță resturile de la clienții care tocmai plecaseră și le luă comanda.

– Bună dimineața, zâmbi el. O zi fericită! Doriți două cafele?

– Cafele, da, zâmbi fericit Simeon.

După ce plecă chelnerul, Simeon și Brit se priviră în ochi îndelung.

– E un vis, șopti el zâmbitor.

– Da...

Dimineața aceea era cu adevărat minunată și urarea chelnerului fusese potrivită împrejurării.

– Mi-aș dori să pot prinde frumusețea acestor culori pe o pânză, spuse Simeon. Verdele palmierilor, auriul soarelui, albastrul cerului, azuriul mării... Sună ridicol?

– Nu, Simeon, îl liniști Brit. Așa simt și eu.

– Dacă aș fi fost Gauguin în Tahiti, aș fi inventat un roz special. Dar nu sunt Gauguin. Sunt doar Simeon White într-o vacanță în Hawaii, dorindu-mi să mă exprim prin niște... zdrențe.

– Doamne, Simeon, dar hainele tale nu sunt zdrențe. Sunt opere de artă.

– Ai încredere în mine... constată el.

– Sigur că da!

Chelnerul reveni cu cafelele.

– De ce, Simeon? întrebă Brit după ce rămaseră singuri.

– De ce nu i-am spus soțului tău că ne cunoaștem? Că ai fost angajata mea timp de o săptămână, că am cinat împreună, că ne-am destăinuit cele mai intime gânduri?

– Da. De ce?

– Nu știu... Pur și simplu nu știu. Soțul tău e un bărbat extraordinar și tu cred că ești conștientă de asta.

– Nu. Nu sunt.

– Atunci trezește-te, Brit, o sfătui el.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, Simeon. De ce ai pornit această farsă?

– Așa am făcut? Presupun că da, își răspunse tot el. Dar pur și simplu n-am putut să-i mărturisesc soțului tău totul. N-am putut.

– Totuși, de ce? N-am făcut nimic imoral.

– Știu. Eu știu asta, tu știi asta, dar Link...

– Vă tutuiți?

– Da. Ne-am plăcut din prima clipă.

– Și crezi că Link n-o să afle?

– Poate. Nu știu. Dar atunci, n-am putut.

– Ai mai spus asta.

– N-am putut să-l rănesc.

– Să-l rănești? Nu e genul de bărbat care să poată fi rănit ușor. E un tip dur.

– Oh, nu, draga mea, protestă Simeon.

– Nu-l cunoști. Dar ce l-ar fi putut răni?

– Nimic, după cum ai spus. Totuși...

– Da?

– Ar mai fi ceva...

– Spune-mi.

– Te iubesc, Brit. M-am îndrăgostit de tine. Dacă i-aș fi spus că ne cunoaștem, Link și-ar fi dat seama.

– Dar, Simeon... spuse Brit nevenindu-i să creadă.

– Iartă-mă. Dar nu te mint.

– Simeon, spuse ea râzând, nu te cred.

– Te iubesc, Brit, repetă el răspicat.

După ce-și terminară cafelele se plimbară pe plajă în tăcere, bucurându-se de peisaj. Se așezară pe niște stânci și priviră marea. Era atât de diferită de cea din Australia! În Waikiki nu erau valuri așa de mari ca acasă. Aici marea părea un lac imens.

– Nu mă iubești, spuse deodată Brit. Sunt doar un fel de... muză a ta.

– Atunci s-o lăsăm așa. Îți mulțumesc pentru explicație, Brit. Ce vrei să facem săptămâna asta?

– Tu la ce te-ai gândit?

– Link m-a rugat să-ți arăt insulele. Dar pentru mine e prima oară când vin în Hawaii. Nu știu ce să-ți arăt.

– Atunci le vom vizita pentru prima oară împreună. Îmi place mai mult așa. Ție nu?

– Ba da.

Lui îi plăcea oricum.

*
* *

Mai întâi Brit îi arătă lui Simeon ce descoperise ea prin acele locuri vizitându-le singură.

– Am înțeles de la Link că tu ai venit în Hawaii în aceeași zi în care am venit și noi, spuse ea. Ce-ai făcut până acum? Ai visat cu ochii deschiși?

– Da. Și asta. Am desenat... Acum aș vrea să te desenez pe tine. Am discutat cu soțul tău problema asta și a fost de acord.

– Serios? Mie nu mi-a spus nimic. Cum a reacționat?

– Păi i-am arătat câteva schițe și practic el a fost cel care mi-a dat ideea.

– Da, Link organizează foarte bine viețile altora.

– Brit, ești sarcastică. De ce? Nu te prinde.

– Știu. Eu sunt o dulce fecioară.

– Iar ești sarcastică.

Se hotărâră să înceapă explorările chiar în ziua aceea. Se plimbară prin centrul comercial încercând drapaje din fel de fel de materiale, căutând nuanțele potrivite.

Apoi prânziră într-un restaurant cu specific japonez unde li se prepară carnea în fața lor, pe o plită fierbinte. După masă vizitară un acvariu cu pești exotici și corali, apoi se hotărâră să închirieze un avion ca să ajungă pe Maui.

Aceasta era una dintre cele mai impresionante insule, încă nealterată de civilizație. Nu vizitară orașul, ci preferară să pornească prin munți, însoțiți de un ghid. Trecând printre plantațiile de ananas ajunseră la craterul Haleakala, un vulcan adormit.

– Numele lui înseamnă Casa Soarelui, le explică ghidul. Legenda spune că odată, soarele a fost prizonier aici.

Ajunseră în vârf trecând printr-un nor alb și abia atunci se odihniră. De acolo, de sus, peisajul era magnific. Părea imposibil de crezut că odată, când vulcanul erupsese, acolo fusese lavă incandescentă care pârjolise totul în calea ei.

Brit era îngrozită imaginându-și dezastrul. În schimb, Simeon părea fascinat.

– Credeam că te-am pierdut, spuse Brit în timp ce coborau de pe versant, când Simeon o privi zâmbind.

– M-am simțit... puternic. Mă crezi? Nu e ciudat? M-am simțit supranatural pășind pe roca vulcanică în care au fost împietriți oameni, animale, plante... unde a fost împietrită viața. Sună nebunesc, nu?

– Ce-ar fi să bem un ceai?

– E o idee excelentă.

Se opriră la un mic han și comandară ceaiuri cu gheață. O tânără cu pielea cafenie și dinții incredibil de albi,

îmbrăcată într-un muu-muu, le aduse două pahare pline cu un lichid auriu peste care le turnă suc de lămâie proaspăt stors.

Soarele apunea. Cerul devenise roz și ireal. Într-un fel îi făcea să se simtă în afara timpului.

Înnoptară în Maui. Zilele următoare vizitară celelalte insule. Se împrieteniră cu câțiva turiști și-și petrecură împreună timpul în mod plăcut. În ultima seară organizară o mică petrecere la un han, comandând bucătarilor să le prepare un adevărat festin din care nu lipseau fructele exotice și preparatele din pește. Brit dansă toată noaptea, învățând alături de localnice mișcările specifice unduitoare din șolduri.

Când se întoarse ostenită la Simeon care o privise tot timpul, se sprijini de trunchiul unui palmier și spuse:

– Uf! Nu mai pot. M-am distrat pe cinste. Tu cred că te-ai cam plictisit.

– Deloc. Te-am privit. Ești incredibil de grațioasă. Parcă ai fi o nimfă.

– Mulțumesc. Dar cred că exagerezi. Ar trebui s-o vezi pe sora mea. E foarte talentată. Cum te simți?

– Excelent. Totul mi se pare atât de rupt de realitate. Mă simt în trecut, în prezent și în viitor totodată. Simt că dacă aș muri azi nu mi-ar părea rău.

– Vai, Simeon, de ce vorbești așa? Ești pesimist?

– Nu sunt pesimist, Brit. Dar zilele astea pe care le-am petrecut alături de tine au fost cele mai fericite din viața mea. Și asta numai datorită ție.

– Mulțumesc...

– Știi, Brit, eu n-am pe nimeni. N-am frați, n-am surori, n-am rude... Pe nimeni...

– Uneori, spuse Brit gândindu-se la sora ei, e mai bine așa.

– Ți-am spus că sunt singur ca să-mi justific ieșirea, faptele.

– La ce te referi?

– La faptul că te iubesc...

– Veniți, veniți! îi strigară turiștii care intraseră într-un dans nebun alături de localnice.

Brit îl luă pe Simeon de mână, dar el refuză să se alăture grupului. Atunci ea ridică din umeri și intră între dansatori. Dar de data asta nu mai zâmbea. Se gândea la cuvintele lui Simeon.

*
* *

Vulcanul împroșca lavă care se scurgea într-un șuvoi subțire și incandescent spre mare, ca un șarpe magic, roșu și sclipitor. Erupea anual și niciodată nu se stingea. Avea momente de furie și momente de calm. Acum era un moment de calm.

Așa le spusese ghidul, dar majoritatea turiștilor păreau neîncrezători.

La un moment dat din crater începură să țâșnească mingi de foc până-n înaltul cerului, ca apoi să se prăbușească pe

versanți. Dacă n-ar fi fost cutremurul poate că turiștii n-ar fi început să țipe.

– E înspăimântător, dar atât de magnific! îi șopti Brit lui Simeon la ureche.

Turiștii își acoperiră speriați capetele cu mâinile, așteptând cu groază să apară barca cu motor care-i adusese pe insulă. Ghidul devenise și el agitat. Numai Brit și Simeon priveau liniștiți spectacolul, de sub un copac.

Pământul se mișca din ce în ce mai tare sub picioarele lor. Cărarea care cobora dinspre crater spre vale începuse să se unduiască precum monstrul din Loch Ness. Spectacolul părea desprins din alte veacuri.

Apoi se auzi un pocnet puternic și o cracă groasă îl doborî pe Simeon la pământ.

Brit se aplecă repede asupra lui, dădu frunzele la o parte și observă o rană mică, aproape nesemnificativă, la tâmpla lui Simeon. Din rană curgea un firicel subțire de sânge deschis la culoare.

– Simeon? șopti Brit împietrită.

El nu-i răspunse.

– Simeon! țipă Brit din toate puterile.

El deschise ochii și o privi pierdut.

– Oh, nu...

Încerca să-i spună ceva. Brit își aplecă urechea spre buzele lui și reuși să deslușească două cuvinte:

– ... pentru tine...

Apoi se stinse.

Capitolul 11

Brit rămase pe insulă până se întoarse Link. Toți turiștii fugiseră acasă cu prima ocazie, deși pericolul trecuse. Fenomenul produsese o singură victimă. Și asta indirect, dintr-un accident. Autoritățile declaraseră că fusese vorba de o întâmplare nefericită. Dacă victima nu s-ar fi adăpostit sub copac...

O singură victimă – Simeon. Simeon White din Australia. Autoritățile nu aveau pe cine să anunțe despre decesul lui. Așa le spusese Brit.

– Avem vești de la soțul dumneavoastră, doamnă Wayland, îi spuseseră ei blând. Vă roagă să rămâneți pe insulă până se întoarce domnia sa să vă ia. Nu vă îngrijorați. N-o să pățiți nimic. Pericolul a trecut. Sunteți în siguranță.

Da. Era în siguranță. Era în viață. Dar Simeon...

– De ce? se întreba ea. De ce? fură primele cuvinte pe care i le adresă lui Link.

– Nu știu, draga mea. Sunt la fel de supărat ca și tine. Și mă simt... responsabil.

– De ce? Adică... de ce i-ai spus?

Link ridică din umeri.

– Voiam să vizitezi insulele și mi se părea o ocazie bună. Doamne, când mă gândesc că puteai fi tu în locul lui...

Brit ar fi vrut să-i spună că el n-avea nici o vină, că ea și Simeon oricum s-ar fi întâlnit, că se cunoșteau și...

– Cum te-ai înțeles cu el?

– Foarte bine...

– Ți-am spus. Știam că o să vă înțelegeți.

– Poate că dacă n-ar fi... Vocea i se frânse.

– În raport au scris că voi doi stăteați sub un copac.

– Voiam să privim spectacolul. Era ultima zi. Majoritatea turiștilor se înghesuiau să se suie în barcă. Doar noi stăteam, priveam și vorbeam...

– Da. Era o companie plăcută.

– Da.

– Și ce s-a întâmplat?

– Vulcanul a erupt. Fenomenul ăsta se întâmplă o dată sau de două ori pe an. Apoi a fost o explozie... și cutremurul...

– Care s-a resimțit pe toate insulele din jur.

– Da... Și totul a început să se miște ciudat...

– ...

– Apoi s-a rupt craca aceea. N-am văzut-o, doar am simțit-o și m-am dat la o parte.

– Bietul Simeon... A căzut peste el.

– Link, te rog, nu!

– Ajunseseși să-l cunoști suficient de bine?

Brit tăcu câteva secunde apoi răspunse simplu:

– Nu.

– Ce păcat! Ați fi fost prieteni buni. Ți-a spus ceva înainte să moară?

– Nu.

Brit nu știa de ce mințea.

– Să mergem acasă.

– În Honolulu? întrebă Brit.

– Nu. Acasă. La Sydney. O să-ți umpli timpul decorând apartamentul. Îmi pare rău că s-a sfârșit așa, Brit. Nu ți-am oferit o lună de miere prea veselă. Am fost mai mult plecat. Apoi asta...

– Nu-i vina ta.

– Probabil că nu.

Brit ar fi vrut să-l consoleze, să-i spună ceva, orice, numai să nu-i mai vadă privirea aceea pierdută. Oricum, și ea era supărată din cauza morții lui Simeon. Dar acum își dădea seama de un lucru în plus: nu știa cum să se apropie de soțul ei.

Se întoarseră acasă imediat în ziua următoare. La rugămintea lui Brit se duseră direct la apartament. Simțea că nu mai poate să stea la hotel. Timp de o săptămână se întorsese fericită de la slujba pe care i-o oferise Simeon, după cinele minunate luate împreună cu el, pe sub acele arcade.

– Viața nu-i ușoară alături de un tip dur, o avertiză Link.

– O să mă conving singură, spuse ea.

Apartamentul o surprinse pe Brit. Era într-adevăr decorat ca pentru un burlac, în tonuri de gri și maro, dar mai existau și câteva pete de culoare – o măsuță georgiană de marmură roz, un birou franțuzesc de culoarea alunei, câteva carpete verzi...

Și o fotografie.

Brit o privi cu uimire. În fotografie era ea împreună cu cineva. Fotografia fusese făcută înainte ca ea să se angajeze la St. Hilda. De unde o avea Link? Cine i-o dăduse? Își aminti că o făcuse împreună cu Cara. Dar Link o tăiase din fotografie pe sora ei.

În afară de camera de zi, apartamentul mai avea o bucătărie, o bibliotecă și un dormitor. În dormitor, pe lângă marouri și griuri mai erau și câteva nuanțe de galben care înveseleau atmosfera.

– Crezi că ne ajunge până îl vom decora corespunzător? Sau ai prefera să ne construim o căsuță numai a noastră? întrebă Link.

– Nu. Apartamentul ăsta e perfect. Mă uitam la pat. Mi se pare cam mic...

– Nu e mic pentru doi îndrăgostiți.

– Majoritatea apartamentelor au două dormitoare.

– Deocamdată ne ajunge unul. Tu trebuie să te ocupi doar de decorarea lui. Aș vrea să te gândești la niște culori mai vesele.

– Culorile autumnale îmi plac.

– Perfect. Altceva?

– Nimic. Doar c-aș vrea să arunc fotografia aceea expirată.

– Care?

– Ai mai multe?

– Nu. Dar nu mi se pare... expirată. Ce? Nu-ți place?

– Nu.

– Atunci te rog să te prefaci că n-o vezi. Adică să nu cumva să te atingi de ea.

– De ce?

– E o poveste lungă. O să ți-o relatez într-o zi. Înțelegi?

– Cred că da.

– Te ascult.

– Cred că-ți amintește de mine, cum eram înainte să mă angajez.

– Poate că da.

– Cu toate astea, nu m-am schimbat. Sunt tot un fluture de noapte.

– Cine ți-a spus asta?

– Tatăl meu.

– Tatăl tău era un prost.

– Te rog să nu mai pomenești un cuvânt despre familia mea, spuse ea înfuriată.

– Perfect! Nu vreau să mai pomenesc în casa asta despre nici un membru al familiei tale. Și asta o include și pe Cara.

– Doamne, Cara... oftă Brit. Ce-o fi cu ea de nu-mi mai scrie?

– O duce bine. Altfel ți-ar fi scris.

– Dar au trecut atâtea săptămâni... Nici măcar John... spuse ea mușcându-și buzele.

Stătea cu spatele la Link, dar putea să-i simtă supărarea.

– Continuă, spuse el.

– Nu mai e nimic de zis.

– Așa mă gândeam și eu. Bun. Acum că am stabilit niște lucruri, putem să pornim pe drumul nostru.

– Adică?

– Începe cu decorarea. Cumpără orice vrei.

– Orice vrei tu?

– Nu înțeleg. Explică-mi, Brit.

– Pe mine m-ai cumpărat, fotografia aceea... De ce?

– De ce, ce?

– De ce m-ai ales pe mine?

– Sincer să fiu, nici eu nu știu.

– Link...

– Doamne, nici nu știi cât de des mă întreb cum naiba...

– Cum naiba m-ai ales tocmai pe mine, proasta, idioata, fraiera...

– Brit, nu mă asculți!

– Ești un... un... strigă ea sufocată de indignare, dar nu reuși să-și termine acuzația pentru că Link ieși din apartament trântind ușa în urma lui.

Abia după câteva minute, Brit se dezmetici din amețeala care o cuprinsese din cauza furiei. Îi părea rău că se certase

cu Link. Dar nu putea să nu fie furios pe el. Sau pe soarta ei. Dacă Simeon n-ar fi murit, poate că lucrurile ar fi luat o altă turnură.

Dar acum nu-l mai avea decât pe Link. Link era soțul ei. Și l-ar fi dorit pe John. Apoi pe Simeon... Dar soarta i-l rezervase pe Link. Singurul bărbat din lume pe care nu-l putea suferi. Singurul bărbat din lume care o putea ajuta să supraviețuiască.

Spre surprinderea ei, primi un telefon de la Hilary Malling.

– Doamnă Wayland, speram că nu ne veți părăsi.

– De ce? întrebă Brit dându-și seama în secunda următoare cât de lipsită de inimă putea să pară.

– Ne este foarte greu. Cred că și dumneavoastră simțiți la fel.

– Da. Tuturor ne pare rău. Era un om extraordinar. Toți l-am iubit pe Simeon.

– Da.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Vă rog, nu puteți să vă întoarceți?

– Eu?

– Da. Avem nevoie de dumneavoastră. Simeon v-a iubit foarte mult și avea încredere în dumneavoastră.

– Așa e.

– Vă așteptăm oricând veți dori să vă întoarceți.

După discuția cu Hilary Malling, Brit încercă să se gândească la altceva. Avea o preocupare. Trebuia să redecoreze apartamentul. Se plimbă dintr-o cameră în alta cu un bloc de desen și un creion în mână.

Bucătăria nu avea nevoie de multe transformări. Urmă dormitorul. Un pat mai mare, mult mai mare, o toaletă cu oglindă, o oglindă de efect, dar nu prea mare (cine să se privească în ea, un fluture de noapte?), un lampadar de fier forjat cu abajur bleu, niște draperii bleu... Da.

Depunea un efort mare, dar o făcea fără pasiune. Pentru cine se străduia? Se gândi mai bine și-și dădu seama că urmărea laudele lui Link. Ce prostie. Da. Soțul ei avea dreptate. Era o proastă!

Trecu în bibliotecă. Poate că aici n-ar fi trebuit să schimbe mare lucru. La urma urmei era camera lui Link. Aici se presupunea că el era cel care stătea mare parte din zi, încercând să-și pună gândurile în ordine și să studieze. Încăperea trebuia să-l reprezinte pe Link.

Își trecu degetele peste pielea de Cordoba a fotoliului impunător. Biroul masiv, sculptat, nu era încărcat cu prea multe obiecte. Un ceas greu de marmură, un calendar așezat într-un suport metalic...

Privi calendarul. Foile lui nu mai fuseseră rupte de trei luni. Îl luă în mână și... sub el observă un plic. Ce căuta plicul acela acolo? Puse mâna pe el întrebându-se dacă să i-l arate lui Link sau nu. Poate că soțul ei uitase de el. Dar dacă conținea ceva important, de care Link uitase? Sau dacă Link îl pusese acolo special, ca să-l ascundă?

Oricum, simțea că era vorba despre ceva important. Privi pe furiș în jur ținându-și respirația, apoi se uită la adresă.

„Domnișoara B. Smith". B. Smith? Dar pe ea o chema Wayland! Asta însemna că primise plicul înainte să se căsătorească. Dar cum ajunsese la Link? Și de ce Link îl ascunsese?

Privi data și văzu că-l primise cu o zi înainte de căsătorie. Probabil că Link trecuse pe la apartamentul ei, îl luase și uitase să i-l dea. Dar de ce îl ascunsese?

În acel moment simți o prezență în încăpere. Se întoarse cu fața spre ușă și-l văzu pe Link. Intră în panică. Degetele îi înghețară pe plic.

– Ce faci? întrebă el liniștit.

Brit tăcu. Parcă avea limba legată. Se simțea vinovată, deși nu era. Dacă cineva era de condamnat acela ar fi fost Link.

– De ce îmi scotocești prin birou? întrebă el.

– Dar n-am scotocit, se apără ea.

– Oricum, l-ai găsit.

– Ce să găsesc?

– Ceea ce ții în mână.

– Se pierduse?

– Nu se pierduse, fusese ascuns. Nu mă așteptam să-l găsești.

– Știu. Biroul se presupune că e un spațiu strict privat.

– Atunci de ce ai intrat aici?

– Nu știam că-mi interzici să intru.

– Dar nu ți-am interzis.

– Ai uitat să mi-l dai? întrebă ea aruncând plicul pe birou ca și cum i-ar fi ars degetele.

– Nu.

– Atunci l-ai ascuns cu bună-știință?

– Da.

Spera ca Link să se apere, s-o mintă.

– Cum ți-ai permis? întrebă ea înfuriată.

– A sosit cu o zi înainte să ne căsătorim. Mi-era teamă să nu fi stat în calea scopului meu. Nu știu ce conține, fii liniștită. Nu ți-am violat corespondența.

– Ești...

– Ai dreptate. Sunt cum vrei tu, dar scopul scuză mijloacele. N-ai de gând să-l deschizi, ca să vezi ce conține?

– De ce nu mi l-ai dat după ce ne-am căsătorit?

– Am uitat, zâmbi el.

– Nu te cred.

– Crezi ce vrei, spuse el cu indiferență.

– Ești un mincinos!

– Decât să-ți verși furia asupra mea, mai bine deschide plicul.

– Îl deschid când vreau eu.

– Deschide-l Brit, spuse el amenințător. De la cine este?

– După cum ți-a spus intuiția, e de la John, spuse cuprinsă de emoție Brit deschizând plicul și începând să-l citească în gând:

„Draga mea Brit, mult prea draga, scumpa și iubita mea Brit, poți să mă ierți că nu ți-am scris până acum? Nu voiam să te amăgesc înainte de a mă realiza. Voiam să fiu convins că-ți pot asigura existența, înainte să-ți spun ceea ce simt

pentru tine dintotdeauna – lucru pe care nu ți l-am spus niciodată, dar pe care sper că l-ai simțit așa cum l-am simțit și eu din partea ta, dacă nu m-am înșelat îngrozitor.

Când m-am întâlnit cu Cara în avion am înnebunit. Eram convins că vei veni și tu. La început am crezut că ai pățit ceva. Apoi Cara mi-a povestit ce s-a întâmplat, dar era prea târziu ca să mai fac ceva. Mi-a spus că ți-a scris. Mi-a povestit despre minciuna aceea prostească cu căsătoria. Cred că a făcut-o ca să te oprească să acționezi în vreun fel în legătură cu banii pe care ți i-a furat. Am fost atât de șocat, încât n-am putut să acționez în nici un fel. Mai târziu, când mi-am revenit, m-am gândit cât de fericită vei fi când vei afla de succesul meu. Din păcate nu pot spune același lucru și despre Cara.

Draga mea Brit, sunt mândru să te anunț că opera mea, „Crucea Sudului", a avut un succes fulminant, și, mai presus de toate, vreau să-ți mărturisesc cât de mult te iubesc.

Dar toate astea ți le voi repeta privindu-te în ochi atunci când mă voi întoarce acasă. Acasă la fata mea.

Al tău pentru totdeauna, John."

Capitolul 12

Brit rămase tăcută multă vreme, privind în gol. Dacă Link n-ar fi trezit-o din visare, probabil ar mai fi stat așa ore în șir, gândindu-se la John.

– Ai de gând să-mi spui și mie ce ți-a scris? întrebă aspru Link.

– Nu, răspunse ea ca prin vis.

– Aș putea să-ți iau scrisoarea cu forța, știi asta, nu?

– Sigur, spuse ea cu amărăciune, ai putea. Tu poți să faci tot ce-ți dorești. Poți să cumperi orice, cu orice preț.

– Dar prefer să nu folosesc violența, mă crezi?

– Da, spuse ea cu indiferență.

Link își făcu o țigară. Foșnetul foiței o făcu pe Brit să se întoarcă cu spatele. Nu știa de ce, dar nu suporta să vadă scena aceea. Ar fi vrut să-și acopere urechile cu mâinile, să nu mai audă nimic.

– Gata, am terminat, spuse Link.

Cum ghicea bărbatul acela tot ce simțea ea?

– Cred că un domn adevărat ar face lucrul ăsta în altă parte, adăugă el. Dar eu nu sunt un domn adevărat, nu-i așa?

Brit tăcu semnificativ.

– Bun. Acum spune-mi ce-ți scrie.

– Nu, refuză ea.

– În cazul ăsta voi folosi forța, spuse el apropiindu-se cu pași domoli de Brit.

– Nu, se apără ea, apoi adăugă: Bine. Dacă-ți spun mă lași în pace?

– Să-mi spui? Fără să-mi citești? Ca să ce? Ca să sari peste pasajele cu sărutări și îmbrățișări?

– John nu e scriitor, dar te asigur că nici atât de banal nu e.

– Povestește-mi în mare.

– Istoria cu John și Cara e o minciună, spuse ea ca și cum ar fi descris un raport. Nu se iubesc. Nu voiau să se căsătorească. John mă aștepta în ziua aceea și pe mine la aeroport ca să plecăm împreună în Europa.

– Și în ce scop i-ar fi făcut Cara așa ceva?

– De ce m-ar fi mințit?

– Da.

– În legătură cu căsătoria?

– Da.

– Ca să mă convingă să n-o caut.

– Asta e toată minciuna?

– Da.

– John nu intenționa să se căsătorească cu ea?

– Nu.

– Dar voia să se căsătorească cu tine?

– Da. Dar asta numai dacă ar fi avut succes cu opera.

– Și spune că a avut?

– Da.

Link tăcu gânditor, apoi reluă șirul întrebărilor:

– Dar de ce Cara nu voia să vii după ea?

– Avea nevoie doar de bani. De toți banii. Știind cât de mult îl iubesc pe John, s-a gândit că numai așa mă va face să renunț la căutări.

– Înțeleg. Ceea ce nu pricep este de ce atunci când a aflat ce ți-a făcut sora ta, John n-a venit după tine?

– Își dorea succesul. Voia să fie cu mine în momentul în care avea o bază materială. S-a gândit la mine.

– Dacă vrei să înțelegi asta, treaba ta. După părerea mea, tipul e un egoist.

– Nu e! îl apără ea cu înflăcărare.

– Crezi ce vrei, dar asta e!

– Și tu cum ești? De ce mi-ai ascuns scrisoarea? Voiai să mă ai cu orice preț. Dar la sentimentele mele nu te-ai gândit!

– Și mă bucur că am făcut așa.

Cara îl privi uimită și plină de milă. De ce era bărbatul ăsta atât de brutal? Probabil avusese o copilărie nefericită, dar acum o ducea bine. Poate că-și dorea ceva mai bun decât ce-i oferiseră părinții. Atunci de ce nu-și căuta fericirea în altă parte? Cum nu-și dădea seama că de la ea nu obținea nimic? De ce nu renunța măcar la armura sub care se ascundea? Poate că și reacțiile ei față de el s-ar fi schimbat atunci.

Dar de ce și-ar fi dorit ea un Link mai tandru? În fond, nu voia nimic de la el. Pentru ea nu existase decât John. Și pe Simeon îl iubise, dar față de el avusese sentimente materne.

– Asta e tot ce ai să-mi spui? întrebă el aproape lipsit de interes. Fără planuri de viitor? Asta-i tot ce îți oferă un iubit... egoist?

– Are planuri. Sau avea. Voia să vină să se căsătorească cu mine.

– Păcat, spuse el simplu, spoi se întoarse cu spatele, luă niște foi albe de pe birou și ieși în tăcere, cu umerii plecați.

Brusc, Brit își dori să alerge după el, să-l înfrunte, să-i spună ceea ce credea despre el.

Apoi își aminti de John.

De ce nu i-a spus mai devreme?

De ce nu i-a scris mai repede?

De ce nu i-a dat nici o speranță?

De ce...?

În seara aceea Brit îi scrise lui John:

„M-am căsătorit cu Link Wayland. Poți să-mi spui ce face Cara? Dacă o întâlnești, roag-o să-mi scrie. Spune-i că nu mai sunt supărată pe ea."

Apoi: „Nu există noi doi." Și semnă simplu: „Brit". Fără sărutări, fără îmbrățișări.

Link aruncă o privire peste schițele ei de decorare a casei și comentă:

– Ai talent. Desigur, ai și posibilități.

– Datorită ție, spuse ea cu sarcasm.

– Da. Datorită lui Wayland.

– Wayland, Wayland, Wayland! Ești egocentric, nu crezi?

– Da, doamnă Wayland, zâmbi el. Spune-mi, dacă ai fi primit scrisoarea mai devreme ce-ai fi făcut?

– Tu ce crezi c-aș fi făcut?

– Ai fi plecat cu el sau nu. Sunt doar două posibilități.

– Da, Link. Așa aș fi făcut, spuse ea zâmbind răutăcios.

– Cum?

– N-aș fi plecat cu el, spuse ea rece întrebându-se cum putea fi atât de calmă când în ea simțea cum clocotește un vulcan.

În ziua următoare Link o chemă la el și-i spuse:

– Aș vrea să aranjezi să mi se așeze un divan în bibliotecă. Nu pot dormi cu fantomele.

– Credeam că ești mai inteligent! pufni Brit enervată de remarca lui.

– Sunt mai bătrân și suficient de inteligent, crede-mă. E mai bine așa.

– Link, spuse ea pe un ton conciliant, sunt conștientă de faptul că în calitate de soție am anumite îndatoriri.

– Brit, văd că știi să fii lipsită de inimă. Îndatoriri!? spuse el dezamăgit privind-o câteva secunde cu intensitate. Apoi adăugă: Până diseară vreau să am un divan în bibliotecă.

Așa trecu o săptămână. Și încă una. Apoi sosi o scrisoare de la John.

Era plină de nostalgie, regrete și dorințe. Dar lipsită de speranțe. John nu-i mai cerea nimic. Acceptase situația

aproape cu... seninătate. Probabil îl ajuta foarte mult succesul pe care-l avusese cu opera. Oricum, spunea că avea de gând să mai stea în Europa. Compania care-l sponsoriza îl rugase să mai rămână. Inițial voia să plece, dar acum, când Brit nu-l mai dorea... În final îi ura fericire lui Brit. Și-i mai scrise:

„Cara a plecat în Anglia să-și încerce norocul acolo. E foarte bună, dar numai atât. Din păcate, trebuie să-ți spun adevărul. Repet. Cara e foarte bună, dar nu are acea sclipire de geniu. Norocul ei poate veni dintr-un miracol. Dar pe pământul ăsta nu există miracole decât pentru cei aleși. Și ea nu face parte dintre cei aleși. Tatăl tău a greșit încurajând-o spre balet. Poate ar fi trebuit să învețe mai multă carte. Pentru că la pregătirea pe care o are nu se descurcă în nici un domeniu. În căpșorul acela simpatic al ei nu stau decât vise, care din păcate foarte curând vor fi spulberate."

Brit puse scrisoarea deoparte, dorindu-și ca Link s-o întrebe ce conținea. Voia să-i povestească totul, să-i spună cât de disperată era situația surorii ei. Dar Link n-o întrebă nimic, așa că Brit nu-i mărturisi durerea care o apăsa pe suflet.

Ieși în oraș și pașii o purtară spre magazinul „Simeon". Fetele o întâmpinară cu căldură, ca pe o rudă dragă, iar ea simți că aparține acelui loc. Hilary Malling îi ceru de nenumărate ori sfatul în legătură cu niște comenzi. Când plecă o întrebară când avea să revină, iar Brit nu știu ce să răspundă. Voia să se mai întoarcă, dar trebuia să se gândească bine înainte, să-și facă ordine în viață.

În noaptea aceea se gândi mult.

Link era ocupat. Fusese ocupat toată săptămâna. Mânca mai mult prin oraș și dormea pe la diverse hoteluri. Divanul pe care i-l instalase în bibliotecă rămăsese neatins.

Brit se obișnuise cu situația. Având în vedere starea de spirit în care se afla Link, era mai bine așa. În seara aceea, când se întoarse acasă și văzu mașina lui în fața blocului, în prima clipă se bucură. Apoi, deveni neliniștită. Mașina era parcată la întâmplare, ceea ce nu se potrivea firii lui Link. Probabil era grăbit.

Alergă pe scări, bătu la ușă, dar nu-i răspunse nimeni. Își căută în grabă cheile, deschise cu mâini tremurânde și intră gâfâind în casă.

Îl găsi pe Link stând pe un fotoliu în camera de zi, cu un pahar cu whisky în mână. După privire, Brit putea să-și dea sema că nu era la primul.

– Te-ai întors de la muncă? întrebă el.

Brit îl privi cu uimire.

– Acasă de la magazinul „Brit", fostul „Simeon", ha? râse el pe înfundate. Sau ai de gând să păstrezi vechea denumire?

– Da. Am trecut pe la fete, spuse ea cu neliniște.

– Fetele tale...

– Ale lui „Simeon", îl corectă ea.

– Acum ale lui Brit. Sau... ai de gând să păstrezi vechea denumire? repetă el.

– Link, despre ce naiba vorbești?

– Despre mica ta preocupare, salonul tău de modă, buticul tău, sau cum vrei să-i spui.

– Dar nu-i al meu, protestă ea. M-am dus doar s-o vizitez pe Hilary.

– E al tău, i-o tăie el. Nu mă minți. Știm amândoi la fel de bine cui i-a lăsat Simeon agoniseala.

– Ești nebun, șopti ea înspăimântată.

– Da. Sunt nebun că am putut să cred că nu-l cunoșteai pe Simeon, că nu te interesa. Ți-am făcut cunoștință cu el crezând că te las pe mâini bune, ca să nu te plictisești. Cât de candid și inocent mi-ai spus că nu-ți pasă de el, când de fapt tu ai acceptat să vii cu mine în Hawaii doar ca să te întâlnești cu el! Da. Spuneam că ești proastă, dar de fapt eu eram prostul tău. De fapt al vostru. Cum te simți acum, când după ce a murit, ai obținut ce ți-ai dorit?

Palma lui Brit șfichiui aerul și plesni obrazul stâng al lui Link. Link o prinse de încheietură cu o mișcare agilă și o trase cu violență spre el.

– Să nu mai faci niciodată asta, doamnă Wayland.

– Nu trebuia să spui așa ceva! Ești crud, lipsit de inimă. Cum poți să crezi ceea ce spui? Mă acuzi pe nedrept!

– De ce mi-ai lăsat impresia că nu l-ai cunoscut niciodată? Ce interes aveai? Recunoaște, Brit. N-ai vrut să-mi spui că vă cunoșteați.

– Da. Așa e, admise ea după un moment de tăcere.

– De ce, Brit? De ce? Pentru bani?

– Nu!

– Atunci, pentru ce? Te-ai îndrăgostit de el?

– Pur și simplu ne plăceam foarte mult.

– Adică vă iubeați? Nu pot să cred așa ceva.

– De ce nu? îl provocă ea.

– Nu era... genul tău. Era drăguț, bun, amabil, atent. Bun. Bun. Mult prea bun pentru Brit Wayland.

– Nu-mi spune așa.

– Dar cum să-ți spun? Smith? Din păcate acum te numești Wayland.

Acum era momentul ca anumite lucruri să fie clarificate.

– Link, spuse ea încet, te rog, spune-mi despre ce e vorba. Lămurește-mă. Altfel n-o să te înțeleg niciodată.

– E nevoie de multă încredere.

– Am încredere...

– Cu toate astea, eu nu pot avea încredere în tine.

– De ce?

– M-ai mințit cu Simeon.

– Poate.

– De ce, Brit?

De ce? Nu avea nimic de ascuns. Cu toate astea nu putuse să-i mărturisească. Și Simeon îi spusese: „Brit, îmi place de Link foarte mult. Nu pot să-l rănesc".

Dar Brit nu-i spusese tocmai pentru că nu-l plăcea pe Link.

Instinctiv își duse mâna la inimă și clătinându-se se sprijini de perete. O cuprinsese amețeala. Revelația i se înfățișa în toată grozăvia ei. Nu-l plăcea pe Link.

Îl iubea!

– Brit, ți-e rău? întrebă Link ca de departe.

Brit îl privi și-i văzu ochii îngrijorați.

– Nu-mi mai pasă că m-ai mințit, continuă el. Nu mai contează. Oricum, Simeon nu mai e printre noi. Tot ce vreau să știu e de ce. De ce mi-ai ascuns lucrul ăsta?

De ce? Iar de ce? Dar de data asta Brit știa răspunsul. Iar răspunsul era incredibil, dar adevărat. Nu-i spusese

adevărul de teamă să nu-l piardă. Să nu-l piardă pe bărbatul pe care-l iubea. Pe bărbatul dur, pe Link Wayland!

– Nu sta acolo cu privirea aia speriată încercând să mai născocești alte minciuni. Doamne, Brit, pe tine nu te mustră conștiința?

Vorbele lui Link avură efectul unui duș rece. Brit începu să-și revină. Îl privi pe Link. El n-o iubea. El ținea la ea ca la o avere. Niciodată nu-i arătase că ține la ea ca la o femeie.

– De unde știi că am moștenit averea lui Simeon? întrebă ea pe un ton rece.

– De la Gutherie și Fenton. Din întâmplare, Simeon avea aceiași avocați pe care-i am și eu.

– Dar testamentele nu sunt confidențiale?

Brit tremura, dar nu de frig. Știa că tonul ei rece avea să-l facă pe Link să bănuiască faptul că pe ea o interesa strict partea materială a problemei.

Și el exact asta bănui.

– Ba da, răspunse el. Dar avocații știu că ești soția mea, așa că au considerat că e drept să-mi spună.

– Înainte să aflu eu?

– Sunt doi avocați de modă veche, ridică el din umeri. Ei încă mai cred că bărbatul e capul familiei.

– Pot să văd testamentul?

– Normal. Ești obligată. Trebuie să semnezi o serie de hârțoage. Dar dacă ești atât de nerăbdătoare să afli, pot să-ți spun ce conține. „... dragei mele prietene Brit îi las..."

Dar Brit nu mai auzi nimic pentru că fugi. Fugi din cameră, fugi din casă, fugi de Link, până ajunse în stradă.

*
* *

Brit merse ore-n șir. Merse până se întunecă. „... dragei mele prietene Brit îi las...". Testamentul lui Simeon. Ultima dorință a lui Simeon.

Și Link bănuia că o interesau banii. Pentru că-l mințise. Pentru că la fel ca în Hawai, continua să-l mintă. Nu putea să-i spună adevărul. Oricum, pe Link nu-l interesa esența, motivația acțiunilor ei.

Bietul Simeon. De ce murise atât de tânăr? Fără să cunoască dragostea. Spunea că o iubește. Nu putea fi adevărat. La fel ca și Brit, avusese un sentiment de profundă afecțiune pentru ea. Sentiment pe care Link nu putea să-l înțeleagă.

Își aminti scene petrecute alături de el la poalele munților vulcanici. Simeon se simțise puternic. Pentru prima oară în viața lui scurtă. Și cât se înșelase. Simeon fusese slab.

Apoi, când înainte să moară, îi șoptise: „Pentru tine". La ce se referise? Nici acum nu-și putea explica. Ce voise să spună? Că murise pentru ea? Nu! Era prea dureros.

Brit începu să plângă.

Și plângând se întoarse acasă. În fața blocului nu mai era mașina lui Link. Răsuflă ușurată și-și șterse lacrimile cu furie.

A doua zi nu mai ieși din casă. Nici Link nu mai veni. Primi în schimb un cec de la el, ca să aibă cu ce să se întrețină. Gestul o înfurie pe Brit. O plătea, dar nu-i păsa de sentimentele ei. O auzea când vorbea, dar n-o asculta.

A treia zi primi prin poștă o scrisoare de la avocați, prin care era anunțată că trebuia să se prezinte pentru a semna actele de moștenire.

Trecură alte câteva zile și mai primi un cec de la Link. De ce oare? Nici măcar nu se atinsese de primul.

Sună la Gutherie și Fenton ca să stabilească o întrevedere.

– Domnul Wayland m-a informat înaintea dumneavoastră despre moștenire. Aș vrea să aflu de ce, spuse ea înfuriată.

– Este soțul dumneavoastră, îi răspunse pe un ton părintesc domnul Gutherie. Am considerat că este normal ca el să afle primul.

Așa considerase el. Dar ce considera ea nu era important? Cât despre normal? Cine stabilea limitele normalității? Acest Gutherie era vreo instanță supremă?

Domnul Gutherie continua s-o sfătuiască cum să-și chivernisească moștenirea, dar ea nu-l mai asculta.

A doua zi se prezentă la biroul de avocatură și semnă cu gândul aiurea actele, apoi plecă la fel de nepăsătoare cum venise.

Trecuse o săptămână de când Link nu mai dăduse nici un semn de viață. Brit se întrebă ce ar fi zis dacă ar fi apărut pe neașteptate la el la birou.

Se întrebă, dar n-o făcu. Primi cu resemnare al treilea cec.

Dar pentru sufletul ei era prea mult. Brit le adună pe toate și le puse pe biroul din biblioteca lui Link, la vedere. Când avea să se întoarcă, urma să le primească intacte, așa cum le trimisese. Ea nu va mai fi acolo.

Își făcu bagajul. Își aminti că în apropiere de magazinul „Simeon" era o locuință frumoasă și nu prea scumpă, de închiriat.

Nu lăsă nici un bilet. Pur și simplu plecă. Înainte să iasă pe ușă aruncă o privire prin apartamentul lor. Primul și ultimul lor apartament. Nu era prea mare, dar... „Un dormitor ajunge", spusese Link. „Un pat nu e niciodată prea mic pentru doi îndrăgostiți."

Îndrăgostiți?

Brit închise ușa.

Capitolul 13

Apartamentul putea fi descris ca plicticos. Cel pe care-l împărțise Brit cu Cara nu fusese unul prea pretențios, dar avea o căldură aparte. Te făcea să te simți acasă. Locul ăsta nu avea nimic prietenos în el.

Dar Brit era bucuroasă că avea unde să pună capul. După ce se instală coborî să-și cumpere câte ceva de mâncare. Nu prea mult, nu prea scump. Nu avea mulți bani. Și asta mai ales după ce plătise chiria piperată în avans pe câteva zile.

Brit își zâmbi amar gândindu-se la cecurile grase de pe biroul lui Link. Nu voia nimic de la el. Nu voia nimic material. Și Link numai atât avea de oferit.

Acum nu mai avea decât câțiva dolari australieni. Dar nu era îngrijorată. Putea să se întoarcă la „Simeon" să-și înceapă munca oricând dorea. La moștenire nu voia să se gândească deocamdată.

Își aminti de fetele de la „Simeon". Cum o vedeau oare ele? Ce părere aveau despre ea, în fond o intrusă? Toate știau că Simeon o cunoscuse cu puțin timp înainte să moară și să-i lase moștenirea. Cu siguranță ele știau despre moștenire. Oare știau dinainte ca ea să afle? De asta oare o primiseră cu atâta căldură?

Oricum, n-avea de ales. Trebuia să se întoarcă la magazin. Dar nu voia să pară nerăbdătoare să pună mâna pe avere.

Se culcă și se trezi a doua zi de dimineață, cu gândul la noua ei viață. Asta avea să fie cariera ei? Directoare de magazin de modă? Nu. Ea nu era o carieristă. Era doar un fluture de noapte.

Rămase multă vreme întinsă în pat gândindu-se la situația ingrată în care se afla. Într-un târziu se ridică, se duse la baie, se spălă, se îmbrăcă și se duse în oraș ca să-și ia micul dejun. Un mic dejun frugal, după buget, constând într-un ceai fierbinte și două felii de pâine prăjită unse cu unt. Își mai pierdu vremea prin parc privind trecătorii. Mulți dintre ei aveau în mâini sandvișuri consistente din care mușcau cu poftă. Brit nu se săturase. Îi era foame. În ciuda banilor puțini pe care-i mai avea, se decise să se răsfețe la prânz cu ceva mai hrănitor decât pâinea goală.

Își luă inima-n dinți și porni spre magazin. N-avea cale de mijloc. Trebuia să înfrunte privirile răutăcioase ale fetelor.

Spre surprinderea ei, domnișoara Malling o întâmpină cu aceeași căldură și un zâmbet încurajator. Fetele aproape că-i săriră în brațe.

– Doamne, Brit, bine ai venit! Ne temeam că n-o să mai apari multă vreme.

– Aveam mare nevoie de tine.

– Cum așa? întrebă ea uimită.

– Simeon avea încredere în tine. Voia ca tu să-i preiei afacerea. Pe tine te-a învățat cum stau treburile pe aici. Noi nu ne descurcăm deloc.

– Dar... de ce?

– N-ai aflat?

– Ce să aflu?

– Ai moștenit tot lanțul de magazine. Simeon nu era un om bogat, dar toți banii pe care-i adunase i-a împărțit între membrii echipei.

– Mă bucur să aud asta!

– Problema e că... atâta timp cât trăia Simeon, nu era nici o... problemă. Dar acum... Avea o mulțime de datorii, Brit.

– Povestește-mi despre ce e vorba, Hilary, o rugă Brit cu interes crescând.

– Simeon și-a început afacerea cu noi. Și au fost momente grele, dar nu l-am părăsit. Și nici el nu ne-a părăsit la greu. Asta ne-a unit foarte mult. Era un om excepțional.

– Da. Era.

– Avea talent, un talent recunoscut. Dar recunoașterea nu aduce întotdeauna bani. Pe de altă parte, Simeon nu făcea compromisuri. Crea după un zbucium lăuntric îndelungat, apoi dacă acea creație se vindea sau nu, pentru el nu mai conta. Marile case de modă au succes datorită compromisurilor pe care le fac. O croială, niște nasturi, un fermoar mai ieftin, contează pentru partea financiară a afacerii. Pe

lângă asta, Simeon nu putea să creeze la comandă. Și multe dintre creațiile lui au rămas nevândute din cauza asta. Avem o mulțime de rochii demne de o regină, ca preț și ca finisaj. Dar câte regine cumpără de la „Simeon"?

– Înțeleg.

– Afacerea asta e minunată, dar n-a fost pentru Simeon. Sunt implicații mult prea practice pe care el nu le accepta. El era un poet. Un adevărat artist. Aici, mă tem că va trebui să intervii tu.

– Eu? De ce tocmai eu? Nu știu de ce aveți atâta încredere în mine. De ce vă bazați atâta pe mine. Doar eu și Simeon... spuse Brit înroșindu-se.

Hilary îi strânse mâna cu căldură.

– Știm cu toții ce simțea Simeon pentru tine. Amintește-ți că noi am fost împreună încă de la început. Eam ca un frate și o soră. Simeon ne-a lăsat nouă banii și ție magazinele. Ție, Brit, ți-a lăsat lucrul la care ținea cel mai mult. Și ți l-a lăsat ție pentru că pe tine te iubea.

– Dar eu nu...

– Știm și asta. Și Simeon știa. Știa ce simți pentru soțul tău.

Brit își mușcă buzele. Dacă Simeon știuse, asta însemna că intuise. Pentru că ea aflase de curând.

– Tot nu înțeleg. Trebuie să mai fie ceva.

– Era. Simeon nu era un bărbat puternic. Dar cred că ți-ai dat seama, nu?

– Da, mi-am dat seama.

– Dacă nu se întâmpla nenorocirea asta, se întâmpla altceva. Simeon își simțea sfârșitul. Noi toți l-am simțit. Cu toate că a fost un însingurat.

– Avea prieteni de nădejde.

– Dar nici unul atât de bogat. Simeon știa că tu ai bani. Și spera ca atunci când va veni timpul, tu să scoți magazinul din impas. Să păstrezi echipa la care ținea atât de mult.

– Era un om extraordinar de bun și de atent. Dar a greșit amarnic închipuindu-și că eu am bani.

– Poftim?

– Da. Eu n-am bani.

– Dar...

– Soțul meu are, dar eu...

– L-am cunoscut pe domnul Wayland. Mi s-a părut genul de om caritabil. Am citit în ziare despre el că deja e implicat în diverse acțiuni de genul acesta, pe care le face cu plăcere. E un bărbat nobil.

– Probabil, da... Ai dreptate, se bâlbâi Brit. Problema e că... Ce să ne mai învârtim în jurul cozii... Ne-am despărțit. Adică... l-am părăsit. N-am nevoie de banii lui. Urăsc banii lui. De fapt... nu țin la el, nu-l iubesc.

– Brit...

– Dacă ai de gând să mă convingi să mă mai gândesc, te sfătuiesc să n-o faci. Degeaba. Mă tem că munca la care o să mă înham o s-o fac pe cont propriu. Înțelegi?

– Da, fu Hilary de acord. Cum crezi. Acum te las să arunci o privire prin actele firmei.

Brit se închise în biroul lui Simeon privind îndelung ultimele schițe pe care le realizase. O fată care culegea flori de pe un câmp, o fată călare pe un cal galopând, o fată în mijlocul unei furtuni. Și toate erau îmbrăcate în rochii

minunate, în culori pastelate, din materiale fluide, bătute de vânt. Vântul era prezent în toate schițele. Și toate fetele semănau cu ea.

Simeon avea talent. Simeon era un poet. Simeon fusese un artist adevărat.

Brit se trezi din visare doar spre prânz, când Hilary bătu la ușă ca să-i aducă o tavă cu mâncare.

– Cum ți se par? întrebă Brit arătându-i schițele înșirate pe birou.

– Minunate. Dar, din păcate, Brit, acum a sosit momentul să renunțăm la partea artistică, visătoare. Înțelegi? Trebuie să revenim cu picioarele pe pământ. Nu vreau să par lipsită de inimă, dar...

– Te înțeleg, șopti ea strângând schițele lui Simeon, închizând visele lui într-un sertar și adăugând: Adio, dragul meu poet.

*
* *

Brit își închirie un apartament mai ieftin. Aici chiria trebuia plătită săptămânal, iar proprietarul care părea un om cumsecade, ar fi amânat-o câteva zile dacă s-ar fi aflat într-o situație disperată. Apartamentul era foarte mic, dar nici ei nu-i trebuia ceva mai spațios. Orice loc era bun atâta timp cât era curat și n-o făcea să se simtă ca-ntr-o închisoare.

De la Link nu mai primi vești, dar nici nu se aștepta să primească. Citise în ziare că urma să plece într-o călătorie la Londra. Probabil că nici nu trecuse pe acasă și chiar dacă o sunase, putea să-și închipuie că ea nu voia să-i răspundă. Era sigură că sub ușa apartamentului se mai adunaseră câteva cecuri grase pe care el avea să le descopere abia când urma să ajungă acasă.

– Pui greșit problema, îi spusese Hilary.

– Dar și Simeon ar fi făcut la fel, protestase ea.

– Nu-i adevărat. E drept, nu-i plăceau banii și nici nu știa să-i facă. Dar dacă i s-ar fi oferit, i-ar fi acceptat bucuros.

– Sugerez altceva. Dacă renunțăm la celelalte magazine putem să scăpăm de datorii?

– E o idee bună. Simeon, adică tu, ai acum șapte magazine în diferite colțuri ale țării. Cum noi nu putem fi în același timp în toate părțile, nu știm cât de interesați sunt asistenții, directorii și vânzătorii de acolo să facă treabă, mai ales că simt falimentul. Ai putea să renunți la ele și să-l păstrezi doar pe ăsta. N-am vrut să-ți sugerez așa ceva, pentru că e vorba de moștenirea ta. Dar dacă ai adus subiectul în discuție, eu sunt de părere că e o idee bună, pentru moment. Cu toate astea, trebuie să avem în vedere problema principală – produsele nu se vând. De ce? Din cauza prețurilor prohibitive. Deocamdată nu ne permitem să scădem prețurile. Ar trebui să facem un împrumut bancar.

– O să mă gândesc. Până atunci vom rezolva problema cu celelalte magazine.

Mai trecu o săptămână. După ce renunțară la cele șase magazine care aduceau pierderi în plus, situația părea să se redreseze. Dar pe termen lung nu se întrezărea nici o speranță. Concluzia era aceeași. Făceau rost de bani, sau închideau afacerea.

Speranțele lui Brit erau din ce în ce mai mici, iar moralul echipei era la pământ. Până într-o seară, când Brit se gândi că ajunseseră în punctul în care trebuiau să facă un împrumut.

A doua zi sună Link.

– Domnișoara Smith? spuse el cu voce indiferentă.

– Brit Wayland, spuse ea pe un ton sfidător, îndurerată în adâncul sufletului de apelativul pe care-l folosise Link.

– Tocmai m-am întors de la New York, spuse el ignorând corecția.

– În ziare scria că pleci la Londra.

– A, deci îmi urmărești activitatea?

– Mi-a căzut întâmplător sub ochi articolul.

– Am trecut pe la apartament înainte să plec la New York. Am găsit cecurile. N-ai nevoie de ele?

– Nu, mulțumesc.

– Îți merg afacerile la „Simeon”?

– Da, minți ea. Foarte bine.

– Văd că nu ești lacomă. Te mulțumești cu ce ai. Alte femei, în locul tău, le-ar fi luat fără remușcări.

– Am suficienți bani, minți ea din nou.

– Simeon ți-a lăsat o avere frumușică, nu?

– N-am nevoie de nimic.

– De la mine?

– Da. Ai să-mi comunici și altceva?

– Da. Mă întrebam, dacă nu-mi accepți banii, ai accepta altceva de la mine?

– N-am nevoie de nimic, ți-am mai spus.

– Oricum, nu mai contează pentru că e pe drum. O să vină cu binecuvântarea mea.

– Link? strigă Brit în receptor, ascultând stupefiată tonul.

Înainte să plece de la magazin în seara aceea, apăru John.

*

* *

Toți membrii echipei plecaseră acasă. Chiar dacă erau conștienți de condițiile grele în care se afla firma, chiar dacă Simeon nu mai era, rămăseseră alături de ea toți până la unul. Luptau împreună, căutau soluții împreună, erau loiali și uniți. Chiar dacă finanțele lipseau, exista entuziasmul.

Brit îl privi pe John ca prostită, multă vreme. În cele din urmă John se apropie de ea zâmbind și o luă de mână.

– Brit!

– Credeam că ești în Europa, șopti ea ametită.

– Am venit astă-noapte.

– Lucrurile... spuse ea înghițind în sec... lucrurile nu ies așa cum le planifici.

– Ba au ieșit mai bine ca-n planurile mele cele mai îndrăznețe. Compania mi-a propus o colaborare pe termen lung. Sunt atât de fericit, Brit! Mă simt un om realizat.

– Mă bucur pentru tine că ai obținut ceea ce ți-ai dorit.

– Nu chiar tot ce mi-am dorit, spuse el privind-o semnificativ.

– Vai, John! exclamă ea pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

Dar plânsul nu era pentru John.

– M-am întors să-mi închei aici toate afacerile. Se pare că voi sta mai mult decât am crezut în Europa. Poate chiar pentru tot restul vieții, cine știe?

– Și ce afaceri vrei să închei aici?

– Afaceri e mult spus. Sau puțin...

– La ce te referi? întrebă ea ținându-și respirația.

– Aș vrea să ne întoarcem împreună în Europa. Ca soț și soție.

Brit tăcu. Se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre fereastră. De ce? De ce tocmai acum?

– Brit?

Brit se întoarse cu fața la el și spuse cu o tristețe infinită:

– E prea târziu. Mult... prea târziu.

– Așa crezi tu, spuse John cu un entuziasm ciudat. L-am cunoscut pe soțul tău. E un tip pe cinste, nu?

Și Simeon spusese asta.

– Dar e cam ciudat, continuă el. Ce bărbat trimite alt bărbat la soția lui?

– Unde v-ați cunoscut? întrebă ea cu figura împietrită.

– N-am știut cum să dau de tine și m-am dus la biroul lui. A fost foarte amabil cu mine. Poate chiar prea amabil.

– Ce vrei să spui?

– Practic m-a obligat să vin la tine.

– Tu ți-ai exprimat dorința să mă vezi?

– Desigur. Dar credeam că o să-mi propună să ieșim undeva, toți trei, să discutăm...

– Ce ți-a spus Link? Adică ce ți-a povestit despre noi?

– Că relația voastră n-a mers. Apoi a spus că...

– Da?

– Că e rândul tău.

– Și ai venit la mine, șopti ea.

– Da.

În magazin se lăsă tăcerea. Ziua de lucru se terminase de mult iar traficul se diminua.

– Să știi că n-am venit pentru asta în Australia, Brit, spuse el sincer.

– Dar pentru ce? întrebă ea, cu gândul departe.

– N-am vrut să vă stric căsnicia.

– Adică n-ai venit în Australia pentru mine?

– Nu. Cum aș fi putut? Ți-am spus. Am venit să-mi închei afacerile. Am vrut să dau de tine ca să-mi cer iertare personal. Voiam să lămuresc situația cu tine înainte de a pleca definitiv. Dar acum s-a schimbat situația. Spre bucuria mea.

– S-a schimbat?

– Ești o femeie liberă.

– Sunt căsătorită cu Link.

– Nu ești o femeie căsătorită în adevăratul sens al cuvântului. De fapt și Wayland mi-a spus același lucru. Locuiți separat. El e acolo, tu ești aici... Așa că...

– Așa că?

– Așa că aș vrea să vii cu mine, draga mea.

– De ce? întrebă ea dintr-o dată.

– Pentru că te iubesc. Pentru că bănuiesc că și tu simți la fel pentru mine.

– Eu nu cred asta. De fapt n-a fost niciodată ceva sigur, nu? N-am vorbit niciodată despre iubire, John. Nici măcar nu ne-am sărutat! râse ea aproape isteric.

– Dar ne priveam și știam. Cel puțin eu așa simțeam.

– Cred că și eu am simțit așa. Atunci. Dar...

– Sentimentele nu se schimbă atât de ușor.

– Uneori se schimbă.

– Adică iubești pe altcineva?

– N-am spus asta.

– Dar la asta te referi.

– Oh, John, John... oftă ea.

Se apropie de el, își puse brațele în jurul gâtului lui și-l sărută. Dar John o împinse aproape cu brutalitate.

– Asta n-a fost pentru mine, spuse el îndurerat.

Brit tăcu.

– Nu-ți face griji pentru mine, continuă el. Mi-am găsit fericirea. Nimeni nu poate avea totul, nu? râse el amar. Dar sunt un bărbat norocos. O să-mi găsesc soția potrivită în altă parte. Mai bine să rămânem prieteni. Ce spui?

– Dragul meu John, șopti ea mângâindu-l pe frunte.

– Din păcate nu sunt „dragul tău" așa cum aș fi vrut să fiu, spuse el rar. Bine, Brit, să încheiem subiectul. Vrei să mă duc la Wayland să-i spun că n-a ținut?

– Nu! spuse ea hotărât. O s-o fac eu.

– Nu m-ai întrebat nimic despre sora ta, schimbă el dintr-o dată subiectul.

– Mi-ai scris că e în Anglia. Dar mi-aș fi dorit să-mi scrie.

– Poate că s-a gândit că va ajunge aici înainte ca scrisoarea să sosească.

– Poftim? Despre ce naiba vorbești, John?

– Despre Cara. N-a stat prea mult în Anglia. Nu i-au mai ajuns banii.

– A împrumutat de la tine?

– Da. Dar nu contează. Am destui bani și știi cât de mult țin la ea. E ca o soră pentru mine.

– Și unde e ea acum?

– A venit cu mine, în Australia.

– Poftim??? Vrei să spui că sora mea s-a întors acasă?

– Da.

– Unde e?

– Foarte aproape. Mai precis la intrare. I-a fost rușine să intre... Brit! Brit!

Dar Brit nu-l mai asculta. O luase la fugă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, strigându-și sora pe nume.

Capitolul 14

Umilința Carei dură exact o lună. Și după o lună, Brit era fericită. Sora ei se schimbase. Era mai blândă, mai caldă, părea chiar mai înțeleaptă.

Plânsese mult. Îi povestise Carei totul, începând cu primul moment în care îi răsărise în minte ideea plecării în Europa. Iar Brit îi oferise umărul și mângâierile ei ca-ntotdeauna.

Într-o dimineață, la cafea, Cara o întrebă despre Link.

– Când mi-a spus John că te-ai căsătorit cu el, mi-am dat seama că ai ales cea mai bună soluție. Adică... am sperat că ești fericită. Îmi pare rău că...

– Da. Și mie, spuse Brit rece.

– John mi-a spus că sunt mai multe probleme la mijloc.

– Mai bine hai să vorbim despre tine, draga mea.

– N-am reușit, Brit. Acolo sunt alte cerințe. Nu e ca la noi. Nu mă așteptam să mă lovesc de unele probleme de care n-auzisem în viața mea. Știi cum sunt eu...

– John mi-a spus că acolo competiția e foarte acerbă.

– Da. Și dacă nu știi să te impui, cazi. Oricum, baletul mi se părea plictisitor.

– Dar, Cara...

– Tata a insistat să fac balet. Sincer, mie nu mi-a plăcut niciodată. Singurul lucru pe care l-am adorat întotdeauna a fost să mă îmbrac, să mă fardez, să mă îngrijesc, știi tu... Apropo, am auzit că ai un magazin.

Brit tăcu. Îi aruncă surorii sale o privire scurtă. N-avea chef să deschidă acel subiect.

– Un soț minunat, o moștenire mare... continuă Cara sorbind din cafea.

– Eu și Link ne-am despărțit. Iar moștenirea mai mult îmi dă bătaie de cap. Magazinul merge în pierdere. N-am nici o șansă să fac bani din afacerea asta.

– Pot să văd și eu magazinul, Brit?

– Desigur. Dar să nu-ți treacă alte idei prin cap. M-am fript o dată, râse ea.

– O să vin mâine, cu tine. Pot? întrebă Cara cu speranță în ochi.

– Mai bine ți-ai căuta o slujbă.

– Nu pot să lucrez pentru tine?

– Cara, n-am bani.

– Într-un magazin de modă aș lucra și pe nasturi.

– Totuși, trebuie să-ți asiguri existența. Dar hai să nu mai vorbim despre asta acum. O să înțelegi mai bine ce vreau să-ți spun, când o să vezi mâine magazinul.

Dar Cara nu înțelese.

– Nu pot să pricep cum un loc ca ăsta poate să nu aducă bani, spuse ea aruncând o privire prin magazinul frumos decorat.

– Ei bine, nu aduce.

– Fă-l să meargă.

– E ușor de spus.

– Eu l-aș putea face să meargă, spuse Cara cu voce tremurătoare.

Brit își privi sora cu atenție. În ochii ei strălucea de data asta pasiunea adevărată.

Trei săptămâni mai târziu, Brit se văzu nevoită să recunoască faptul că sora ei se pricepea de minune la afaceri.

– Ai talent, spuse Hilary după ce-i ascultă ideile.

Din păcate echipa n-o agrea prea mult pe Cara. De fapt, din câte-și amintea Brit, sora ei nu avusese prea multe prietene în copilărie. Dar asta nu mai avea nici o importanță.

Magazinul începuse să se pună pe picioare și asta datorită Carei. Și cel mai important era că ea părea satisfăcută de munca ei.

Într-o zi, Hilary veni la Brit și-i spuse:

– E adevărat că echipa n-o place pe Cara, dar n-are importanță. Și-ntr-o afacere de succes, șeful nu e niciodată agreat de către angajați. Ea nu este șefă aici, dar ar putea fi. Are talent.

– Așa e.

– Mă tem că tu nu ești făcută să fii femeie de afaceri.

– Ai perfectă dreptate, recunoscu ea.

– Sora ta e născută pentru comerț.

– Cara a fost născută să fie dansatoare, protestă Brit.

– Nu cred. Și presupun că nici ea nu crede asta.

– Ah, știu că i-a intrat în cap că dansul nu-i pentru ea, dar te asigur c-o reprezintă.

– Poate că o reprezenta la un moment dat.

– Și acum ce o reprezintă?

– „Simeon”.

– Nu se poate. Nu te poți baza pe sora mea.

– A făcut o greșeală în trecut, dar ar trebui să-i acorzi puțină încredere. Acum e cu totul altă persoană.

– Pentru cât timp?

– Contează? Atâta timp cât îți va lua să pui „Simeon” pe picioare ca apoi să-l vinzi mai bine.

– Dar nu vreau să-l vând.

– Până la urmă este decizia ta. Voiam să-ți mai spun și altceva. Membrii echipei sunt îngrijorați că ar putea să-și piardă slujbele.

– Și eu ce pot să fac?

– Soluția e în mâinile tale. Poți s-o lași pe Cara să preia conducerea.

– Crezi că asta ar fi singura soluție? Cum rămâne cu banii de care avem nevoie?

– Domnul Wayland?

– Nu!

– Atunci trebuie să închizi magazinul și să lași angajații pe drumuri.

– Nu...

– Mai gândește-te. Poți să-l implici și pe domnul Wayland în afacere.

– Nu...

– Ar avea un profit atrăgător.

– Nu pot să fac așa ceva.

– Mai gândește-te.

Apoi interveni Cara.

– Brit, aș vrea să preiau eu conducerea magazinului. Știu că pot să-l salvez. Ai văzut ce am făcut în câteva săptămâni, Brit?

– Da, Cara, oftă ea, am văzut că ai talent.

– De ce să te chinuiești când poți scoate un profit din afacere lăsând magazinul pe mâinile mele?

– Poate, dar mai avem nevoie și de bani, nu numai de talent. Și ți-am spus că n-avem de unde să facem rost.

– De la el...

Nu-i spusese pe nume, dar Brit pricepuse.

– Cum?

– Ești soția lui. Uite, Brit, nu știu de ce nu v-ați înțeles, dar acum e vorba de o problemă serioasă. Crezi că te lasă baltă dacă-i ceri ajutorul?

– Nu știu... Dar el crede că am bani.

– Adică l-ai mințit?

– Da.

– Vai, Brit! exclamă Cara indignată. Nu-i nimic. Îi spun chiar eu!

– Ba nu, Cara. Să nu-mi faci una ca asta.

– O să-i spun, Brit, să știi. Nu te îngrijora. Și el e om de afaceri. O să înțeleagă. Pun pariu că o să investească mai mult decât avem nevoie.

– Ba nu, pentru că nimeni nu-i va cere așa ceva.

– Ba da. Dacă nu i-o ceri tu, ți-am spus, mă duc eu la el. O să-i spun cum trăiești de azi pe mâine. O să te fac de râs!

– Nu!

– N-ai de ales.

– Nu, repetă Brit.

– Mă duc eu sau tu? Nu glumesc, Brit. Gândește-te bine până diseară.

Și diseară...

– O să mă duc eu, spuse Brit pe un ton ostenit.

Cara sărea în sus de bucurie, iar Brit privea în gol gândindu-se ce avea să-i spună lui Link. Cum să pună problema?

– Trebuie să te duci chiar acum, spuse Cara după ce-și reveni din euforia care-o cuprinsese.

– Nu, nu...

– De fapt, mi-am permis să-l sun înainte să primesc răspunsul tău. I-am dat telefon și i-am spus că vrei să discuți ceva cu el.

– Vai, Cara!

– Fii liniștită. Nu bănuiește nimic. Afacerile nu se discută prin telefon. Oricine știe lucrul ăsta.

– Totuși, ar fi trebuit să mă lași pe mine s-o fac.

– Crezi că nu te cunosc? Noroc cu mine. Ți-am stabilit și întâlnirea. La ora nouă seara, la el la hotel. Dar n-a spus care hotel. Știi tu?

Știa? Probabil că Link închiriase o cameră la hotelul la care stătuse ea înainte să se căsătorească.

– Da, știu care hotel.

– Perfect. O să te îmbraci cu una din rochiile noi pe care tocmai le-am comandat. Și, pentru numele lui Dumnezeu, Brit, zâmbește!

*

* *

Când o văzu, directorul hotelului o întâmpină cu jovialitate.

– Mă bucur să vă văd din nou, doamnă Wayland. Domnul Wayland ne-a spus că sunteți foarte ocupată cu afacerile și că aveți succes. Felicitări. Ne era dor de dumneavoastră. Poftiți cheia camerei. Aceeași cameră. Să chem băiatul să vă ajute cu bagajele?

– N-am bagaje, spuse ea și se îndreptă spre lift.

Etajul șapte. Își aminti perfect imaginea camerei sale în timp ce beculețele indicatoare din lift se aprindeau succesiv cu repeziciune, ducând-o spre... pierzanie.

La etajul șapte liftul se opri și ușile metalice glisară lin. Brit coborî din lift și se îndreptă cu pași rari spre capătul holului. Se opri în fața ușii, scoase cheia și deschise. Spera să-l găsească pe Link așteptând-o, dar camera era goală.

Își aruncă geanta pe pat și se apropie de fereastră. Luminile orașului erau orbitoare. Brusc își dori să se afle în Hawaii, când lucrurile mergeau mult mai bine decât acum, când Simeon era în viață, când Link îi zâmbea diminețile urându-i: „O zi fericită!”.

– Bună seara, Brit, spuse Link din ușă.

Brit îl privi. Îi fusese dor de el. Nu-l mai văzuse de săptămâni întregi. Își mută repede privirile în altă parte. Link obișnuia să-i ghicească gândurile.

– Ai mai slăbit, Link, spuse ea.

– Din cauza ta, o tachină el. Ei, s-auzim. Despre ce e vorba?

– Nu ți-a spus Cara?

– M-a întrebat unde și când pot să mă întâlnesc cu tine.

– Mda...

– Deci ți s-a-ntors surioara.

– Da.

– Spășită?

– Da.

– Desigur, fără succes, așa, ca John.

– John a mers la sigur.

– Dar are și talent. Apropo. De ce s-a întors John?

– Nu mai contează. A plecat repede și definitiv.

– Serios? întrebă el făcând ochii mari. Înțeleg... Și asta te-a doborât.

– Nu...

– De ce să ne mai ascundem după deget? Cara mi-a povestit că afacerea ta e în cădere liberă. De câți bani ai nevoie?

– Ai înțeles greșit.

– De câți bani ai nevoie? repetă el.

– Ei, dacă insiști, uite termenii colaborării, spuse ea scoțând niște acte din geantă, pregătite de Cara.

– Aha, înțeleg, spuse el privind câteva clipe hârtiile.

– Ei?

– Promițător. Și eu cu ce mă aleg?

– Cu un profit frumos. Obligația ta e doar să investești.

– Chiar ai nevoie de banii mei? Banii lui Simeon nu ți-au ajuns?

– Simeon mi-a lăsat doar magazinul. Un magazin minunat și fără profit. De fapt mi-a lăsat tot lanțul „Simeon". Dacă nu erau celelalte magazine n-aș fi rezistat până acum. Dar am ajuns la fundul sacului. Când a făcut testamentul, Simeon s-a gândit că tu, fiind soțul meu...

– Da, strâmbă el din nas. Revenim la numele Wayland.

Brit tăcu, așteptând, tensionată.

– Și ce a făcut Simeon cu banii?

– Nu avea mulți. I-a împărțit între membrii echipei sale devotate și loiale.

– Înțeleg. Dar nu pricep din ce ai trăit tu până acum. Nici măcar nu te-ai atins de cecurile mele.

– Am supraviețuit.

– Răspunde-mi, Brit!

– Respir, da? Ce vrei mai mult?

– Ai flămânzit, dar n-ai venit să-mi ceri ajutor!

– Nu trebuie să fii melodramatic. N-am flămânzit.

– Ai un orgoliu imens.

– Nu.

– Atunci înseamnă că mă urăști îngrozitor...

Brit își lăsă capul în jos, ca Link să nu-i citească în ochi.

– Și de ce ai apelat la mine tocmai acum?

– O să las afacerea pe mâinile Carei.

– Îi dai Carei o șansă, recită el ironic.

– Da. Dar de data asta nu mă înșel. Are un talent excepțional. Îi merge mintea pentru afaceri.

– Iar ție nu.

– Așa e, fu ea de acord.

– Cara ar lua tot ce i-ai putea oferi, spuse el făcându-și o țigară.

– S-a schimbat.

– Așa crezi tu?

– Sunt convinsă. Și-a primit lecția.

– Oricum, nu înțeleg un lucru.

– Care anume?

– Am auzit că John a câștigat foarte mulți bani datorită succesului pe care l-a avut în Europa cu opera „Crucea Sudului". Cu toate astea nu s-a oferit să te ajute. Dar o voi face eu. Atâta timp cât suntem căsătoriți, mă simt responsabil față de tine. Și după ce ne vom despărți voi avea grijă de tine până te vei recăsători, fie că-mi place sau nu.

– N-am nevoie de mărinimia ta! Eu îți propun doar o afacere.

– Să-ți spun cum înțeleg eu? „John o să aibă grijă de mine, dar nu poate avea grijă și de sora mea. Așa că de ce să nu profităm de Wayland?"

– Ești lipsit de inimă, spuse ea întristată.

– Tu ar trebui să fii ultima persoană care să spună așa ceva despre mine. Ți-am oferit tot confortul material de care ai avut nevoie. Că nu te-ai folosit de el, asta-i altceva. A fost alegerea ta. Eu mi-am făcut datoria.

– Cruzimea îmbracă diverse forme.

– Dacă unul dintre noi este lipsit de inimă, aceea ești tu.

– De ce?

– Vrei s-o ștergi împreună cu John în Europa și te aștepți ca eu s-o ajut pe Cara.

– Ți-am mai spus, Link. John a plecat. Nu se mai întoarce.

– Dar îl vei urma imediat după ce eu o să-i asigur viitorul Carei.

– Nu! insistă ea.

– De ce?

– Pur și simplu nu!

– Nu ți-a propus să te căsătorești cu el?

– Ba da, dar nu vreau. Nu înțelegi, Link? Ce-i așa de greu?

– Nu. Nu înțeleg. Mi-ai spus că l-ai iubit.

– Dar n-a fost nimic între noi.

– Totuși l-ai iubit.

– Așa am crezut. Dar când s-a întors...

– Ai găsit ceva mai profitabil între timp?

– La tine totul se rezumă la bani?

– La mine, nu. Să nu uităm că deocamdată ești încă soția mea, spuse el leneș răsucindu-și o altă țigară.

– De ce m-ai ales pe mine? întrebă ea.

– Te-am plăcut din prima clipă. Din ziua în care am venit la voi în casă pentru interviul pe care i l-am luat tatălui tău. Stăteai acolo, într-un colț, însingurată, părăsită, nedorită...

– Nu-i adevărat! protestă ea.

– Ba da. Crezi că nu cunosc simptomele? Și eu eram la fel ca tine. Dar cel puțin eu am avut o bunică bună. Tu n-ai avut pe nimeni.

– Deci ți-a fost milă de mine?

– O, nu! spuse el ferm. Milă? Niciodată. Dacă mi-ar fi fost milă de tine, ce sens ar mai fi avut să trec prin tot ritualul cu căsătoria?

– Atunci?

– Trage tu concluzia, Brit, spuse el trăgând cu nesaț din țigară.

– N-are rost, Link. Probabil am fost o altă formă de avere de-a ta. Deși nu știu cu ce ți-aș fi putut întregi eu capitalul...

– Asta crezi?

– Altceva ce pot să cred? Nu mi-ai arătat niciodată că ții la mine. Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești.

– Cuvintele astea s-ar fi întors împotriva mea. Dacă nu era John, era Simeon.

– Ți-am mai spus și-ți repet, spuse ea cu disperare. Nu m-a interesat niciodată cu adevărat John. Cât despre Simeon... A fost un prieten extraordinar. Și atât!

– Dar tu niciodată nu mi-ai spus ce-ți dorești. Fii cinstită, Brit. Recunoaște că nici tu nu m-ai ajutat. Ajută-mă acum, în ceasul al doisprezecelea.

– Te iubesc, spuse ea simplu așteptându-i reacția.

– Interesant, spuse el la fel de simplu. Și când ți-a venit ideea asta?

– Cred că în Hawaii, când mi-ai spus într-o dimineață: „O zi fericită!".

– Și apoi ți-ai revărsat afecțiunea asupra lui Simeon.

– Link! Cât o să mai continui cu acuzațiile astea prostești?

– M-am săturat să sufăr. M-am săturat să tot ofer fără să primesc nimic în schimb, să sărut fără să fiu sărutat, să îmbrățișez fără să primesc căldură. Aș vrea să te pot crede, dar nu știu dacă mai merită.

– Și eu ce vrei să fac? întrebă ea pe jumătate plângând. Pentru că o să fac orice-mi ceri.

Link se ridică în picioare.

– O să ies puțin să mă plimb prin oraș... Nu, Brit. Vreau să fiu singur. Tu culcă-te. Sau stai și citește, fă ceva, ce vrei. Nu mă urmări. Trebuie să mă regăsesc. Trebuie să mă cunosc. Credeam odată că lumea e a mea. Dar nu sunt decât un tip dur și egoist.

– Ba nu, Link, nu ești așa.

– Am fost, și așa am obținut ce mi-am dorit. Dar acum nu mai știu ce e mai bine să fac. Și nu știu dacă nu cumva e prea târziu ca să mă schimb.

– Nu, Link! strigă ea.

– Vreau să mă cunosc, repetă el îndreptându-se spre ușă.

– Atunci hai să ne cunoaștem împreună, îl rugă ea.

Dar Link plecase. Brit auzi liftul coborând. Apoi nimic. Ore lungi de tăcere. Până în zori. Era o dimineață cu cer roz, ca în Hawaii.

Apoi auzi liftul. Pași. Ușa de la intrare. Link. Ce avea să-i spună?

Se întoarse cu fața spre el și-l văzu cu brațele deschise și cu ochii strălucitori de dragoste. Cât așteptase clipa asta!

– Bună dimineața, doamnă Wayland. O zi fericită!

Sfârșit